

Giới thiệu Hoàng Tử Thật Làm Loạn

Thể loại: cổ đại, sủng văn, HE.

Độ dài: 10 chương.

Converter: ngocquynh520

Editor: Nam Cung Nguyệt

Vốn dĩ thể hiện sự anh tuấn, tiêu sái của bản thân trong lúc săn thú, đâu ai ngờ đã không thành công lại gãy tay chân.

Không thể làm gì khác ngoài việc chờ vị ngự y từ hoàng cung ngàn dặm đến.

Nhưng là vị ngự y này không khỏi quá lạnh lùng đi, người đâu mà trẻ tuổi, da trắng lại mềm, y thuật liệu có dùng được hay không?

Người này lúc chăm chú chuẩn bệnh cư nhiên lại hấp dẫn đến vậy.

"Rắc"...Cánh tay trật khớp đã trở về vị trí cũ, không khỏi quá thần kỳ đi.

Cẩn thận nhìn lại thì người này rất đẹp, cử chỉ lại đáng yêu khiến hắn không khỏi muốn đùa giỡn một phen.

Nhưng đùa giỡn quá mức lại dẫn lửa thiêu thân rồi.

Biết đối phương là nam nhân, tim hắn ngày càng đập mạnh. trong lòng điên cuồng muốn giữ người kia làm của riêng.

Không phải hắn là thần y trị được bách bệnh sao? vậy bệnh đoạn tủy của ta cũng có thể trị đi.

Hắn từng bước từng bước ép đối phương, phải cam tâm tình nguyện với hắn, sau cùng dẫn đến nông nổi tuyệt hậu a!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Thật Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-1

Săn thú thì hắn vốn định thể hiện vẻ anh tuấn, tỏ rõ uy phong của hoàng tử, nhưng lại không thành công, còn té gãy tay chân.

Lần này không thể làm gì khác hơn là nghìn dặm xa xôi, từ hoàng cung chuyển một ngự y tới gấp.

Nhưng tiểu ngự y lạnh lùng này, không khỏi cũng quá trẻ tuổi chứ?

Chẳng những bên miệng không có râu, còn vừa trắng vừa mềm, thoát nhìn thật không đáng tin.

Nhưng khi đối phương cúi đầu nhu thuận chuẩn bệnh thì hắn cũng không tự chủ bị thái độ thân thiết này hấp dẫn.

Sau đó răng rắc một tiếng —— ah? Cách tay trật khớp của hắn trở về đúng vị trí rồi!

Thật sự là thần kỳ, hắn không khỏi đối với tiểu đại phu này vài phần kính trọng.

Cẩn thận nhìn một chút, dáng dấp của hắn..... Ách, thật đúng là sắc đẹp thay cơm,

Hơn nữa phản ứng lại rất đáng yêu, chọc cho hắn động một chút lại muốn đùa giỡn đối phương ~

Nhưng đùa giỡn quá mức, ngược lại đốt tới chính mình;

Lần này tốt lắm, khiến cho hắn bị đói bụng, đều do hung tính đại phát!

Nhưng cho dù biết rõ đối phương là nam nhân, tim của hắn, lại càng ngày càng đập mạnh.

Còn điên cuồng, muốn dùng hết sức của cuộc đời mình, đi lên lối rẽ ——

Ông trời! Tiểu tử kia không phải được xưng thần y sao?

Vậy hẳn có thể hay không kê thang thuốc, chữa khỏi quái chứng (chứng bệnh quái lạ) đoạn tụ chi phích(*) của mình?

(*)đoạn tụ, đoạn tụ chi phích: đồng tính

Vì hẳn cảm giác triệu chứng của mình rất nghiêm trọng, cũng đã đến mức muốn ép buộc đối phương,

Cùng hẳn tương thân tương ái, sau đó cùng nhau đến nông nổi đoạn tử tuyệt tôn ư!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Thật Là Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2

Ở tuổi trẻ mà có thể trở thành là một vị đại phu cao minh, cũng không coi là dễ dàng. Nhưng nếu được, hẳn chỉ là ngự y?

Cho nên ngự y trong cung, nếu không phải lão già bảy tám mươi tuổi, ít nhất cũng là bốn mươi năm mươi.

Mà tên tiểu tử này—— chỉ sợ ngay cả 20 cũng chưa tới đi?

Làm sao hẳn có thể là ngự y? Đừng đùa!

“Xin lỗi, ngài nói gì?” Trịnh Mẫn Chi hơi nhíu lông mày, hơi nghiêng đầu nhìn hẳn.

“Ta nói ngươi trở về!” Đoạn Tử Di phiền chán vung tay phải, không lưu tình chút nào xua đuổi hẳn hồi cung.

“Ta cần chính là lão thái y có kinh nghiệm, không phải là tiểu tử vừa mới học nghề! Ngươi đừng vì tranh công làm hại thương thể của ta, mau trở về gọi sự phụ của ngươi đến!”

“Đã là ý chỉ của Tam điện hạ, vì thần không dám chống lại, cũng nên lên đường hồi cung, đổi một vị thái y ngài hài lòng tới đây.” Trịnh Mẫn Chi giọng nói lạnh nhạt, biểu hiện trên mặt cũng lạnh đến cực điểm.

Vừa nói xong, hẳn sáng khoái xoay người rời đi.

Dù sao gãy chân cũng không chết người, Đoạn Tử Di thích nhìn đau thì nhìn đi, hẳn cũng vui vẻ trở về thái y quán, tiếp tục sao chép sách thuốc của hẳn.

“Không được! Trịnh thái y, ngài không thể đi nha!” Hộ vệ thống lĩnh đi cùng đi đến trước Đoạn Tử Di tới trước ngăn hẳn lại, sau đó vội vàng quay đầu lại giải thích với Đoạn Tử Di.

“Tam điện hạ, Trịnh thái y không phải học đồ trong thái y quán, mà là được thánh thượng ban cho danh hiệu, ngự y cung đình danh xứng với thực; nếu Tam điện hạ không tin, ty chức sẽ phái người hồi cung điều tra, chỉ là trước đó, xin điện hạ trước hết để cho Trịnh thái y xem vết thương của ngài, được không?” Hộ vệ thống lĩnh lo lắng thương thể của hẳn kéo quá lâu, ngộ nhờ có sơ xuất gì vậy coi như nguy rồi, vì vậy chỉ có thể hèn mọn đi xin cứu viện. Đoạn Tử Di, trước hết để cho Trịnh Mẫn Chi chữa trị.

Đúng vậy! Tam điện hạ, nô tài có thể bảo đảm với ngài, Trịnh thái y thật sự là ngự y Thánh thượng tự mình sắc phong, người ta gọi là thiếu niên thần y. Tuổi của hẳn tuy nhỏ, nhưng y thuật rất cao siêu, trước đó vài ngày Quân phi nương nương mắc chứng bệnh mất ngủ, ban đêm không ngủ ngon, Trịnh thái y chỉ kê một đơn thuốc, liền chữa hết bệnh của Quân phi nương nương; các quan đại thần, nếu thân thể có chút khó chịu, cũng toàn nhờ Trịnh thái y bắt mạch hốt thuốc chữa trị. Trong cung trên dưới không người nào không tán dương, y thuật của Trịnh thái y dĩ nhiên là mọi người quá rõ ràng.” Trâu công công cũng vội vàng tiến lên phụ họa.

“Thật sao? Người ta nói coi sắc mặt liền biết bệnh, nếu như hẳn thật sự có bản lĩnh, vậy thì xem hẳn nói một chút, ta là bị thương nơi nào.” Đoạn Tử Di chê cười.

Nhìn mọi người nói hẳn(TMC) như thần tiên sống, nhưng hẳn(ĐTD) lại không tin.

Một tên trắng noãn non nớt, làm sao có thể là ngự y?

Hẳn cũng không muốn dùng cái chân quý báu của chính mình, cùng một tiểu tử (*) đánh cuộc!

(*)bán lộ xuất gia hay nửa đường xuất gia: Trong truyện Tây Du Ký hồi 32 có đoạn: “Hòa thượng này nửa đường xuất gia đấy. Ý nói lúc đầu không định làm việc này. Nhưng sau lại chuyển sang làm việc này.

Trịnh Mẫn Chi đại khái già bộ ngu, chỉ cần không để ý tới hẳn, liền có thể lập tức trở về thành Đại Lý, không cần tiếp tục ở đây lãng phí thời gian.

Vậy mà, bị khiêu chiến, không chỉ là hấn, còn có y thuật của hấn.

Thân vì tôn nghiêm của thầy thuốc, khiến cho Trịnh Mẫn Chi không thể tiếp tục trầm mặc, buồn bực không lên tiếng mặc hấn chất vấn.

Hấn nhắm mắt lại, bắt đắc dĩ khẽ thở dài một hơi, sau đó mở mắt ra, kiên định nói: “Tam điện hạ, nếu như suy đoán lớn mật của vi thần không sai, thì tay trái của ngài, cũng bị thương.”

Hấn quyết định đối mặt với chiến thiếp (thiếp khiêu chiến) mà Đoạn Tử Di ném cho hấn.

Trịnh Mẫn Chi vừa nói ra, một đám thái giám, thị vệ hộ tống sau lưng hãndiendanlequydon, đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Bọn họ chỉ biết là Tam hoàng tử bị thương ở chân, mà trước mắt thần thái của hấn nhìn cũng không ra dị trạng; nếu Trịnh Mẫn Chi không nói, bọn họ hoàn toàn nhìn không ra Điện hạ đến tột cùng là bị thương ở nơi đó.

“Ngươi —— làm sao biết?” Đoạn Tử Di sắc mặt khó coi, bởi vì Trịnh Mẫn Chi nói một lời liên trùng.

Quả thật, hấn không chỉ gãy đùi phải, ngay cả tay trái cũng bị thương không cách nào nhúc nhích, chỉ là hấn không muốn một bộ dạng xấu xí, nằm ở trên giường rên rỉ, mới bày ra dáng vẻ không sao cả, thật ra thì đùi phải cùng tay trái của hấn, đều đau cực kì.

“Bởi vì từ lúc ta gặp được ngài, ngài liền cố ý không di chuyển cánh tay trái của mình; chỉ cần quan sát thêm, cũng không khó phát hiện.” Trịnh Mẫn Chi thần nhiên nói ra, trên mặt không hề tự mãn cùng kiêu ngạo.

Thầy thuốc, phải có năng lực quan sát tinh tế cùng dũng khí phán đoán, Trịnh Mẫn Chi cho là, mình chỉ là bảo vệ tôn nghiêm của thầy thuốc, không có gì đặc biệt đáng giá kiêu ngạo.

“Vậy ngươi định chữa trị như thế nào?” Trong lòng Đoạn Tử Di đã có năm phần tin tưởng hấn đúng là thái y rồi, nhưng vẫn muốn khảo nghiệm hấn một chút.

“Tam điện hạ, đắc tội.” Trịnh Mẫn Chi đi lên trước, nhẹ nắm ở cánh tay trái của hấn, thử xoay vòng lên xuống trái phải; khi chuyển động đến góc độ nào đó thì hấn có thể cảm thấy chuyển động cũng không trôi chảy, liền phân tích là nơi bả vai bị trật khớp.

“Không cần gấp gáp, xin Tam hoàng tử thả lỏng thân thể.” Hấn dùng giọng nói mềm mỏng, nhẹ giọng trấn an Đoạn Tử Di.

Đoạn Tử Di sùng sốt một chút, lúc đầu nhìn hấn thì chỉ cảm thấy hấn lạnh nhạt khô khan, không ngờ âm thanh hấn an ủi bệnh nhân, lại dịu dàng dễ nghe như vậy.....

Hấn không tự chủ mất hồn, Trịnh Mẫn Chi bắt được hoàng hồn trong chớp nhoáng này của hấn, nắm cánh tay trắng nõn của hấn, dùng đẩy lên —— rắc một tiếng, cánh tay bị trật khớp đã trở chỗ cũ.

“A!” Đoạn Tử Di dưới tình huống không đề phòng, miễn cưỡng tiếp nhận cánh tay bị trật khớp trở về, nhịn đau không được kêu thành tiếng.

Nhưng tiếp theo, hấn lập tức phát hiện, làm chính mình bối rối nghiêm chỉnh cả ngày, cánh tay đau đớn cứng đờ, thế nhưng —— biến mất!

Hấn mở to mắt, thử chuyển động cánh tay, phát hiện trừ một chút đau đớn ra, cái khác không còn đáng ngại, thậm chí hoạt động bình thường.

Nó tốt lắm! Đoạn Tử Di không nhịn được nhếch mép lên, trong lòng cảm thấy thần kỳ.

Xem ra tiểu tử này thật sự có chút tài năng, có lẽ hấn thật là một ngư y rất giỏi gì đó, có thể lập tức chữa khỏi vết thương trên đùi hấn.

Hấn lập tức nhắc vạt dưới của cẩm bào lên, lộ ra quần dài ở trong chân, tràn đầy chờ mong hỏi: “Vậy ngươi có biện pháp lập tức chữa khỏi chân của ta sao?”

“Xin cho phép vi thần xem một chút.” Trịnh Mẫn Chi đi lên phía trước, quỳ một chân cạnh chân hấn, cách quần gắm, lấy tau của mình nhẹ nhàng tiếp xúc, kiểm tra cẩn thận vết thương ở chân của Đoạn Tử Di.

Hấn rất nhanh phán đoán.”Chân của Tam điện hạ bị thương không nhẹ, nó đã gãy rồi, cũng không phải xoa bóp đơn giản liền có thể giải quyết.”

Đoạn Tử Di trên mặt lộ ra vẻ mặt mong đợi bị sụp đổ.

“Vậy làm sao bây giờ?” Hấn thất vọng hỏi.

“Tình huống như thế, phải lấy thanh nẹp cố định, nằm trên giường tĩnh dưỡng.”

“ Bao lâu?” Đoạn Tử Di nhú mày.

“Ít nhất hai tháng.”

“Hai tháng?!” Đoạn Tử Di khiển trách.”Muốn ta nằm bất động hai tháng? Ai chịu nổi?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Thật Là Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-3

Người khác chịu được, nhưng hắn không chịu nổi, hắn mới mặc kệ!

Giống như là nhìn ra ý nghĩ trong lòng hắn diwendamlequyfdon, Trịnh Mẫn Chi nhàn nhạt nói: “Chân ngài là bị gãy ở đoạn xương đùi, đặc biệt phải chữa trị vô cùng cẩn thận, nếu như sơ suất, vô cùng có khả năng cả đời tàn tật, thậm chí ở ‘phương diện khác’, cũng có ảnh hưởng lớn. Vì thần tin tưởng, Tam điện hạ tuyệt đối sẽ không hi vọng chuyện như vậy xảy ra.”

Khá lắm cảnh cáo thật lợi hại! Đoạn Tử Di âm thầm lưu lười.

Chẳng lẽ tiểu ngự y này là giun đũa trong bụng của hắn? Biết khó có thể trở nên uy phong hùng dũng, so với bị gãy chân càng làm hắn sợ hãi, cho nên mới lấy điểm này tới đe dọa hắn?

Nào ngờ, Trịnh Mẫn Chi đã sớm nghe thấy vị Tam hoàng tử này tuấn mỹ phong lưu, tin tưởng hắn quyết định không muốn chuyện phòng the không thuận, mới đưa ra cảnh cáo như vậy.

Nhưng nếu hắn (TMC) không dùng giọng điệu không hề ôn hòa, nếu như hắn (TMC) hoàn toàn không dùng giọng điệu lạnh nhạt đó để nói chuyện, có lẽ Đoạn Tử Di sẽ vui vẻ nghe theo; hắn(TMC) cố tình lại lạnh nhạt như vậy, giống như mình còn sống hoặc là đã chết, đều cùng hắn (ĐTD) không liên quan hờ hững giọng, không biết sao, sẽ để cho tiết mục ngắn đi hơi giận buồn bực.

“Vô luận dùng nhiều dược liệu trân quý, tốn bao nhiêu ngân lượng, ta đều sẽ không tiếc! Người phải nghĩ biện pháp diwendqnlediysdon, để cho ta trong vòng mười ngày liền phục hồi như cũ.” Đoạn Tử Di tùy hứng yêu cầu.

“Cái này cũng không chỉ là vấn đề về dược liệu hoặc là ngân lượng. Ta có thể dùng thuốc trị thương hữu hiệu nhất nối xương, khiến tứ chi người bị thương toàn bộ bị gãy lần nữa đứng lên, hành động tự nhiên, nhưng chờ đợi xương cốt lành lại chính là cần có thời gian. Mặc dù dùng hết tất cả phương pháp, có thể tiết kiệm thời gian nhưng vẫn rất ít, đây không phải là ta có thể không chể, muốn chân bị gãy xương của Tam điện hạ ngài phục hồi tốc độ như cũ, không nhanh không chậm.”

Đoạn Tử Di mặc kệ hắn (TMC) nói cái gì y học vĩ đại, hắn (ĐTD) chỉ để ý kết quả, hắn (ĐTD) muốn nhanh chóng đứng lên.

“Ta tưởng là, người ta gọi Trịnh thái y là thiếu niên thần y, có biện pháp rút ngắn đợt trị liệu.” Những lời này là châm chọc, cũng là khiêu chiến.

Trịnh Mẫn Chi khẽ cau mày, quan sát rõ ràng khuôn mặt phiền não của hắn, nghĩ thầm: tám chiến thiếp (thiếp khiêu chiến) này, nhận hay không nhận?

Hắn ngửa đầu lên, nhìn Đoạn Tử Di, thần sắc kia, lại có chút vẻ yêu kiều của nữ tử.

Đoạn Tử Di lập tức hô hấp căng thẳng.

Có lẽ là quanh năm tránh ở trong phòng nghiên cứu sách thuốc, Trịnh Mẫn Chi làn da đặc biệt trắng nõn diwandanleqydoj, hơn nữa chất da vô cùng mịn màng, so với nữ nhân còn tốt hơn; một đầu tóc đen như mực tron bóng, phía sau làm thành một búi tóc đơn giản, lộ ra khuôn mặt sạch sẽ không hề bị che lấp.

Đó là khuôn mặt cực kỳ trắng nõn, cực kỳ thanh tú nhỏ nhắn, sợi tóc đen nhánh càng làm nổi bật làn da trắng nõn, càng thêm bắt mắt.

Đoạn Tử Di nghĩ, chỉ cần cời xuống trường bào nam tử này, thay quần áo nữ tử, Trịnh Mẫn Chi này, nói không chừng liền như nữ nhân.

Tại sao vậy?!

Đoạn Tử Di hô hấp không thuận, còn nhạy cảm phát hiện, tim mình phá lệ đập nhanh, giống như nhìn thấy đại mỹ nhân hiếm thấy.

Nhưng vấn đề là, hôm nay trước mắt hắn không phải nữ nhân, mà là một nam nhân chính gốc, còn là thái y đến đây để chữa trị chân bị gãy của hắn!

Người tâm tình dao động mãnh liệt cái gì? Hắn đang âm thầm mắng chửi mình trong lòng.

Trịnh Mẫn Chi suy tính một lát, không nhận được khiêu khích của hắn, tiếp nhận chiến thiếp(thiếp khiêu chiến).”Ta chỗ này là có một phương thuốc thúc đẩy xương cốt sinh trưởng, dùng châm cứu, đề xuống huyết đạo, có lẽ có thể rút ngắn thời gian khỏi bệnh. Nhưng như thế nào đi nữa, cũng không thể đem đợt trị liệu rút ngắn đến trong vòng mười ngày; vô luận như thế nào, vết thương của ngài phải hoàn toàn khỏi hẳn, vẫn phải dùng tới nửa tháng thời gian.”

“Được rồi! Nửa tháng liền nửa tháng, có thể tiết kiệm ngày nào hay ngày đó. Hai tháng sau, đúng lúc đại hoàng huynh của ta ngày lành đại hôn, ta không hi vọng gãy chân, hoặc là làm cho người ta mang đi tham gia đại hôn của hần.” Hần lớn tiếng tuyên bố.

“Vi thần có thể bảo đảm, trong vòng diennadamequydon một tháng rưỡi, sẽ khiến cho Tam điện hạ đi lại tự nhiên, cho dù là ai cũng không nhìn ra ngài từng bị thương. Hai tháng sau, thì vô luận là chạy, nhảy hoặc là cỡi ngựa, đều không thành vấn đề, cùng mọi ngày không khác.” Trịnh Mẫn Chi về mặt bình tĩnh cam đoan diennalequydon.

“Ta sẽ chờ, cái người tên thiếu niên thần y này, có phải hư danh hay không?” Đoạn Tử Di lạnh lùng cười.

“Vi thần dám đưa ra cam đoan, tự nhiên là tuyệt đối nắm chắc.” Trịnh Mẫn Chi lười lãng phí nước miếng cùng hần tranh cãi diwenfdanklewydon.

Rốt cuộc được hoặc không được, đợi nửa tháng sau, rốt cuộc rõ ràng.

Ở trước mặt Trịnh Mẫn Chi, là hòm thuốc của hần, thanh nẹp, mảnh vải trắng tinh, cùng với một vẻ mặt cợt nhả bệnh hoạn.

“Chắc chắn, tám ván lớn như vậy, vốn định lấy ra đánh bản hoàng tử sao?”

Nhẫn nại! Trịnh Mẫn Chi bẻ khí hít sâu, tự nói với mình, cần cảnh giác nhẫn nại.

Mà Đoạn Tử Di ở trước mặt, trừ một ngón châm to nhìn đến đáng sợ, thuốc trị thương màu sắc sặc sỡ, hai cây thanh nẹp to ra, chính là một ngụ ý đang ngằn ngợ.

Nhìn thấy vẻ mặt không có gì thay đổi, hần sẽ không có sức lực.

“Xin Tam điện hạ đưa vết thương ra.” Trịnh Mẫn Chi âm điệu cứng nhắc, nghe hoàn toàn không có bất kỳ cảm xúc pháp phòng.

Làm cho Đoạn Tử Di vô cùng khó chịu, liền tính toán thật tốt để chọc ghẹo đối phương.

Hần nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến, nhắc vật dưới của cầm bào lên.

Trịnh Mẫn Chi đang định tiến lên kéo ống quần lên để kiểm tra vết thương thì Đoạn Tử Di bỗng nhiên đứng lên tháo dây đai lưng quần của mình.

“Ngài làm cái gì?!” Trịnh Mẫn Chi hình như bị giật mình, vội vàng lùi lại một bước dài.

Đây là phản ứng lớn nhất của hần từ khi Đoạn Tử Di gặp hần tới nay, hần (ĐTD) không khỏi tám tắc lấy làm kỳ.

“Cởi quần! Không cởi quần, làm sao người nhìn được chân của ta?” Đoạn Tử Di nói hùng hồn, một chút cũng không thêm để ý, ở trước mặt một người lần đầu tiên gặp, cởi áo tháo dây lưng cởi quần diwenfdanklewydon.

“Cho dù không cởi quần, ta cũng có thể chẩn bệnh, Tam điện hạ không cần như vậy.” Trịnh Mẫn Chi cứng đờ xoay đầu hướng tới bên cạnh, ngay cả nhìn cũng không liếc mắt một cái.

“Không cởi quần, phiền phức nhiều? Cởi quần, không phải chẩn bệnh tốt hơn?” Hần làm bộ muốn tiếp tục cởi, nhưng liếc mắt một cái, phát hiện ——

“Ah? Trịnh thái y, mặt của người sao lại đỏ như vậy?”

Đoạn Tử Di còn tưởng rằng mình nhìn lầm rồi, nháy mắt mấy cái nữa nhìn —— là thật! Hần mặt đỏ ửng.

Theo da mặt phía dưới trắng nõn như đậu hũ của Trịnh Mẫn Chi, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, giống như quả đào chín mọng, nhìn rất là xinh đẹp.

Cho dù là nữ nhân, hần cũng rất ít khi nhìn thấy làn da sạch sẽ trắng nõn không tỳ vết như gôm sứ; chỉ tiếc khuôn mặt, làn da xinh đẹp như vậy, lại ở trên thân nam nhân, thật là lãng phí.

Đoạn Tử Di cảm thấy tiếc hận.

“Trịnh thái y, người làm sao lại nhìn bên cạnh? Như vậy có thể nhìn thấy vết thương của ta sao? Chẳng lẽ, cái gọi là thần y, là ngay cả nhìn cũng không cần nhìn, là có thể chữa bệnh sao?” Đoạn Tử Di nói xong, thiếu chút nữa bật cười một tiếng.

Có thể chính hần đến nghiêm mặt, một dạng ngụ ý bảo thủ không thể xâm phạm run sợ, thật sự sáng khoái!

“Phi lễ chó nhìn, kính xin Tam điện hạ mau mặc lại quần.” Trịnh Mẫn Chi nhẫn nại nhắm mắt lại diennalewuydon.

Nếu không phải bởi vì đối phương là Tam hoàng tử, lại gãy chân, hần có thể sẽ hung hăng đập vào đồ bại hoại này một cước.

“Chúng ta đều là nam nhân, nói cái gì phi lễ với không phi lễ? Ta có người cũng có nha, dĩ nhiên, có lẽ lớn nhỏ sẽ có chút bất đồng, chỉ là đó cũng là bởi

vì ta thiên phú dị bẩm, người không cần phải cảm thấy tự ti.” Đoạn Tử Di cố ý giả bộ vẻ mặt bí ối.

Hắn là cố ý chọc ghẹo Trịnh Mẫn Chi, thật ra thì hắn ngay cả tiết khổ cũng chưa cởi ra, phải mặc lại cái gì?

Trịnh Mẫn Chi không nói gì, cảm thấy có lẽ hắn (TMC) nên chữa trị, không phải chân của Đoạn Tử Di, mà là não của hắn (ĐTD).

Người này chẳng những tự đại ngông cuồng nghiêm trọng, còn có chứng vọng tưởng.

Còn đối với loại có chứng vọng tưởng ngông cuồng này, chỉ có một biện pháp.

Hắn không nói tiếng nào, cúi đầu mở ra hòm thuốc tùy thân của mình, lấy ra một cây kéo sắc bén.

Ngón cái cùng ngón trỏ mở ra, mài cây kéo đến vô cùng sắc bén, liền phát ra âm thanh soạt soạt thanh thúy.

Tia sáng lạnh lẽo kia, làm cho Đoạn Tử Di nhìn thấy khiếp đảm, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Người..... Người cầm kéo làm cái gì?” Đoạn Tử Di nét mặt run rẩy, không nhịn được kích động lấy tay bảo vệ.

Không thể nào?! Chỉ vì hắn ác ý chọc ghẹo đối phương, tiểu tử ngự y này, liền muốn “Cắt bỏ” hắn sao?

Đây chính là bảo vật quý báu của nam nhân, toàn thân trên dưới của hắn là vị trí hắn cho rằng kiều ngạo nhất, tuyệt đối không thể có bất kỳ tổn thương nào!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Thật Là Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-4

“Cắt bỏ.” Trịnh Mẫn Chi cúi người xuống, nắm cây kéo trên tay, chậm rãi đi tới mục tiêu diwendadlewuydon.

“Không! Đừng nói giỡn, mau —— mau đưa cây kéo cắt đi!” Đoạn Tử Di theo bản năng kẹp chặt hai chân, bảo vệ bảo bối của mình.

“Ta chỉ cắt một đao là được, sẽ rất nhanh, xin Tam điện hạ tạm thời nhẫn nại.” Nhưng vẻ mặt của Trịnh Mẫn Chi, hoàn toàn không giống như đang nói đùa.

Hắn cũng không ngừng bước, tiếp tục tiến tới gần phía trước.

“Nhẫn nại?! Người muốn cắt bỏ thứ quan trọng nhất củ ta, còn nói ta nhẫn nại?!” Thử hỏi chuyện như vậy, thiên hạ này người nam nhân nào nhịn được?

“Quan trọng?” Trịnh Mẫn Chi không hiểu hắn đang nói gì, thừa dịp hắn đang nổi giận, liền cầm cây kéo, tiến lên một bước dài, nhanh chóng một đao cắt xuống.

“A!” Đoạn Tử Di sợ hết hồn, chỉ là trên người cũng không có cảm giác đau.

Nhìn kỹ, ống quần ở chỗ vết thương của mình đã thành một mảnh vải rách, đang đung đưa ở đuôi diwendadlewuydon.

Thì ra là hắn muốn cắt là ống quần! Đoạn Tử Di thở phào một hơi, chỉ là ngay sau đó tự nhiên sinh ra tức giận.

Trịnh Mẫn Chi rõ ràng là cố ý để cho hắn hiểu lầm? Nhìn không ra thần y khô khan như hắn, không chỉ biết nghiêm mặt, lại còn biết được trêu cợt người!

Tốt, dám can đảm chọc ghẹo hắn Đoạn Tử Di, hắn (ĐTD) hãy chờ cuộc sống khổ cực đi! Đoạn Tử Di âm thầm nghĩ.

Mà Trịnh Mẫn Chi chuyên chú nhìn vết thương, đã thay đổi vẻ mặt, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chú vết thương của hắn.

“Chỗ bị gãy rất dứt khoát, không có xương bị nứt ra cắm ở trong thịt, cũng không thương tổn được da thịt, còn là may mắn trong bất hạnh.” Hắn phân tích ra.

“Có hi vọng phục hồi như cũ sao?” Đoạn Tử Di vừa nghe, trên mặt lập tức lộ ra vẻ mặt khao khát.

“Thời hạn nghỉ ngơi nửa tháng, đã là giới hạn lớn nhất, trừ phi Tam điện hạ ngại nẹp chân quá bất tiện, không muốn, nếu không cần phải tình duyên thật tốt.” Trịnh Mẫn Chi lạnh lùng cảnh cáo.

Đoạn Tử Di trừng mắt nhìn hắn.

Chà chà! Hắn nguyên tưởng rằng đầu gối đại phu này, trừ nghiêm mặt ở ngoài, cũng chỉ biết ác liệt chinh người, không ngờ còn rất đe dọa người.....

Được rồi! Nếu người ta muốn chơi, hắn có thể nào không theo cùng?

Đoạn Tử Di bị khiêu chiến làm cho tâm tình chiến đấu nổi lên, huyết dịch toàn thân sôi trào, chà sát tay, chờ tiếp chiêu.

Không biết, Trịnh Mẫn Chi từ đầu tới đuôi cũng không có bất kỳ ý tứ chọc ghẹo, đe dọa hắn, hoàn toàn coi hắn như một bệnh nhân bình thường mà đối đãi —— được rồi, có lẽ tuyệt không bình thường, mà là tôn quý bất phàm, một hoàng tử tùy hứng làm vậy, nhưng thật sự từ đáy lòng của hắn, muốn chữa khỏi cho đối phương diwendadlewuydon.

Dù sao hắn cũng là một đại phu, có ý đức cùng danh dự của đại phu.

Điểm này cho dù hắn bất kể gặp phải dạng bệnh nhân gì, đều không thể khước từ.

Cho nên hắn như thế nào biết được, trong lúc vô tình mình đã đắc tội Đoạn Tử Di?

“Chu tẩn, đem vải đưa cho ta.” Trịnh Mẫn Chi ra lệnh cho trợ thủ của mình từ trong cung mang tới, trong tay cũng bắt đầu điều dưỡng.

Màu xanh đậm nồng đặc của dược cao, mang theo mùi mát lạnh, có thể giảm đau, tiêu sưng.

Hắn cẩn thận ở nơi Đoạn Tử Di gãy xương, thoa lên một tầng dược cao thật dày, sau đó quần vải sạch sẽ lên, sau đó ở hai bên chân bị thương, đặt lên hai tấm gỗ mỏng, cuối cùng nữa quần lên mảnh vải to cố định.

Trong quá trình, Trịnh Mẫn Chi hết sức cẩn thận tỉ mỉ, không ngừng điều chỉnh chân gãy ở góc độ hợp lý, theo yêu cầu vết thương tốt hơn, cùng một cái chân khác bề ngoài, chức năng, cũng không sai dù chỉ một chút.

Hắn làm nghề y, chẳng những phải cứu sống người khác, muốn chữa bệnh tốt hơn, hơn nữa còn cố gắng đạt tới hoàn mỹ.

Thường có người cười hắn ngu, nhưng đây chính là hắn muốn kiên trì.

Đoạn Tử Di lẳng lặng đưa mắt nhìn vẻ mặt nghiêm túc mà chống đỡ của hắn, đột nhiên cảm thấy trong lòng, có cảm xúc kỳ lạ chạy qua.

Đây là cảm động?

Phi! Hắn đã quên sao? Mới vừa nãy “Thần y”, còn ác liệt chọc ghẹo hắn đâu rồi, hắn cảm động cái gì?

Đoạn Tử Di trong lòng rất xem thường, nhưng một đôi mắt, lại không thể rời bỏ khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú mà nghiêm túc của Trịnh Mẫn Chi.

Không cách nào phủ nhận, hắn lúc này thoát nhìn, thật ——

Đẹp vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Thật Là Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2-1

“Sur phụ! Sur phụ.....” Chu Tẩn đồ nhi kiêm trợ thủ của Trịnh Mẫn Chi, hoang mang rối loạn, chạy vào nơi Trịnh Mẫn Chi ở trọ.

Trịnh Mẫn Chi khẽ thở dài một cái, buông sách thuốc trong tay, hỏi: “Lại là Tam điện hạ?”

“Vâng” Chu Tẩn không ngờ, Trịnh Mẫn Chi có thể biết trước.

Thật ra thì không phải Trịnh Mẫn Chi có khả năng dự đoán, mà là vị Tam hoàng tử này “Tiếng xấu rõ ràng”, trước đây chưa từng thấy.

Từ lúc Trịnh Mẫn Chi mười bảy tuổi chính thức tiến vào thái y quán, trở thành thái y tới nay, đến nay còn chưa có gặp qua bệnh nhân so với Đoạn Tử Di làm cho khó khăn như vậy.

Hắn suốt ngày không ốm mà rên, muốn hắn uống chén thuốc, không phải sợ nóng chính là sợ đắng; giúp hắn đổi dược, lại nơi này đau, nơi đó tê dại, mệt mỏi quá, miệng kêu loạn lên.

Vấn đề là, ngay sau đó hắn lại thần thanh khí爽, một chút cũng không nhìn ra nơi đó đau, nơi đó mệt mỏi, nói rõ chính là cố tình phá rối mà thôi.

Làm Tam hoàng tử tôn quý vừa lòng, mặc dù đối phương vui vẻ sai khiến bọn hán vây quanh, tìm mình tâm sự, hán lại có thể thế nào? Chẳng lẽ ở trong thang dược hạ độc độc chết đối phương?

Nghĩ như vậy, hán lại không nhịn được nhe thở dài một hơi.” Lúc này, lại làm sao vậy?”

Buổi sáng đưa chén thuốc giảm đau tiêu sưng qua, chỗ vết thương cũng kiểm tra bằng bó qua lần nữa, hiện tại Tam hoàng tử cao quý, lại có gì không thỏa mãn?

“Tam điện hạ nói hán..... Nói hán.....”

“Hán thế nào?”

“Hán buồn bực.”

Trịnh Mẫn Chi trở mặt ngạc nhiên.”Buồn bực?!” Buồn bực, cũng coi là một loại bệnh sao?

“Đúng. Hán nói..... Hán nói.....” Chu Tấn thành thật, sợ hán tức giận, không dám trực tiếp nói ra.

“Hán nói gì?” Trịnh Mẫn Chi nén giận hỏi.

“Hán nói ban ngày nằm thật là bực bội, sự phụ nếu là thiếu niên thần y, như vậy phải làm được để cho hán ông sẽ không buồn bực mới đúng.” Chu Tấn nhỏ giọng, đem Đoạn Tử Di oán trách, kể lại y nguyên.

Trịnh Mẫn Chi ba một tiếng, đem sách thuốc ném trên bàn, mong muốn đó chính là đầu con lừa Đoạn Tử Di.

Tốt nhất trên đời là có loại dược này, có thể làm cho người ta không buồn bực không buồn phiền chính là thần tiên dược!

Đến lúc đó nàng, thiếu niên thần y chấp tay nhường, hoan nghênh hán quang vinh lên ngôi Tam hoàng tử cao quý.

Trịnh Mẫn Chi nín thở, không nói hai lời quay đầu đi ra ngoài; nếu Tam hoàng tử tôn quý ngại buồn bực, như vậy hán nên hảo hảo mà nghĩ biện pháp, làm cho đối phương không chê buồn bực mới đúng.

Nhưng Trịnh Mẫn Chi còn chưa đi vào phòng ngủ của Đoạn Tử Di, chợt nghe thấy âm thanh hán cùng với nữ nhân trêu ghẹo nhau.

Sau khi gõ cửa tiến vào, chỉ thấy hán đang thoải mái, kê cao gối mà ngủ ở trên nệm thấp La Hán êm ái, sau lưng gối lên tấm đệm êm dày, trên đầu gối đặt một quyển thư sách, ngồi bên tay trái là một tỷ nữ xinh đẹp thay hán quạt mát, bên tay phải là một tỷ nữ xinh đẹp vội vàng thay nước trà, đưa trái cây điểm tâm.

Nhìn thấy Trịnh Mẫn Chi tiến vào, Đoạn Tử Di trong mắt lập tức lộ ra một màn vẻ hưng phấn, tựa như đứa bé phát hiện một món đồ chơi hay.

Đến rồi!

Nhưng mà vẻ mặt hán chuyển đổi một cái, cố ý nhăn mày cong môi, giống như đứa bé được cưng chiều quá thành hư, không vui oán trách: “Trịnh thái y, người tới vừa đúng lúc, cả người của ta đều không thoải mái, người mau nhìn cho ta một chút.”

“Vi thần không nhìn ra Tam điện hạ có chỗ nào không thích hợp; vết thương của Tam điện hạ đã phục hồi như cũ được không sai, cũng không có dấu hiệu chuyển biến xấu.” Đã kiểm tra xong, Trịnh Mẫn Chi báo cáo với hán như vậy.

“Nhưng ta chính là không thoải mái nha! Buồn bực muốn chết, cơm nuốt không trôi, ngủ không an ổn, nhất định là bệnh buồn rầu rất nguy cấp, người không phải là thần y sao? Mau lấy ra dược giải buồn!”

Bệnh buồn phiền? Ha...! Trịnh Mẫn Chi suýt không nhịn được cười nhạo ra tiếng.

Hán thoát nhìn chỗ nào buồn rầu, chỗ nào buồn bực?

Chỉ sợ hán từ khi ra đời tới nay, cũng không hiểu được hai chữ buồn bực viết như thế nào.

“Theo vi thần xem, người hầu phục vụ rất tốt, Tam điện hạ ăn được ngủ được có thể nói, rất bình thường, không có chỗ không ổn.” Trịnh Mẫn Chi cố ý liếc tỷ nữ xinh đẹp bên cạnh hán đang phục vụ ăn cần một cái, nhàn nhạt giễu cợt.

“Ai! Người không hiểu. Sự việc không thể chỉ nhìn bề ngoài, ta đây là miễn cưỡng tươi cười, thật ra thì trong lòng hết sức buồn khổ.”

Đoạn Tử Di vô liêm sỉ nói, còn há mồm nuốt vào một khối dưa mật tỷ nữ xinh đẹp đang đưa vào trong miệng.

Trịnh Mẫn Chi nhắm mắt lại, hán nghĩ, sẽ bị tức giận đến phải bị bệnh buồn bực, cần phải là mình mới đúng chứ?

Hán nhịn xuống xúc động muốn cãi lại, mở mắt ra, bình tĩnh nói: “Như vậy vi thần sẽ làm ít phương thuốc, làm tiêu tan buồn phiền tích tụ trong lòng Tam

điện hạ.”

“Ngươi thật sự có phương thuốc này?” Đoạn Tử Di vừa ngạc nhiên vừa hoài nghi nhìn Trịnh Mẫn Chi.

Hắn chỉ là thuận miệng bịa chuyện, thế nào..... Thật sự có phương thuốc thần kỳ có thể giải sầu sao?

“Đúng vậy. Vì thần bảo đảm Tam điện hạ sau khi uống, nhất định tâm tình sẽ vui vẻ, ăn uống bình thường, ban đêm cũng có thể yên ổn ngủ.” Trịnh Mẫn Chi khó khăn lộ ra nụ cười lạnh nhạt.

Nụ cười này, lại làm Đoạn Tử Di cảm thấy da đầu tê dại.”Ồ? Vậy ngươi nói xem, phương thuốc này có những dược liệu nào?” Đoạn Tử Di hoài nghi thăm dò.

Hắn cho rằng Trịnh Mẫn Chi nói phương thuốc thần kỳ, tuyệt đối là chút thuốc bổ kích thích ăn uống, an thần bổ khí mà thôi.

“Tất cả đều là một ít dược liệu quý hiếm, thế gian hiếm thấy. Giống như nước miếng của cóc Thiên Sơn Tuyết, da bụng của con rắn đỏ, chân và đuôi của bò cạp sa mạc, còn có mật và đuôi của hải xà xanh——”

“Đủ rồi đủ rồi! Con cóc, con rắn, con bò cạp, mật xà —— thế nào tất cả đều là những vật ghê tởm?” Đoạn Tử Di vẻ mặt buồn nôn, nghe xong đều nôn ra.

“Ngươi cũng không có phương thuốc bình thường một chút sao?” Đừng nói hắn căn bản không phải bị bệnh buồn rầu, coi như thật có, cũng sẽ không ăn những thứ quái dị làm người ta buồn nôn này.

“Tự nhiên là có, chỉ là không có những phương thuốc quý hiếm và hiệu quả như vậy.” Trong lòng Trịnh Mẫn Chi, đang vì hù dọa được hắn mà âm thầm bật cười, chỉ là trên mặt còn là vẻ mặt bất động cứng nhắc.

“Không hiệu quả như vậy cũng không sao, chỉ cần đừng có những dược liệu làm người ta ghê tởm là được.” Đoạn Tử Di vội vàng ngoắc ngoắc tay, ý bảo tỷ nữ xinh đẹp một bên dứt vào một khối trái cây nữa, làm tiêu tan những vật ghê tởm nghe được, mà sinh ra cảm giác buồn nôn

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Thật Là Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-2

“Vi thần đã hiểu. Vậy vi thần đi xuống trước chuẩn bị thuốc.” Trịnh Mẫn Chi gật đầu một cái, xoay người chuẩn bị, sai người hầm chút dược an thần dưỡng khí diệnạnhlequydon.

“Chờ hầm thuốc được rồi, ngươi liền bưng tới dứt ta uống đi.” Phía sau truyền đến mệnh lệnh không biết xấu hổ của Đoạn Tử Di.

“Ta?” Trịnh Mẫn Chi khẽ nhú mày, con ngươi xinh đẹp khẽ nhếch lên.”Vi thần cho là, tỷ nữ bên cạnh Tam điện hạ hết sức có trách nhiệm, tuyệt đối có thể hầu hạ Tam điện hạ có lẽ cũng không cần vi thần, không cần vi thần tự mình hầu hạ uống thuốc.”

“Ài! Ngươi không hiểu. Những nha đầu này chỉ rất xinh đẹp, thật ra thì tay cũng không khéo, vừa thô lỗ, thế nào so được với Trịnh thái y ngươi cẩn thận tỉ mỉ?” Đoạn Tử Di bĩu môi, cầm lấy tay trắng nõn của tỷ nữ xinh đẹp ở một bên vuốt vuốt.

Nhìn hắn nói được giống như không hài lòng tỷ nữ xinh đẹp bên cạnh, thế nhưng biểu tình hường thụ trên mặt, hoàn toàn không phải như vậy.

Liền tỷ nữ xinh đẹp canh cửa cũng không cảm thấy bị thương, còn che miệng, ha ha cười trộm.

Hết cách rồi, giường bệnh nhảm chán, mà cái gọi là thiếu niên thần y lại quá mức không thú vị?

Hắn giống như đầu gỗ, lão bản không có tinh thần, mặt thối, giống như chữa trị Tam hoàng tử hắn là rất không vui, cực kì không tình nguyện, thật làm cho Đoạn Tử Di nhìn không vừa mắt.

Nếu là không nhân cơ hội này, hảo hảo trêu chọc cái vẻ mặt cứng nhắc của “Thần y”, làm sao để mình không thất vọng? Đoạn Tử Di đường hoàng mà nghĩ.

Hắn tuyệt đối là có ý chinh ta! Trịnh Mẫn Chi nhận thấy được điểm này, gương mặt trắng nõn vì nổi gân xanh, trong mắt lộ ra tức giận rõ ràng, làm cho hắn không thể không rũ mắt, che giấu tốt lửa giận trong mắt diệnạnhlequydon.

Muốn hắn hầm dược? Hắn Trịnh Mẫn Chi khi nào thì bị đối xử như người hầu?

Hắn không hiểu, Đoạn Tử Di vì sao giả vờ yêu thích hắn? Hắn đến tột cùng là nơi nào trêu chọc đối phương?

Trịnh Mẫn Chi cảm hận nghiêng rằng, im lặng hỏi ông trời.

“Như thế nào? Có có thể làm phiền Trịnh thái y hay không, tự mình vì Bản hoàng tử hăm chén được, tiêu tan chứng bệnh buồn bực?” Đoạn Tử Di giữa đầu ra sau tựa vào nệm êm, nhàn hạ hỏi.

Trịnh Mẫn Chi cảm hận nghiêng rằng, rũ mắt, để tránh cho hấn nhìn thấy quang mang muốn giết người trong mắt mình. “Nếu như đây là phân phó của Tam điện hạ ngài, vì thần tự nhiên không có khả năng không nghe theo.”

Ý tứ chính là: đây tuyệt không phải ý nguyện của hấn, chỉ có sử dụng cường quyền, mới có thể khiến cho hấn khuất phục.

Như vậy còn không nổi giận? Đoạn Tử Di rất kinh ngạc, không khỏi cũng có chút cảm tức.

Thế nào? Người này thật là đầu gỗ, không có cảm xúc sao?

Nhưng mà hấn Đoạn Tử Di định lực rất tốt, không lộ ra tức giận, hấn cũng làm được, thậm chí có thể làm tốt hơn.

“Thật sao? Thật tốt quá, vậy thì ta chờ.” Đoạn Tử Di hé mắt cười.

Hấn sẽ chờ, nhìn xem đại phu ương ngành này, có thể hay không cam tâm tình nguyện khuất phục [dienanghlequydon](#).

Trịnh Mẫn Chi bưng một cái khay, phía trên để chén thuốc vừa mới hầm tốt, khuôn mặt tuấn tú bình tĩnh, đi trên hành lang dài đến phòng ngủ của Đoạn Tử Di.

Lúc trước chén thuốc đã hầm tốt lắm, vào lúc này nhân lúc còn nóng, hấn liền tự mình bưng tới cho đối phương.

Nghĩ đến người nọ còn muốn hấn tự mình uy được, hấn liền giận đến muốn đem ba đầu ném vào trong thuốc, làm đối phương một cái sáng khoải.

Nhìn hấn cả một ngày chạy vào nhà vệ sinh, cảnh tượng này, nhất định thú vị!

Chỉ tiếc, ý đức của hấn, không cho phép hấn đem chén thuốc trong tay động thủ; mà hấn lại có thân phận thần tử, hấn lại không thể cự tuyệt mệnh lệnh của đối phương, chỉ có thể rất ủy khuất, rất uất ức, vì Tam hoàng tử cao quý dâng chén thuốc [dienanghlequydon](#).

Có lẽ những người khác, có thể sẽ đem việc này coi như là một đại vinh quang, nhưng hấn tuyệt đối không.

Hấn trời sinh tính tình đậm bạc, không nặng danh lợi, nếu không phải phụ thân kiên trì, hấn là quyết định không vào cung làm thái y.

Nhớ tới phụ thân, trái tim Trịnh Mẫn Chi liền bao phủ một mảnh mây đen, nhưng hấn cưỡng ép mình đem nó vứt đi.

Hiện nay trọng yếu nhất, chính là vết thương của Đoạn Tử Di.

Chỉ cần chữa khỏi thương thế của hấn, mình liền có thể trở về trong cung, trở lại y quán, tiếp tục viết sách thuốc.

“Làm phiền người, ta đưa thuốc cho Tam điện hạ.” Đi tới trước cửa phòng của Đoạn Tử Di, Trịnh Mẫn Chi nhẹ nhàng gõ đầu với hộ vệ canh cửa.

“Trịnh thái y mời vào.” Bọn hộ vệ đã sớm nhận ra hấn, đối với hấn cũng tương đối trịnh trọng.

Dù sao, chân của Tam hoàng tử đến tột cùng có thể khỏi hay không, thì phải xem hấn.

Đi vào bọn hộ vệ giúp một tay mở cửa phòng ra, Trịnh Mẫn Chi liền nhìn thấy Đoạn Tử Di đang kê cao gối mà ngủ, giống như keo dính, xung quanh hấn là hai ba tỷ nữ xinh đẹp.

Thấy hấn bưng thuốc đến, tâm tình của Đoạn Tử Di lập tức tốt hơn phát tay một cái, đuổi mấy tỷ nữ xinh đẹp đi. “Được rồi! Nơi này có Trịnh thái y là được, các người đi xuống trước đi.”

Có hấn là được? Đoạn Tử Di thật sự cho rằng hấn là người hầu chuyên phục vụ hấn sao?

Trịnh Mẫn Chi tức giận không có chỗ phát, chỉ có thể ỉn nhẫn. “Tam điện hạ, xin uống thuốc lúc còn nóng.” Hấn đem chén thuốc đặt ở trước mặt Đoạn Tử Di, ôn hoà nói [dienanghlequydon](#).

“Làm phiền Trịnh thái y uy ta uống.” Đoạn Tử Di thoải mái nằm, cả ngón tay cũng lười động, cặp mắt díp lại, thật giống như đang ngủ thiếp đi, lười biếng thoải mái làm cho người khác nghĩ muốn hung hăng đánh hấn một quyền.

“Ngài bị thương..... Là ở chân!” Trịnh Mẫn Chi lạnh lùng nhắc nhở.

Ý tứ chính là: không có bị thương ở tay, vậy thì tự mình bưng thuốc uống đi!

“Thật không may, tay của ta, mới vừa rồi cũng bị trẹo rồi.” Đoạn Từ Di làm bộ đang cầm tay, một bộ dáng bị thương không thể làm được.

“Thật sao? Ta vừa đúng lúc có mang chút công cụ châm cứu, có thể lập tức vì ngài mà châm cứu giảm đau.” Nói xong, Trịnh Mẫn Chi đã lưu loát lấy ra bao ngân châm trong ngực mở ra, còn cố ý lấy ra cây châm dài nhất, nhọn nhất.

“Không! Không cần, không cần! Ta uống chút thuốc là được. Dù sao đều là thuốc bổ xương, bệnh tay chân đều giống nhau.” Đoạn Từ Di nhìn lên thấy kia cây châm vừa đại vừa nhọn, liền tê dại da đầu, liên tục khoát tay cự tuyệt không ngừng.

Trịnh Mẫn Chi vừa nhìn bàn tay vung vẩy linh hoạt bình thường, cũng biết nó tuyệt đối không có vấn đề, có vấn đề —— ấy là chủ nhân của cái tay.

“Như vậy, vì thần nghĩ Tam điện hạ, có thể tự mình dùng thuốc mới đúng.” Trịnh Mẫn Chi thu hồi bao bố, đem chén thuốc đẩy tới trước mặt hắn.

“Ai!” Đoạn Từ Di buồn bực nhìn hắn (TMC), oán thán hắn (ĐTD) tại sao có thể có máu lạnh vô tình như vậy, lại nhẫn tâm cự tuyệt hắn(ĐTD)..... Chi là cho hắn (ĐTD) uống chén thuốc, chẳng lẽ sẽ hại hắn (TMC) đứt tay sao?

Hắn không thể tin được, sức quyền rũ của mình đánh đâu thắng đó, thế nhưng lại đập phải đinh sắt.

Bắt đầu từ lúc nhỏ, chỉ cần khuôn mặt tuần tú của hắn lộ ra vẻ mặt vô tội đáng thương, bất kể nam hay nữ, mặc dù tâm địa sắt đá cứng rắn đến đâu, cũng liền hóa thành một đồng bần nhão, mặc hắn vuốt ve.

Mà thần y khô khan, lại đối với khuôn mặt tuần mỹ của hắn làm người khác thương yêu, không động tâm——

Chẳng lẽ tim của hắn, so với cái người có tâm địa sắt đá còn lạnh lẽo kiên cường hơn?

Thấy hắn cau mày cong môi, khuôn mặt tựa như thất vọng của đứa bé muốn mà không được ăn kẹo, Trịnh Mẫn Chi nhất thời buồn cười, thiếu chút nữa bật cười; nàng vội vàng nắm quyền, làm bộ ho nhẹ, cố gắng che lại khóe miệng đang khẽ giờ lên diện [nghequydon](#).

Đợi Đoạn Từ Di mặt ủ mày ê, lại than thở uống thuốc xong, Trịnh Mẫn Chi mới thay hắn kiểm tra vết thương.

“Xin Tam điện hạ vung áo bào lên.” Hắn xách theo hòm thuốc cố định đặt ở trong phòng Đoạn Từ Di, đi lên trước.

“Lại muốn kiểm tra? Không phải vừa kiểm tra xong?” Tam hoàng tử tôn quý bắt đầu cau kinh, không chịu phối hợp.

Trịnh Mẫn Chi không nóng không lạnh mà nói: “Đó đã là chuyện của hôm qua. Vết thương cần kiểm tra mỗi ngày, mới có thể tránh khỏi đột nhiên chuyển biến xấu; tin tưởng Tam điện hạ cũng không hi vọng, tương lai điều chân của ngài không thể đi lại.....”

“Lại đột nhiên chuyển biến xấu sao?” Đoạn Từ Di khản trương.

“Nếu như Tam điện hạ vẫn không chịu phối hợp, có lẽ có có thể sẽ đột nhiên thối rửa hoặc hoại tử, vậy thì chỉ có thể đem cái chân kia chặt đứt ——” Trịnh Mẫn Chi cố ý dọa hắn một chút.

Đoạn Từ Di thật sự bị dọa sợ. “Nếu như mà chân của ta biến thành như vậy, ta nhất định đem thầy thuốc lang băm nguoi, nhốt vào Thiên Lao trị tội!”

“Thế nhưng cũng là bởi vì Tam điện hạ ngài không chịu phối hợp chữa trị, không phải sao?”

Trịnh Mẫn Chi một câu hỏi ngược lại, lại khiến Đoạn Từ Di á khẩu không trả lời được.

“Thôi. Nguoi muốn xem liền xem đi!” Hắn lườm bầu lườm bảm, không cam chịu, nhấc vạt dưới của cẩm bào lên, lộ ra bắp đùi thon dài.

Ngày đó sau khi bị Trịnh Mẫn Chi cắt quần, hắn liền không hề mặc nữa, chỉ mặc tiết khó, áo khoác trường bào.

Dù thế nào đi nữa hắn cũng không ra cửa, cũng không có khách tới thăm, hơn nữa đại phu cùng là nam nhân, coi như thân thể trần truồng cũng không sao?

Cho dù bị thương, bắp đùi của hắn vẫn cơ bắp căng đầy như cũ, tràn đầy lực lượng cùng đường cong xinh đẹp, buộc vòng quanh hình dáng chân hoàn mỹ, là đùi đẹp hiếm thấy ở nam tử [dienanghequydon](#).

Nhìn thấy cặp chân dài tron bóng, Trịnh Mẫn Chi thoáng sửng sốt, gò má đỏ lên, chỉ là rất nhanh khôi phục trấn định.

Thân là thầy thuốc, thân thể của người bệnh, hắn cũng nhìn qua không ít.

Mặc dù bởi vì chưa từng thấy qua thân thể trẻ tuổi khỏe đẹp như vậy, chợt cảm thấy có chút quần bách, nhưng mà hắn hiểu, lúc này mình phải chú ý là người bệnh bị thương, mà không phải chân của hắn.

Trịnh Mẫn Chi đè nén cảm giác nóng rực ở gò má, đem lực chú ý về vết thương của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Thật Là Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2-3

Đoạn Tử Di dựa người ở trên ghế La Hán, lười biếng ngạo nghễ liếc nhìn Trịnh Mẫn Chi.

Vì không muốn đem vết thương ở chân của mình “Làm hồng”, hắn đã tạm thời không tìm phiền phức cho đối phương

Có lẽ là tâm tình thay đổi, khiến cho lực chú ý cũng thay đổi theo, hắn bắt đầu nhận thấy được một chút chuyện trước kia không nhận ra được, ví dụ như: Trịnh Mẫn Chi này.

Bởi vì nhìn hắn không vừa mắt, trước kia hắn (ĐTD) lại chỉ lo tìm phiền phức cho đối phương, chưa từng nhìn kĩ hắn (TMC), chỉ biết Trịnh Mẫn Chi thanh tú như nữ nhân.

Hôm nay nhìn kỹ lại, hắn mới phát hiện ——

Hắn đâu chỉ thanh tú giống như nữ nhân? Hắn quả thật so với nữ nhân còn muốn xinh đẹp hơn!

Bởi vì từ trên cao nhìn xuống, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng, Trịnh Mẫn Chi buông tầm mắt xuống thì lông mi như lông vũ vừa dài vừa dày; một cái mũi thon gọn xinh đẹp, khiến cho hắn càng thêm có tư vị của nữ nhân; mà cánh môi phần nộn vừa phải, giống như thoa son, tươi đẹp ướt át, làm cho Đoạn Tử Di nhìn thấy hồ hấp dẫn hấp dẫn.

Một đại nam nhân, lại có đôi môi hồng như vậy, khó trách thoát nhìn giống như nữ nhân.

Còn có da tay của hắn —— đừng nói hắn chưa từng thấy qua người nam nhân nào, có làn da trắng nõn không tỳ vết như tuyết, cho dù là nữ nhân, cũng khó có người có được

Chắc chắn, điều kiện như vậy, nếu như là nữ nhân, nhất định là một đại mỹ nhân làm cho người ta ái mộ, nhưng lại cố tình lại là thân nam nhi, đây chính là trời cao cố ý trêu đùa?

“Vi thần thất lễ.” Trịnh Mẫn Chi hơi đứng dậy, đổi lại góc độ, kiểm tra vết thương trong xương sườn của Đoạn Tử Di chỗ.

Bởi vì là xương sườn trong bắp đùi, hắn phải càng thêm gần đối phương.

Mà khi Trịnh Mẫn Chi tới gần, Đoạn Tử Di đã ngửi được một cỗ mùi thơm nhàn kéo tới.

Mùi thơm này khác với nữ nhân bình thường, mùi son phấn bôi loạn lên người, giống như là hỗn hợp thảo dược cùng mùi hoa, cực kỳ đặc biệt, nhưng rất là dễ chịu, khiến cho hắn nhớ tới sau giữa trưa ở thảo nguyên nở nhiều loại hoa rất tươi tốt.

Hắn không khỏi hít sâu một hơi, tham lam hít vào nhiều hơn.

Lúc này, Trịnh Mẫn Chi cúi đầu nhìn thanh nẹp cổ định có lỏng ra hay không, lơ đãng lộ ra phía trên một đoạn da thịt trắng nõn như tuyết.

Cái cổ thon dài xinh đẹp trắng nõn kia, lại khiến Đoạn Tử Di có loại kích động, nghĩ lấy hết quần áo của đối phương, nhìn một chút thân thể phía dưới, có phải hay không cũng trắng nõn như tuyết không tỳ vết như vậy.....

Đoạn Tử Di không chớp mắt nhìn chăm chăm, cho đến khi muốn nuốt nước bọt, lại cảm thấy khó khăn thì mới phát hiện ra mình nhìn quá mức chuyên chú, thậm chí quên cả hô hấp

Cả người hắn cứng ngắc, nhạy bén nhận ra, trong cơ thể của mình dấy lên một luồng hỏa khí không rõ.

Đó đương nhiên là không phải nóng nảy, cũng không phải là tức giận, mà là phát ra từ sâu trong linh hồn, tự nhiên khao khát.

Hắn cảm thấy rất kinh ngạc, bởi vì trong quá khứ ngọn lửa này, chỉ có đang nhìn thấy mỹ nữ cực kỳ mê người thì mới có thể sinh ra, mà Trịnh Mẫn Chi căn bản không phải nữ nhân!

Chẳng lẽ hắn là bị bệnh ở trên giường lâu, không thể đi được, cho tới bụng đói ăn quăng, ngay cả một đại nam nhi cũng tính toán nuốt luôn vào bụng?!

Ý tưởng này làm hắn giật mình, để cho hắn nghĩ muốn lập tức tìm nữ nhân tới tắt lửa.

Chỉ tiếc, chân của hắn có thương tích, trong thời gian ngắn chỉ có thể “Nghĩ đến”, không thể “Đi được”.....

Đoạn Tử Di vội vàng quay đầu ra, bung lên ly trà ở trên bàn thấp, một ngụm uống vào; bởi vì chưa đã ghiền, hắn dứt khoát nâng chung trà lên, trực tiếp

há to miệng đồ vào.

Một mặt dùng để dập tắt ngọn lửa, mặt khác là để cho mình dòi đi lực chú ý, đừng chịu ảnh hưởng quá bởi Trịnh Mẫn Chi.

Trịnh Mẫn Chi có chút kỳ quái, nhìn Đoạn Tử Di ừng ực uống trà.

Theo hẳn biết, vị Tam hoàng tử này uống, cũng không phải là loại trà bình thường, mà là trà thượng hạng Quân Sơn Ngân.

Trà ngon cần phải uống từng ngụm nhỏ, tỉnh tề phẩm trà, như thế nào lại giống như trâu đang đói khát, miệng to nuốt ừng ực?

Hắn (TMC) nghiêng đầu, ngẫm nghĩ một lát, bắt đầu phỏng đoán nguyên nhân làm cho hắn (ĐTD) như thế này. "Tam điện hạ, có phải ngài cảm thấy choáng váng đầu óc, miệng đắng lưỡi khô hay không?"

"Có một chút." Uống hết ấm trà, Đoạn Tử Di để trà xuống, hơi phiền não trực tiếp lấy ống tay áo, lau đi khoe miệng dính nước trà.

"Có thể là Tam điện hạ nằm tại giường lâu, thiếu hụt hoạt động, cho nên dễ nóng tính." Mặc dù theo bề ngoài của hắn, tình trạng của hắn coi như tốt, nhưng cũng không có nghĩa trong cơ thể không có hòa khí.

"Thật có lỗi, xin Tam điện hạ đưa lưỡi ra, để cho vi thần kiểm tra một chút." Trịnh Mẫn Chi đưa ra yêu cầu

Đoạn Tử Di cảm thấy phiền, nhưng là không có cùng hắn cãi cọ, liền ngoan ngoãn đưa lưỡi ra, để cho hắn nhìn thoải mái.

"Ừm, cũng không có hiện tượng đỏ lên." Trịnh Mẫn Chi lại đưa ra một yêu cầu khác. "Lại làm phiền Tam điện hạ, để cho vi thần nhìn xem mắt của ngài."

Đoạn Tử Di cũng không còn phản đối, tùy hắn kiểm tra.

Trịnh Mẫn Chi đi lên trước nghiêng người sát lại, lấy ngón cái cùng ngón trỏ, nhẹ nhàng vạch mí mắt của Đoạn Tử Di ra, nghĩ nhìn trông trắng mắt của hắn có hay không đỏ lên.

Trịnh Mẫn Chi thể chất lạnh, hơi lạnh trên da tay đụng chạm đến mí mắt của Đoạn Tử Di, lại mang đến một cỗ cảm giác tê dại.

Đoạn Tử Di phản ứng rất lớn, theo bản năng giơ tay ra, bắt được tay của Trịnh Mẫn Chi.

"Tam điện hạ?" Trịnh Mẫn Chi bởi vì hắn kịch liệt phản ứng hơi sững sốt một chút, cho là mình vô ý làm đau hắn. "Là ta làm đau ngài sao? Thật xin lỗi."

Đoạn Tử Di không nói gì, nhưng là không có buông tay Trịnh Mẫn Chi ra, chỉ cầm lấy tay hắn, lấy một vẻ mặt mê hoặc lại khó hiểu, nhìn hắn chăm chăm.

Ánh mắt kia, nóng rực, chuyên chú lại mãnh liệt, vốn là Trịnh Mẫn Chi vẻ mặt lạnh nhạt, tai cũng dần dần ửng hồng, không được tự nhiên.

Hắn (ĐTD) nắm tay mình như vậy làm cái gì? Hắn (ĐTD) đừng quên, hắn (TMC) nhưng là một đại nam nhân!

Hai người bọn họ, một người nhìn lên, một người cúi xuống, nhìn nhau ở khoảng cách quá gần, khiến cho quanh mình mơ hồ toát ra một cỗ không khí mập mờ.

"Tam điện hạ, xin buông tay của vi thần ra." Trịnh Mẫn Chi xoay cổ tay, thử tránh thoát, nhưng Đoạn Tử Di thường luyện tập giương cung có bắp thịt không nhỏ, hắn nhưng lại không có biện pháp tránh ra.

Trịnh Mẫn Chi cũng không biết, mình là một người nhạy cảm, nhưng mà lúc này tay của Đoạn Tử Di nóng giống như lửa, giống như muốn làm phỏng da thịt của hắn.

Hắn cảm giác gò má của mình càng lúc càng nóng, càng lúc càng đỏ mặt. "Van ngài buông tay của vi thần ra! Ngài nắm như vậy, vi thần không cách nào tiếp tục chẩn bệnh cho ngài."

Cuối cùng, hắn không thể không cúi người, mềm mỏng hi vọng, chỉ cầu Đoạn Tử Di nhanh buông tay mình ra

Đoạn Tử Di lại cúi người nhìn hắn một cái, lúc này mới buông ra từng ngón tay của mình đang kiểm chế tay hắn, buông tay hắn ra.

Đã đạt được tự do, Trịnh Mẫn Chi lập tức chạy trốn tới góc xa nhất, mặt lộ vẻ cảnh giác nhìn Đoạn Tử Di.

Hắn đến bây giờ vẫn không hiểu, tại sao Đoạn Tử Di vừa rồi lại bắt lấy tay hắn như vậy.

Mà lúc này, Đoạn Tử Di đã khôi phục bình thường, giống như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra, vẻ mặt còn cợt nhả mà nói: "Sợ hãi? Ai dạy cho người mấy ngày gần đây làm phiền ta, bây giờ để cho ta cũng dọa người một chút, lúc này mới công bằng."

Thì ra là, hắn (ĐTD) vừa rồi đối xử với hắn (TMC) như vậy, là cố ý muốn chinh hắn (TMC)!

Trịnh Mẫn Chi tức khắc nổi giận

“Ta nghĩ thương thể của Tam điện hạ cũng không có bất kỳ thay đổi nào, xin thứ cho vì thần xin được cáo lui trước!” Nói xong, không đợi Đoạn Từ Di trả lời, thậm chí ngay lễ nghi cũng không làm, Trịnh Mẫn Chi nghiêng đầu liền đi.

Nghe được cửa phòng bị đóng phịch, Đoạn Từ Di mới thu hồi vẻ mặt cười tà vốn là động ở trên mặt,, trong mắt từ từ ngưng tụ lo lắng.

Đáng chết!

Hắn lại giống như đối với ngự y khô khan, có cảm giác khác thường.....

Hắn vuốt tim đang đập nhanh chóng, tức giận nghiêng răng.

Đừng có nói đùa!

Hắn yêu là nữ nhân!

Từ lúc mười lăm tuổi đến bây giờ, hắn biết, mình yêu tuyệt đối là nữ nhân.

Hắn biết rõ thân thể của nữ nhân ngọt ngào mềm mại, có thể mang cho hắn nào vui thích như thế, cho nên căn bản chưa bao giờ nghĩ tới, cảnh tượng mình và một người đàn ông, ôm lẫn lên giường.

Cho tới bây giờ, chỉ là tưởng tượng, liền để cho hắn có cảm giác mơ hồ muốn nôn mửa.

Nhưng vì sao, Trịnh Mẫn Chi đến gần hắn thì sẽ làm hắn không khỏi sinh ra cái loại rung động đó?

Đoạn Từ Di trầm mặt suy nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại, hắn được một kết luận.

Tích tụ lâu ngày thành họa.

Nhất định là bởi vì bị thương, một thời gian không thể phát tiết tốt, lửa dục ứ động quá lâu, mới có thể sinh ra phản ứng kỳ quái với đối tượng không bình thường.

Chỉ cần lửa nóng chậm rãi tiêu tán, tiêu trừ dục hỏa tích tụ, thì tất cả sẽ khôi phục bình thường.

Lấy được kết luận, Đoạn Từ Di lập tức gọi tỷ nữ Viễn Hương được sủng tới phục vụ.

Mặc dù bị thương, hành động khó tránh khỏi bị cản trở, nhưng cho dù không cần động đến chân, cũng có rất nhiều phương pháp tiêu tan dục hỏa.

Trong mắt hắn lộ ra ánh sáng, mong đợi sau khi phát tiết, liền có thể thoát khỏi cảm giác quái dị không giải thích được này

Đáng ghét!

Trịnh Mẫn Chi trở lại phòng trọ của chính mình, nghiêm mặt mở cửa, đi vào xong, lại trở tay đóng sầm cửa.

Xấu xa!

Chuyên lấy chuyện treu chọc người khác làm thú vui!

Hắn kéo băng ghế ra ngồi, dùng sức ngồi xuống, rót chén nước, bực bội ngửa đầu ra uống.

Bịch một tiếng đem cái ly để lại trên bàn, hắn mới giặt mình, thế nhưng mình đang tức giận.

Hắn từ trước đến giờ là vui giận không lộ ra, vì không muốn để cho người ta nhìn thấu nội tâm của hắn, nhiều năm qua, hắn vẫn là như vậy.

Không ngờ mình trải qua thời gian dài bồi dưỡng được bản lãnh, lại bởi vì một vẻ mặt cợt nhả, liền dễ dàng phá hỏng.

Chỉ là “Người” này cũng không phải là người bình thường, mà là một vị hoàng tử; cho dù hắn (TMC) đối với hắn (ĐTĐ) có tức giận đầy bụng, cũng không thể làm gì.

Nhớ tới ánh mắt tà mị của Đoạn Từ Di, lười biếng tươi cười, Trịnh Mẫn Chi cũng cảm giác gò má của mình lại nóng lên, lại nhịn không được rót một ly trà nữa uống.

Hắn lần đầu tiên gặp phải người như vậy, để cho lòng hắn có chút rối loạn.

Hắn từ lúc học biết chữ, liền bắt đầu học sách thuốc, khi lên đến bảy tuổi hắn ở trong y quán của cha giúp thực tập một tay, mười hai tuổi thì giúp hốt thuốc một tay, mười sáu tuổi đã là đại phu nổi tiếng, mười bảy tuổi liền được điều động vào cung, trở thành ngự y.

Ba năm qua, hần không thể không gặp qua bệnh nhân khó dây dưa, trong cung, trong triều đình các đại thần, hoàng tộc, hần cũng chẩn bệnh qua không ít.

Mọi người ít nhiều gì cũng có chút tật xấu cổ quái của mình, nhưng hần thật đúng là không có gặp qua người giống như Đoạn Tử Di, tật xấu cổ quái rất nhiều, khiêu chiến định lực nhân nãi không tức giận của hần.

Đối phương luôn giống như cố ý trêu chọc hần, tựa như chọc giận hần, mà hần cũng quả thật bị đối phương khơi dậy tức giận; nhưng lại tương đương với trúng mưu kế của người nọ, khiến Tam hoàng tử cực kỳ vừa lòng đẹp ý.

Trịnh Mẫn Chi cong môi, căm giận mà nghĩ.

Thiệt là! Hần thế nào dễ dàng chịu ảnh hưởng của người kia như vậy chứ? Hần không khỏi trách cứ bản thân.

Hần thừa nhận, Đoạn Tử Di ngày thường rất đẹp, nhưng tuấn nam mỹ nhân hần nhìn thấy rất nhiều, coi như đối phương ngược trần, hần cũng có thể thân nhiên mà chống đỡ.

Nhưng cố tình Tam hoàng tử, chỉ cần cặp mắt đào hoa xinh đẹp kia bình tĩnh nhìn hần, hần sẽ đỏ mặt tới mang tai.

Loại chuyện như vậy tuyệt không thể xảy ra nữa! Hần nhắc nhở chính mình.

Hần là ngự y, là thầy thuốc chữa trị cho bệnh nhân, phải có y thuật tuyệt vời, cùng cực kỳ tinh táo.

Trên phương diện y thuật khám và chẩn bệnh, hần rất có tự tin; ở quá khứ, đối với độ tinh táo cao của mình, hần cũng vẫn lấy làm tự hào, chỉ là vào lúc này, toàn bộ một da mặt dày của hoàng tử làm cho hần hầu như không còn tinh táo.

Người ta nổi điên, nhưng hần không thể tùy theo tam trạng, phải thử tìm tinh táo trong dĩ vãng về mới được.

Hít sâu mấy hơi, Trịnh Mẫn Chi cảm giác tâm tình dần dần bình tĩnh lại.

Đúng, chính là như vậy!

Hần tin tưởng cõi đời này không có chuyện mà mình không thể ứng phó, chỉ cần chuẩn bị trận địa sẵn sàng đón quân địch, hần cũng sẽ không thua!

Trịnh Mẫn Chi hít mắt, nâng lên khóe môi đỏ thắm, lộ ra một nụ cười hài lòng.

Hần bình thường không thường cười, cho nên lúc này nếu có người khác ở đây, có lẽ sẽ cảm thấy nụ cười này, khiến người ta cảm thấy ——

Thật đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Thật Là Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3-1

Hần đang tức giận.

Trịnh Mẫn Chi đi vào cửa không bao lâu, Đoạn Tử Di liền nhận thấy được chuyện này.

Hôm qua tan rã trong không vui, sáng sớm hôm nay, Trịnh Mẫn Chi vẫn hết sức có trách nhiệm đến đây xem thương thế của hần.

Lúc vào cửa, vốn là sắc mặt của Trịnh Mẫn Chi không dễ nhìn, lại bắt gặp bộ mặt xuân tình của Viễn Hương, quần áo không chỉnh tề ở trong phòng ngủ của hần, mặt càng thêm biến sắc, giống như kết một tảng băng dày.

Cho hần kiểm tra vết thương thì động tác của Trịnh Mẫn Chi mặc dù vẫn nhẹ nhàng chậm chạp như cũ, cũng không có cố ý làm đau hần coi như trả thù, nhưng từ vẻ mặt thối cũng nhìn ra được, hần không vui

Không, thậm chí có thể nói, là vô cùng không vui.

Da mặt của Đoạn Tử Di rất dày, nhưng không có nghĩa là hần thích có người ở trước mặt hần bày ra mặt thối, hơn nữa người nọ là Trịnh Mẫn Chi, thì càng làm cho hần cảm thấy không thể chịu được.

Tại sao Trịnh Mẫn Chi vô cùng thích lấy mặt thối đối đãi với hần? Hần gặp qua đối phương cùng những người khác nói chuyện, cũng còn coi là ôn hòa lễ

phép, cũng sẽ không giống như đối đãi với hân, sắc mặt lạnh lùng, xa cách như vậy.

Cố tình người khác như thế nào đối đãi, hân đều không để ý tới, nhưng lại không cách nào chịu được Trịnh Mẫn Chi đối với hân lạnh nhạt.

“Trịnh thái y..... Hình như tâm tình không được tốt lắm” Đoạn Tử Di đặc biệt cố ý giãi đáp lên nỗi đau của hân.

Không phải hình như, là sự thật! Hừ!

Đừng tưởng rằng mình thấy hân tức giận, thì mình sẽ ngoan ngoãn im lặng không đi trêu chọc hân.

Trịnh Mẫn Chi xoay người phối được, đối với khiêu khích chất vấn của Đoạn Tử Di ngoảnh mặt làm ngơ.

“Là tối hôm qua ngủ không ngon sao?”

Có liên quan gì tới người?

Trịnh Mẫn Chi như cũ trầm mặc không nói, chỉ là mím môi, đem mấy vị thảo dược đã phơi khô bỏ vào trong bát mài nhỏ.

Trong lúc nhất thời, trừ bỏ âm thanh rập khuôn có quy luật của dược bị mài nhỏ ra, không có âm thanh khác

Nếu là những người khác, liên tiếp đựng hai lần rất đỉnh (*), đã sớm bỏ qua, nhưng Đoạn Tử Di không phải là người bình thường, hân có năng lực ý chí siêu phàm, cùng với da mặt siêu dày của hân, coi như cầm đỉnh tới, chỉ sợ cũng không thể xuyên qua.

Đỉnh (*): Chỉ những sự việc khó giải quyết

“Thật đáng tiếc, bởi vì ta tối hôm qua ngủ rất tốt, sau khi ‘hoạt động gân cốt’, luôn đặc biệt ngủ ngon, người nói phải không?”

Đoạn Tử Di cố ý giả bộ vô sỉ tươi cười, rốt cuộc lại làm cho con tức mà Trịnh Mẫn Chi khổ cực chịu đựng bộc phát.

“Ngủ ngon?” Hân cười lạnh.” Ta nhớ rõ lúc đầu vì Tam điện hạ chẩn bệnh và chữa trị, đã từng dặn dò qua, trong lúc dưỡng thương, không thể làm nhiều chuyện kịch liệt, tránh cho vết thương nứt ra chuyển biến xấu. Mà cái gọi là chuyện quá mức kịch liệt, tự nhiên cũng bao gồm chuyện phòng the, ta cho là Tam điện hạ chắc chắn biết đạo lý này!”

Hân vừa mở miệng chính là chỉ trích không lưu tình, không hề để tâm đối phương là Tam hoàng tử tôn quý

Hoàng tử thì như thế nào?

Hoàng tử mà có thể muốn làm gì thì làm như vậy, tùy ý phá hư chữa trị của hân mà hân khổ cực làm đến nay không?

Trịnh Mẫn Chi chỉ cần vừa nghĩ tới, tình cảnh hân phóng túng cùng thị thiếp lẫn lộn ở trên giường, sẽ không có lý do liên tức giận.

Hân thật sự vô cùng tức giận.

Hân không hiểu, Đoạn Tử Di vì sao luôn luôn chọc giận hân, làm hân hồng tình tảo mà hân thật vất vả mới bồi dưỡng ra được?

“Ta hiểu được, nhưng khuê phòng vô cùng vui mừng, muốn nhìn, rất khó nha! Cách lúc khỏi bệnh còn một thời gian, cũng không thể vẫn làm cho ta chịu đựng đi, cái này không hợp tình hợp lý? Lại nói cũng không dễ dàng nhìn được vấn đề xảy ra, Trịnh thái y người cũng là nam nhân, cần phải hiểu được phần khổ não kia, đúng không?” Đoạn Tử Di nói rất hùng hồn

“Ta..... Ta không hiểu được!” Trịnh Mẫn Chi sừng sốt một chút, khó khăn quay đầu ra, nhưng đã không thể khắc chế đồ ửng từ cổ lên trên gò má trắng nõn, nhìn cực kỳ kiều diễm động lòng người.

Một đại nam nhân xinh đẹp đến như vậy, thật sự quá vô lý!

Đoạn Tử Di nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, hô hấp dồn dập, thân thể không tự chủ được nóng lên.

Vốn tưởng rằng tối hôm qua đã phát tiết dục hòa, lần này mình sẽ khôi phục như bình thường, nhưng lúc này, nhìn bộ dáng Trịnh Mẫn Chi đỏ mặt, lại để cho hân nổi dậy khát vọng không hiểu.

Rốt cuộc là tại sao vậy? Trịnh Mẫn Chi nhưng là nam nhân!

Chẳng lẽ hân thật sự bị bệnh đoạn tụ chi phích (**), yêu một nam nhân? Đoạn Tử Di trong lòng hốt hoảng, nhưng ngoài mặt vẫn cột nhà, không để cho đối phương nhìn ra hỗn loạn trong lòng.”Trịnh thái y như thế nào không hiểu được? Chẳng lẽ Trịnh thái y chưa từng có qua loại dục hòa đốt người này, thống khổ nóng lòng phát tiết?”

đoạn tụ chi phích (**): đồng tính

Hân hỏi cay độc lại trực tiếp, cũng làm cho da mặt mòng của Trịnh Mẫn Chi lần nữa nhiễm hồng.

“Ta là không hiểu được, càng không phiền não về cái này!” Hấn tức giận trả lời.

“Không có? Chẳng lẽ Trịnh thái y không phải là nam nhân?” Đoạn Tử Di cố ý giễu cợt diênánluewuydon.

Vốn chỉ là một câu nói đùa, nhưng phản ứng của Trịnh Mẫn Chi lại rất lớn.

“Ta đương nhiên là nam nhân, xin Tam điện hạ đừng nói mò!” Trịnh Mẫn Chi giọng nói nghiêm nghị, vẻ mặt căng thẳng.

Phản ứng kịch liệt này, làm cho Đoạn Tử Di có chút kinh ngạc. “Không có liền không có, ta cũng chỉ là nói đùa thôi, Trịnh thái y cần gì phải tức giận như vậy?”

Đoạn Tử Di cảm thấy vô tội.

Nam nhân, vốn là thỉnh thoảng sẽ cùng nhau nói một chút chuyện cười thô tục, thế nào hấn lại không biết vui đùa như vậy?

“Ta không thích đàm luận vấn đề như thế, xin Tam điện hạ đừng nhắc lại! Còn nữa, thời gian kế tiếp, xin Tam điện hạ cần phải nhẫn nại. Thiên hạ không có chuyện không thể nhẫn nại, đó là xem mình có nguyện ý hay không; vì chân của mình, tin tưởng Tam điện hạ sẽ nguyện ý hy sinh hưởng lạc ngắn ngủi, đổi lấy cả đời hành động tự do.” Trịnh Mẫn Chi nghiêm mặt, lạnh lùng giáo huấn

“Vâng vâng vâng, Bôn hoàng tử sẽ cẩn thận tuân theo dặn dò Trịnh thái y.” Đoạn Tử Di vẫn cợt nhả như cũ.

Trịnh Mẫn Chi mặc kệ hấn, tự ý xoay người phối được.

Trong lúc nhất thời không khí lạnh xuống, Đoạn Tử Di nhún vai, thật không hiểu được đối phương thế nào có biện pháp, cả ngày đem băng để ở trên mặt; không biết sao, hấn tin tưởng Trịnh Mẫn Chi cũng không phải là trời sinh chính là loại tính cách này.

Nhìn kỹ đôi môi của hấn, giống như củ ấu hơi gọt lên, phải là đôi môi tươi cười chọc người ưa thích, như thế nào là một ngự y khô khan cả ngày nghiêm mặt?

Đoạn Tử Di thật nghĩ không ra.

Người này lớn lên ra sao? Chẳng lẽ, là ba bữa cơm ướp lạnh cộng thêm nước tuyết nuôi lớn?

Hấn (TMC) là loại người lạnh lùng như băng tính tình lại thôi không có biện pháp, nhưng là.....

Tại sao, hấn (ĐTĐ) vẫn không có cách nào đem tầm mắt từ trên người đối phương dời đi? Tại sao mình rõ ràng không có ý nhìn hấn (TMC), tầm mắt lại khóa chặt ở trên người của hấn (TMC)?

Tại sao tính toán cách xa hấn một chút, chung quy lại không tự chủ được lại gần hấn hơn?

Tại sao hấn căn bản không nghĩ bị đối phương hấp dẫn, nhưng lại không quản được chính mình?

Hấn rốt cuộc có tật xấu gì?

Có một loại bất an mãnh liệt, ở trái tim của Đoạn Tử Di khuếch tán.

Nếu như để mặc cho tình hình như thế tiếp tục nữa, nhất định sẽ xảy ra hậu quả đáng sợ.

Hậu quả kia, tuyệt đối là kinh thế hãi tục, ai cũng không thấy vui mừng.

Trêu ngự y khô khan này tất nhiên thú vị, nhưng cuối cùng nếu bồi thêm tim của mình, trở thành Long Dương chi phích (1), chẳng phải mất nhiều hơn được?

Long Dương chi phích (1): hoàng tử bị đồng tính

Đoạn Tử Di vẻ mặt sợ hãi cả kinh.

Không được! Hấn phải vì vậy mà dừng lại, tuyệt đối không thể lại tiếp tục như vậy!

Gần đây vị hoàng tử nhiều tật xấu cổ quái kia, đột nhiên trở nên an phận rồi.

Trịnh Mẫn Chi ngồi ở trong phòng nghiên cứu sách thuốc, trong đầu đột nhiên hiện lên ý nghĩ này.

Tính tế tưởng tượng, gần đây Đoạn Tử Di quả thật ngoan ngoãn rất nhiều, chẳng những phối hợp trị liệu rất tốt, cũng ít tìm phiền phức cho hấn, quả thật ngoan ngoãn giống như con mèo nhỏ

Mặc dù không biết là nguyên nhân gì khiến cho hấn an phận, chỉ là chịu phối hợp là chuyện tốt, hấn cũng vui vẻ thấy ước nguyện đã đạt được.

Tốt nhất đối phương cứ ngoan ngoãn như vậy, ngoan ngoãn nghỉ ngơi hết nửa tháng.

Trịnh Mẫn Chi nhếch miệng, hài lòng gật đầu.

Vậy mà, không được ba ngày, xế chiều hôm đó, hấn đang thay Đoạn Tử Di kiểm tra, đổi lại được thì bên ngoài lại đột nhiên truyền đến âm thanh huyền ảo.

Trong lòng hấn cảm thấy kỳ quái, Lộc Lâm Sơn này ở chỗ xa xôi, cách thành Đại Lý khoảng trăm dặm, thường ngày trừ bỏ người hầu ở nơi này ra, cũng chỉ có Đoạn Tử Di, cùng với hộ vệ hấn mang tới.

Dù sao cũng không có khả năng âm thanh ấy là hộ vệ bên ngoài ồn ào chứ?

Chỉ chốc lát sau, một nhóm người hùng dũng đi vào, đi ở đằng trước, là mấy vị nam tử tuấn mỹ quần áo đắt tiền; trong đó trong tay hai người, còn kéo theo tiểu mỹ nhân xinh đẹp khá ái.

Trịnh Mẫn Chi nhận ra bọn họ, bọn họ chính là người thân của Đoạn Tử Di, mấy vị khác hoàng tử khác của Đại Lý Quốc.

Trong đó nhị hoàng tử đã kết hôn, thái tử cũng có vị hôn thê, dắt theo trong tay, đúng là nữ nhân mà bọn họ yêu mến.

Nghe thấy xưa nay năm vị hoàng tử anh em tình thâm, chắc hẳn bọn họ là nghe được tin tức Tam hoàng tử bị thương, mới từ trong cung không xa đến đây hỏi thăm hấn đi?

Trịnh Mẫn Chi nghĩ như thế đến, không ngờ những người kia, luôn miệng đồng tình an ủi cũng không nói, tất cả tựa như đều coi Đoạn Tử Di không tồn tại, đều tự tìm chỗ ngồi liền thoải mái ngồi vào.

Đại hoàng tử, nhị hoàng tử vội vàng đỡ dành an ủi thì từ đi đường vất vả, Tứ hoàng tử lập tức lấy ra Phật Thư bắt đầu nghiên cứu, Ngũ Hoàng Tử là vội vàng ăn hết trái cây ngọt ngào, vốn là cho Đoạn Tử Di hưởng.

Hấn ăn hết coi như xong, còn làm vẻ mặt ghen tỵ nói: “Ta đang nói dưa mật Tây Vực tiến cống tại sao lại không thấy, thì ra là cho Tam hoàng tử một người đoạt hết, thật là quá đáng!”

“Các người rốt cuộc tới làm cái gì?” Đoạn Tử Di nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn không ra các huynh đệ tới an ủi thăm bệnh.

“Săn thú ngắm cảnh. Đúng rồi! Còn có thuận đường tới thăm người một chút.” Đại hoàng tử xiển một khối dưa, đưa đến khoe miệng thê tử.

“Thuận đường?” Đoạn Tử Di miệng sùi bọt mép. Không phải nên đặc biệt tới sao?

“Mặt khác, phụ hoàng lại dẫn mẫu phi đi du lịch trên Trung Nguyên, hiện tại do ta thay mặt quốc chính. Ta nghĩ là, người gây chân là chuyện nhỏ, cũng không cần đặc biệt thông báo cho bọn họ, cho nên trước khi thương thế của người tốt lên, bọn họ cũng sẽ không trở lại.” Đút thê tử ăn xong khối thứ nhất, Đại hoàng tử lại vội vàng uy khối thứ hai.

“Các người.....” Đoạn Tử Di tức giận đến xanh mặt.

Những người này, có tình cảm hay không?” “Các người đến cùng có phải là huynh đệ của ta hay không?”

“Đương nhiên là phải!” Ngũ Hoàng Tử Đoạn Tử Ngôn nuốt dưa mật vào, lấy ra một lọ thuốc trị thương, nịnh hót dâng lên. “Đây là ta từ trong phòng mẫu hậu trộm ra thuốc cao Băng Ngọc Sinh Cơ, thoa lên có thể khiến cho da thịt bóng loáng như ngọc, mềm mại nõn nà.”

“Ta cũng không phải là nữ nhân, không cần da thịt bóng loáng như ngọc, mềm mại nõn nà làm cái gì?” Đoạn Tử Di tức giận rống lên.

“Ta cũng là có ý tốt chứ sao.” Đoạn Tử Ngôn giả vờ khóc sụt sùi, tay còn không ngừng nhét dưa mật vào miệng.

“Ta mang tới quà tặng cho người, người tất nhiên là hài lòng.” Nhị Hoàng Huynh của hấn Đoạn Tử Huấn, lấy ra một cây cung chế tác tinh xảo xa xỉ, hãnh diện đưa đến trước mặt hấn

Nhưng Đoạn Tử Di lại trừng mắt nhìn cây cung xinh đẹp kia. “Ta hiện tại gãy chân, có thể đi săn thú được sao?” Có cây cung tốt lại không thể sử dụng, đây không phải là cố ý để cho hấn nổi nóng?

“Chờ vết thương của người lành, liền có thể dùng. Mang lễ đến không tệ, còn ngại cái gì?” Phi!

Tốt..... Có loại ca ca này, hấn nhận.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Thật Là Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-2

“Tam hoàng đệ, mau tới nhìn một chút xem đại hoàng huynh mang cho ngươi cái gì, có thể làm cho toàn bộ buồn bực đều biến mất, còn có thể nhiệt huyết sôi trào.” Đại hoàng tử Đoạn Từ Nhượng thần bí, lấy ra một bao bố nhỏ, về mặt mờ ám đưa cho hắn.

“Đây là cái gì?” Đoạn Từ Di đề phòng nhìn chằm chằm bao bố.

Nhìn về mặt đại hoàng huynh của hắn cười đến gian xảo, trong lòng hắn liền thấy không ổn

“Đương nhiên là —— có thể làm cho ngươi phấn chấn tinh thần lên rất tốt! Ngươi nhìn xem.....” Đoạn Từ Nhượng mở bao bố ra, lấy một quyển sách mỏng bên trong ra; bìa sách vẽ, chính là một bức tranh làm cho người ta mặt đỏ tim đập —— Xuân Cung Đồ!

Chắc hẳn phải vậy, nội dung càng thêm đặc sắc vô cùng.

Nhưng Đoạn Từ Di rất ngứa mắt. “Ta là bị gãy chân, ngươi đưa ta cái này làm gì?” Đại hoàng huynh cho là hiện tại hắn còn có thể tùy tâm sở dục, thoải mái như thường sao? Không biết hắn hiện tại có “Kỹ thuật” lên khó khăn sao?

“Chính là không thể, mới xem sách này; trông mơ giải khát, có chút ít còn hơn không có nha. Ta đưa quyển sách này cho ngươi, cũng là vì khích lệ ngươi. Có mục tiêu cường đại, ngươi nhất định có thể nhanh chóng đứng lên.” Đoạn Từ Huân nói xong một bộ dáng có tình nghĩa.

“Cảm tạ! Tốt nhất mục tiêu duy nhất của ta, chính là cố gắng đường tốt chân bị thương, đem những động tác trong sách, toàn bộ diễn luyện một lần.” Đoạn Từ Di cười lạnh.

Ba huynh đệ, mang đồ tới, không giống nhau là bình thường đấy!

Hắn chuyển sang Đoạn gia lão Tử, không chút nào mong đợi nói: “Ngươi lại mang cho ta cái gì? Quả cầu? Yên ngựa?”

“Ta làm sao có thể mang những đồ phạm tục đó cho ngươi?” Đoạn gia lão Tử Đoạn Từ Thâm một lòng hướng Phật, ngay cả nụ cười cũng lóe lên tia đạm bạc, rất có mùi vị cao tăng

“Bây giờ chân của ngươi có thương tích, không cách nào nhúc nhích, chính là thời cơ tốt để tỉnh ngộ chính mình. Ngã Phật Từ Bi, đây là Đạt Ma Kim Cương Kinh, Tam Hoàng Huynh nhân cơ hội này nghiên cứu thật tốt, tìm hiểu nhân sinh.” Đoạn Từ Di dùng hai tay, đưa lên một quyển kinh thư trân quý.

Đoạn Từ Di vừa nghe, thiếu chút nữa không cầm cuốn kinh thư kia lên, ném qua đầu hắn.

Đi chết đi Kim Cương Kinh!” Ngươi dứt khoát dạy ta xuất gia đi! Cái gì Đạt Ma Kim Cương Kinh? Châm lửa hỏa thiêu!”

“Vậy cũng không được! Đây là năm đó Đạt Ma tổ sư chính tay viết bản nháp lưu lại, vô cùng trân quý!” Đoạn Từ Thâm bộ mặt đau lòng thu hồi kinh thư.

Chuyện này..... Đây là người thân sao? Những người này, thật có cái gọi là huynh đệ yêu thương nhau sao?

Trịnh Mẫn Chi ở một bên nhìn tròn mắt hốc mồm, yên lặng không nói gì.

Hắn là con độc nhất, không có huynh đệ; nhưng nếu có, cũng sẽ không phải là như vậy đi.....

“A, vị này chắc hẳn chính là Trịnh thái y đi?” Chợt thái tử Đoạn Từ Nhượng, chú ý tới sự tồn tại của Trịnh Mẫn Chi

“Quả thật như Tam đệ từng nói, là vị thần y tuổi trẻ tài cao.” Hắn nở nụ cười ôn hòa, lịch sự nho nhã, nhưng lại không hợp với ánh mắt sắc bén, cảm giác không hề giống bề ngoài làm cho người khác cảm thấy ôn hòa như vậy, không phải là nhân vật dễ chọc.

Trịnh Mẫn Chi âm thầm cảnh giác ở trong lòng.

“Tam Hoàng đệ của ta hiếu động, rất khó yên tĩnh, làm khó Trịnh thái y vì hắn tỉ mỉ chẩn bệnh; hắn thoát nhìn tình trạng tương đối tốt, sau này cũng làm phiền Trịnh thái y, tiếp tục cho hắn làm trị liệu tốt nhất.”

“Đó là đương nhiên, vì thần nhất định toàn lực ứng phó.” Đối với khen ngợi của Đoạn Từ Nhượng, Về mặt của Trịnh Mẫn Chi cũng không đặc biệt vui mừng, hắn thanh tâm quả dục, không màng danh lợi, không thích nịnh nọt, không muốn thăng chức nhanh, cũng không thêm khát công thành danh toại.

Nếu như phải cả đời đối với người quyền quý cúi đầu, a đua nịnh hót, như vậy hắn thà cả đời, làm một đại phu nghèo thanh liêm

Trên thực tế, nếu không phải phụ thân của hắn kiên trì dạy bảo, hắn căn bản là không thể vào cung làm thái y

“Được rồi! Đã đưa quà thăm hỏi rồi, người cũng nhìn rồi, lần này không sao. Tàn Tĩnh đang có mang, rất dễ mệt mỏi, ta theo nàng trở về phòng nghỉ ngơi trước.” Đoạn Từ Huân đứng dậy, tiêu sái khoát tay, không lưu luyến chút nào dắt tay Tàn Tĩnh, đi ra ngoài.

“Ta cũng muốn đi cười ngơ!” Đoạn Từ Ngôn nhảy dựng lên, một bộ dạng giống như con khi nhò chạy nhanh.

“Hoàn Nhi vẫn muốn tới chỗ này ngắm cảnh, ta liền theo nàng ra ngoài đi dạo một chút.” Thái tử cũng cùng thê tử dắt tay nhau rời đi.

Ngay cả Từ hoàng tử cũng lấy lý do niệm kinh, sớm rời đi.

Vốn là tâm cư vô cùng náo nhiệt, nhất thời yên tĩnh giống như bãi tha ma.

Đừng nói Đoạn Từ Di bị tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, sắp học máu, ngay tới cả Trịnh Mẫn Chi cùng hần có chút không hợp nhau, cũng không nhận được thương hại.

Nhất định là hần nhân duyên quá kém, thường ngày đắc tội không ít người đi?

Sau này nàng mới biết, khoét nỗi đau của nhau, lời nói ác độc, chính là phương thức chung sống thường ngày của những hoàng tử này.

Càng để ý người khác, bọn họ càng biểu hiện không quan tâm.

Hần nghĩ, đám hoàng tử tôn quý này thật là quái thai, nhưng vậy cũng là loại biểu hiện yêu thương khác đi?

Đoạn Từ Di bị làm cho có tâm bệnh

Sau một hồi ở Lộc Lâm biệt uyển náo nhiệt, các vị hoàng tử liền phát ống tay áo, mang theo đầy tớ, cùng nhóm hộ vệ đi săn chiến lợi phẩm, trở về trong cung.

Từ đó về sau, nguyên bản là tâm tình Đoạn Từ Di không tốt, càng thêm buồn bực, cuối cùng, lại thật sự bị bệnh buồn bực.

Trịnh Mẫn Chi tỉ mỉ chẩn bệnh cho hần thì nhận thấy được —— là do hần bị buồn phiền lâu ngày mà bị bệnh.

Mặc dù Đoạn Từ Di bị thương chỉ là nửa tháng ngắn ngủn, nhưng hành động bất tiện là sự thật; muốn chạy không thể chạy, muốn nhảy không thể nhảy; không thể cười ngơ, không thể đi săn, chỉ có thể tro mắt nhìn huynh đệ của mình, mỗi ngày cỡi ngựa đi săn, đi dạo ngắm cảnh trên đỉnh núi, mà mình lại một bộ dạng giống như bệnh nhân cần phải nằm ở trên giường, chỗ nào cũng không thể đi, sao không làm cho hần âm ức.

Cuối cùng, ngay cả có thể cùng đám huynh đệ đấu võ mồm một chút đều đi cả rồi, chỉ còn lại hần cô độc một mình.

Không có ai ở bên cạnh tán dóc, chỉ có thể mỗi ngày nằm ở trong phòng, nhìn chằm chằm nóc giường.

Tình huống như thế. Dù là lão nhân, lâu ngày, đại khái cũng không chịu nổi, huống chi là người trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, thích đi săn ở bên ngoài?

Giống như tuần mã bị gãy chân, chim đại bàng bị gãy cánh, Đoạn Từ Di thần sắc uể oải, ánh mắt cứng đờ, ngay cả tinh thần lạnh lợi thích cùng hần cãi vã trong quá khứ, cũng bị mất.

Hần mặc dù không đến nỗi cả ngày than thở, cô đơn rơi lệ, hoặc là tìm cái chết, oán trời trách đất, nhưng ý chí lại sa sút, không hề hăng hái.

Chẳng những ăn cơm ít đi, ngủ được cũng không được, còn luôn dùng ánh mắt đờ đẫn mà nhìn ngoài cửa sổ, giống như trong đời chỉ có chuyện tốt duy nhất, chính là nhìn cửa sổ trong phòng hần như người tội phạm nhìn thấy tự do

Nếu như là cố ý giả bộ, muốn gạt hần đồng tình, Trịnh Mẫn Chi có thể sẽ cố ý làm như không thấy, coi thường đối phương làm bộ làm tịch; nhưng hần cảm thấy, Đoạn Từ Di lúc này thật sự là bị âm ức, không thể giả được, cũng không phải là giả vờ.

Đoạn Từ Di nằm ở trên giường ngẩn người, một bộ dáng không còn muốn sống, khiến Trịnh Mẫn Chi nổi lòng thương hại.

Hần vốn là người mềm lòng, chỉ là bình thường sẽ cố ý giả bộ lạnh nhạt; Đoạn Từ Di vào lúc này vốn là thần thái sáng láng, hăm hở, biến thành bộ dạng nửa chết nửa sống kia, không hề có ý chí chiến đấu bộ dáng uể oải, lại cảm thấy có một chút đau lòng.....

Hần không muốn đi suy nghĩ thêm, tại sao mình lại có loại cảm giác kỳ quái này, hần chỉ tự nói với mình, thầy thuốc có tấm lòng của cha mẹ, buồn bực cũng là bệnh, bệnh nhân tâm tình buồn bực xuống thấp, là thầy thuốc, có thể nào không suy nghĩ một chút biện pháp?

Trịnh Mẫn Chi trầm tư, muốn làm cho Đoạn Từ Di vui vẻ.

“Tam điện hạ hồi phục thật không tệ, xem ra nửa tháng hồi phục tuyệt đối không thành vấn đề.” Hần thử tìm cách cùng đối phương nói chuyện tán gẫu.

“Thật sao?” Đoạn Từ Di khề hừ một tiếng, không có dáng vẻ hăng hái nói chuyện.

Trịnh Mẫn Chi dò xét hần, thấy hình như không có ý nguyện tiếp tục, lại thử đề nghị: “Ngày hôm nay thời tiết rất tốt, ánh mặt trời ấm áp, Tam điện hạ..... Có muốn đến trong đình viện ngồi một chút hay không? Ngài hiện nay mặc dù vẫn không thể đi, nhưng cũng có thể sai hai người hộ vệ ôm ngài đến trong đình viện ngồi một chút, hóng mát một chút, cũng trợ giúp hồi phục.”

“Đi đình viện hóng mát một chút?” Đoạn Tử Di vốn là ánh mắt sáng lên, nhưng suy nghĩ một chút, rồi lại lắc đầu một cái.”Thôi, không cần.”

Liên tưởng đến đi ra bên ngoài hưởng thụ chim hót hoa thơm, cũng cần hộ vệ ôm ra, cái này càng làm lộ vẻ mình hành động bất tiện tinh thần sa sút thể thâm?

Nghĩ như vậy, không ra hóng mát, có lẽ sẽ hoàn hảo một chút.

Cứ để cho hần tiếp tục ở trong phòng mốc meo đi!

Trịnh Mẫn Chi thấy không có cách, chỉ có thể buông tha.

Nhưng hình ảnh Đoạn Tử Di một bộ dáng tinh thần chán nản, vẫn không ngừng quay cuồng ở trong đầu hần, làm cho hần đọc sách y thuật mình yêu thích nhất cũng bị quấy nhiễu diênasmleuydon.

Chữ viết trước mắt mà hần thường nhìn, liền hóa thành vẻ mặt tuần tú buồn bực của đối phương, sinh động ở trước mắt hần.

Rốt cuộc nên làm như thế nào, mới có thể giúp hần?

Trịnh Mẫn Chi dứt khoát buông sách thuốc xuống, nghiêm túc suy tư.

Trước đây, đối với hành động bất tiện của bệnh nhân, hần cũng từng có ý tưởng, chỉ là không biết có thể được hay không, hiện tại cũng có thể thử một lần.....

Quyết định chủ ý, hần lập tức rời khỏi phòng, đi tìm thợ mộc khéo tay.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Thật Là Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4-1

“Tam điện hạ?”

“Hả? Lại muốn uống thuốc rồi?” Nghe được Trịnh Mẫn Chi khẽ gọi, Đoạn Tử Di lười biếng quay đầu, không hề có sức sống mà nhìn hần.

Dù sao cuộc đời của hần chỉ còn lại những thứ này, không phải ăn cơm, ngủ, chính là hoán dược, uống thuốc.

Chờ ở trước mắt hần vĩnh viễn là những chuyện buồn tẻ vô vị; tuy nói không phải cả đời không tốt lên, nhưng hần luôn cảm giác mình, đã sắp không chịu đựng nổi rồi.

Thời gian sống tối tăm, vì sao lại dài như vậy?

“Tam điện hạ, vì thần mời người làm cái này, xin ngài nhìn một chút có dùng được hay không?”

Đoạn Tử Di không có cảm giác hứng thú chút nào nhìn sang, nhưng nhìn thấy một đồ vật kỳ quái thì cả người không khỏi chấn động, “Đó là cái gì?”

Đó là một cái ghế —— nhưng lại không thể nói là cái ghế, bởi vì phía dưới của nó, lại có bốn cái bánh xe

“Ta gọi nó là xe lăn. Ta mời người đem bánh xe lắp ở trên ghế là được một cái ghế chuyển động được, như vậy cho dù hai chân của ngài bất động, cũng có thể tự do đi ra ngoài hoạt động. Ngài, có muốn thử một chút hay không?” Trịnh Mẫn Chi khích lệ hần.

“Vi thần đã mời người đem chỗ bậc thềm toàn bộ đều dùng tấm ván gỗ lót ở bên trên cho thuận tiện, như vậy ngài có thể từ trong nhà, đẩy xe lăn đi ra..... A! Có lẽ ngài cần mời người giúp đẩy một tay.....”

“Không cần, ta có thể tự mình tới!” Đoạn Tử Di bởi vì hưng thú trỗi dậy, mà giọng nói cao lên.

Rốt cuộc có thể đi ra ngoài hóng mát một chút, còn không cần dựa vào người khác, hần có thể nào bỏ qua cơ hội tốt này?

“Cái này sử dụng thế nào?” Hần nóng lòng không chờ đợi được muốn thử.

“Vi thần đến thuyết minh.....”

Đoạn Tử Di vốn là thông minh, lực lĩnh ngộ cao, Trịnh Mẫn Chi giải thích thêm một chút, hần liền rất nhanh hiểu rõ

“Là như vậy sao?” Đoạn Tử Di đem người của hần lên xe lăn, sau đó thử lấy tay, chuyển động hai bên bánh xe; quả nhiên hần gắng ra sức, xe lăn liền đi lên phía trước.

“Thật sự di chuyển được! Người xem, nó thật sự di chuyển được!” Đoạn Tử Di ngạc nhiên mở to mắt, giống như một đứa bé lấy được món đồ chơi mới, mặt mày hớn hơ.

Trịnh Mẫn Chi nhìn, cũng không khỏi mỉm cười.

Đoạn Tử Di bắt đầu chuyển động bánh xe, ở ngoài phòng vòng vòng, nhưng không gian bên trong nhà nhỏ hơn, không thể đi được, hần vội vàng muốn ra bên ngoài, thực hiện cái xe lăn thần kỳ này

Hần thử đẩy xe lăn, leo lên dốc ở cửa, muốn vượt qua cánh cửa.

Người hầu ở một bên muốn giúp đỡ, hần cũng không đồng ý.

“Ta tự mình tới!” Hần cự tuyệt người bên cạnh trợ giúp.

“Lên dốc sẽ khó khăn chút, xuống dốc liền dễ dàng hơn nhiều.” Trịnh Mẫn Chi nói.

“Chuyện này có khó khăn gì?” Hần yêu thích săn thú, lực cánh tay cực mạnh, chỉ là đẩy bánh xe leo lên một dốc nhỏ, đối với hần mà nói, giống như ăn rau cải trắng rất đơn giản

Nói xong, hần thoải mái mà vượt qua dốc ở cửa, đi tới trên hành lang dài.

Ở trên hành lang dài đi một đoạn, Đoạn Tử Di lại dùng dốc ở cửa, đi xuống tiến vào đình viện, chuyển động ở trên đường phủ lên những tảng đá xanh.

Vừa mới bắt đầu, Đoạn Tử Di còn có chút vụng về, nhưng từ từ nắm giữ kỹ xảo sử dụng xe lăn, hần rất nhanh liền vô cùng thuần thục, còn hiểu được kỹ xảo biến đổi.

“Ha ha! Trịnh Mẫn Chi người xem, cái xe lăn này, chẳng những có thể di chuyển như vậy, còn có thể di chuyển như vậy!” Đoạn Tử Di không phát hiện, mình không hề cứng nhắc gọi hần là Trịnh thái y nữa, mà là hô lên tên đầy đủ của hần rất nhiệt tình.

“Ngài làm cho tốt lắm” Trịnh Mẫn Chi mỉm cười quan sát, bởi vì có thể thấy lại nụ cười của hần, mà cảm thấy vui mừng.

Đoạn Tử Di nghe giọng nói của hần ôn hòa mang theo tươi cười, liền ngẩng đầu nhìn lại.

Trịnh Mẫn Chi khó có được lộ ra nụ cười thật lòng, còn có ánh mắt dịu dàng cung chiêu nhìn mình, tựa như một từ mẫu âu yếm nhìn đứa bé.

Nụ cười này, thanh tú dịu dàng

Trái tim của Đoạn Tử Di kịch liệt run lên, cảm giác hô hấp dồn dập, bởi vì bị thương mà tâm tình cứng nhắc, lại đập rất nhanh.

Giống như cảm giác bị sét đánh mãnh liệt, tiến đến đầu óc của hần, để cho đầu óc hần tựa hồ trở thành một bãi nước, không có hiệu quả, chỉ có thể si ngốc nhìn Trịnh Mẫn Chi dịu dàng tươi cười, rất lâu sau đó, không thể mở miệng.

Nụ cười của hần, thật là đẹp.

Đoạn Tử Di si mê nhắm mắt lại, tham lam chăm chú nhìn đối phương, căn bản không thể dời mắt đi chỗ khác được.

Hần thật thích Trịnh Mẫn Chi kín đáo bảo thủ, lại khôi hài dịu dàng cười yếu ớt.

Chỉ cần cặp mắt đen như ngọc xinh đẹp kia nhìn mình chằm chằm, hần cũng cảm giác trong lòng giống như có ngàn vạn vì sao rơi xuống, hô hấp gấp gáp, tim đập thùng thùng, khiến cho hần vừa hưng phấn, lại kích động.

Tiếp theo, hần khẽ nhún mày, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Vì sao mình tham nhìn nụ cười của hần như thế?

Là bởi vì đẹp sao?

Nhưng xung quanh hần có vô số tỷ nữ xinh đẹp, không có người nào mà không phải cười rất đẹp, tuyệt mỹ động lòng người?

Trịnh Mẫn Chi cười chỉ có ý vị thanh thuần, thiếu rất nhiều kiêu diễm.

Những người kia hết thấy giống nhau, không hề có tính cách riêng đều là nụ cười duyên lấy lòng, hẳn đã sớm nhìn thấy nên không muốn xem, như thế nào lại hiếm lạ một nụ cười của tiểu thần y bảo thủ?

Nhưng là, hẳn thật sự quan tâm! Hẳn thích người kia cười.

Tại sao thích hẳn cười?

Đoạn Tử Di lặp lại suy tư, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng mới giật mình —— không phải là mình thích Trịnh Mẫn Chi rồi chứ?

Không phải thích khuôn mặt âm nhu xinh đẹp tuyệt trần của hẳn, cũng không phải là bởi vì không được thỏa mãn tình dục, mà ý chí hỗn loạn, là thật sự rõ ràng, từ đáy lòng thích hẳn.

Thích hẳn tiểu thần y bảo thủ, thích hẳn nghiêm túc, thích hẳn lạnh nhạt, khó có thể nắm lấy.

Hắn tham lam nhìn đôi phương khi chuyên chú chẩn bệnh cho hẳn, thậm chí ngay cả lúc nghiêm mặt dạy dỗ mình, cũng làm cho hẳn không cách nào khác chế mê muội.

Chi cần vừa nghĩ tới có thể mất đi Trịnh Mẫn Chi, liền cảm giác đau đớn giống như là muốn đem một khối huyết nhục trên thân thể tách ra.

Hắn xong rồi! Hẳn thế nhưng yêu một người nam nhân?

Đừng nói phụ hoàng mẫu phi, huynh đệ, thần tử dân chúng thấy hẳn thế nào, ngay cả chính hẳn, cũng không thể nào tiếp thu được mình yêu một người nam nhân là sự thật.

Quan Âm Phật tổ nha! Hẳn làm sao có thể yêu nam nhân?

Đoạn Tử Di bị đá kích lớn, giống như bị người khác cứng rắn đánh một gậy, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch như tờ giấy.

“Tam điện hạ, ngài sao vậy?” Có phải bị sốt hay không? Trịnh Mẫn Chi thấy hẳn đang rất tốt, sắc mặt lại đột nhiên trắng bệch, cả người cứng ngắc.

Hắn lo lắng thân thể đôi phương không thoải mái, lập tức đi lên phía trước, lấy tay thử thăm dò nhiệt độ trên trán của Đoạn Tử Di.

Nếu bị sốt, vậy coi như nguy rồi.

“Hù dọa!” Đoạn Tử Di phản ứng rất lớn nhảy dựng lên, theo bản năng né tránh cánh tay hơi lạnh lại mềm mại của Trịnh Mẫn Chi. “Người làm cái gì? Đừng đụng vào ta!”

Đoạn Tử Di không muốn chịu khuất phục như vậy.

“Tam điện hạ, ngài thật không sao ư? Nhìn ngài rất không thích hợp……” Trịnh Mẫn Chi chưa từng thấy qua hẳn như vậy, không khỏi cảm thấy lo lắng.

“Ta nói ta không sao! Ta muốn trở về phòng nghỉ ngơi!”

Trịnh Mẫn Chi không đi, thì hẳn đi!

Đoạn Tử Di đang cảm thấy may mắn Trịnh Mẫn Chi làm xe lăn cho hẳn, để cho hẳn có thể nhanh thoát khỏi nơi đây.

Trịnh Mẫn Chi là buồn bực nhìn Đoạn Tử Di, đẩy xe lăn chạy trốn thật nhanh.

Bên ngoài…… Chẳng lẽ có mảnh thú ăn thịt người sao?

“Tam điện hạ?” Trịnh Mẫn Chi theo thường lệ tới khám bệnh, đứng ở ngoài cửa phòng của Đoạn Tử Di la lên, cố gắng khiến cho người chậm chạp không ra cửa kia mở cửa.

“Ta tình trạng rất tốt, nhưng là muốn ngủ rồi, hôm nay không nhọc Trịnh thái y khám bệnh, mời trở về đi!”

Trong cửa chỉ quăng ra những lời này.

Trịnh Mẫn Chi không hề rời đi, hẳn đứng ở trước cửa, nhủ lại lòng mảy thanh tú, ngưng mắt nhìn cánh cửa đóng chặt, lần nữa hồi tưởng mình không phải lại nói sai cái gì, đắc tội vị Tam hoàng tử tôn quý này rồi chứ.

Nếu không tại sao hẳn đột nhiên cáu kỉnh, không chịu để cho mình chẩn bệnh cho hẳn?

Nhưng vô luận hồi tưởng như thế nào, Trịnh Mẫn Chi chính là nghĩ không ra mình đến tột cùng đắc tội hẳn chỗ nào dienađleuydon.

Hắn còn nhớ rõ ngày ấy, ngay từ đầu đều rất tốt, hẳn (Trịnh Mẫn Chi) vì Đoạn Tử Di làm xe lăn, mà hẳn (Đoạn Tử Di) vui vẻ giống như đứa bé, ở trong

sân di chuyển vòng quanh, sau đó thế nhưng sắc mặt của hắn lại đột nhiên thay đổi, giống như biết bệnh của mình không có khả năng chữa khỏi được nữa.....

Chẳng lẽ là..... Hắn không thích xe lăn?

Nhưng hắn khi đó, rõ ràng biểu hiện được cực kỳ thích, hai ngày nay vẫn là nghe được bên trong phòng có tiếng bánh xe chuyển động, đủ thấy đối phương quả thật cần nó.

Như vậy, đến tột cùng là chỗ nào để cho hắn không hài lòng?

Vấn đề suy tư đến cuối cùng, vẫn là không có lời giải.

Đoạn Tử Di nếu không chịu mở cửa, Trịnh Mẫn Chi cũng không có sách lược khả thi.

Thật may là hiện tại đã hoàn thành toàn bộ trị liệu, kể tiếp chỉ cần chờ xương gãy tự động dài ra là được, cũng không cần phải mỗi ngày đều kiểm tra.

“Như vậy, vi thần rời đi trước, xin Tam điện hạ nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai vi thần lại tới.” Nói xong, Trịnh Mẫn Chi xoay người rời đi.

Mà ở bên trong cửa, nghe tiếng bước chân đi xa, thân thể căng thẳng của Đoạn Tử Di mới từ từ buông lỏng, dịu đi.

Chỉ biết là Trịnh Mẫn Chi đứng ở ngoài cửa, sẽ làm cho cả người của hắn (Đoạn Tử Di) căng thẳng, không cách nào bình tĩnh lại; lại nghe đến âm thanh mang theo quan tâm của hắn (Trịnh Mẫn Chi), càng làm cho tâm tình của hắn kích động, nóng ran không chịu nổi.

Đoạn Tử Di biết mình bị bệnh, được một loại bệnh được đặt tên là tương tư.

Hắn bây giờ, đã nghiêm trọng đến chỉ cần nhớ tới nụ cười của Trịnh Mẫn Chi ngày đó, liền cả người nóng lên, hận không thể ôm đối phương hung hăng hôn lên.....

“Ai tới giúp ta đây?” Đoạn Tử Di che phủ cả đầu trong chăn bông, đem buồn bực trong lòng của hắn thét chói tai, toàn bộ rống vào trong chăn thật dày.

Tại sao hắn muốn yêu một người nam nhân?

Trong quá khứ hắn thích, rõ ràng đều là nữ nhân xinh đẹp thơm mềm nha!

Họ chẳng những ngọt ngào động lòng người, hơn nữa người người đều vội vã làm hắn vui lòng, không giống như Trịnh Mẫn Chi keo kiệt cho hắn một nụ cười, lạnh nhạt sẽ đem người khác tổn thương do giá rét?

Hắn như thế nào lại yêu một nam nhân không có chút khả ái nào.

Trịnh Mẫn Chi không phải thần y sao?

Vậy hắn có thể hay không kê đơn thuốc, trị tốt chứng bệnh đoạn tụ chi phích (**) của chính mình.

đoạn tụ chi phích (**): đồng tính

Đêm khuya, Đoạn Tử Di một mình đẩy xe lăn, rời phòng, ở trong biệt uyển thanh tĩnh yên lặng dạo chơi.

Đầy tớ canh cửa phần lớn đều đi ngủ hết rồi, mà hắn cũng cảm bọn họ vệ theo tới, hiện tại, hắn chỉ muốn một mình yên lặng một chút.

Xuyên qua hành lang, vòng qua ao nước; tiến vào vườn hoa, lại rời khỏi vườn hoa.....

Giữa ban ngày bởi vì đầy tớ canh cửa mà biệt uyển náo nhiệt, ở ban đêm có vẻ đặc biệt trống trải tịch mịch, thế nhưng lại thích hợp với tâm tình của hắn lúc này, hắn hoan nghênh phần tịch mịch kia làm bạn với mình.

Đoạn Tử Di đi loanh quanh không có mục đích, thỉnh thoảng dừng lại quan sát bầu trời đầy sao, thường thức hồ Đàm Nguyệt Ánh, hoặc là ngửi mùi hoa tươi mới nở nồng nặc trong sân, dùng để qua đêm dài đằng đẵng.

Từ trước đến nay hắn rất hiếu động, khi nào lại trở nên phong hoa tuyết nguyệt như vậy rồi hả? Đoạn Tử Di gھừ cợt cười một tiếng.

Hắn chuyển động xe lăn, tiếp tục đi xuống, cho đến khi đi tới trước một sân nhỏ, mới phát giác mình ở chỗ người nào.

Nơi này là sân sau của biệt uyển, bình thường là làm phòng cho khách dùng, Trịnh Mẫn Chi đi tới Lộc Lâm biệt uyển, liền bị an bài vào ở nơi này.

Hắn sao lại bất tri bất giác, tới nơi này vậy? Chẳng lẽ ngay cả trong tiềm thức của hắn, cũng muốn gặp Trịnh Mẫn Chi, cho nên mới tới nơi này?

Ta đã tẩu hỏa nhập ma! Đoạn Tử Di kinh hoàng mà nghĩ.

Hắn cuống quýt chuyển động xe lăn, muốn chạy trốn trở về tâm cư của mình, nhưng lại chợt nghe phía sau có tiếng bước chân.

Đoạn Tử Di không có suy nghĩ nhiều, theo bản năng trốn vào rừng cây kín đáo.

Vô luận người đến là ai, hắn đều không hy vọng bất luận kẻ nào nhìn thấy hắn đang nơi này.

Hắn tính toán tạm thời ở sau bụi cây tránh đi, đợi người nọ rời đi, hắn sẽ trở lại phòng.

Thật không nghĩ đến đối phương cũng đi vào trong viện; xuyên qua ánh trăng âm đạm, hắn nhìn rõ bộ dáng của người đi tới, lại suýt nữa kêu to ra tiếng.

Trịnh Mẫn Chi!

Không ngờ, là hắn.

Trịnh Mẫn Chi cũng không có nhận ra trong sân còn có người khác, ở trên ghế đá nhỏ ở ao sen, ngồi xuống.

Đoạn Tử Di lặng lẽ nhìn xuyên qua khoảng cách giữa bụi cây, tham lam nhìn hắn chăm chú.

Chẳng lẽ Trịnh Mẫn Chi cũng giống như hắn, bởi vì đầy một bụng tâm sự, mà khó ngủ say được?

Hắn búi tóc xuống, hơn nữa hình như mới vừa tắm rửa qua, còn tỏa ra hơi ẩm, trên người cũng chỉ mặc áo lót màu trắng, cả người lộ ra một cổ buồng lỏng cùng thanh thân, khác với ban ngày nghiêm cẩn, bộ dáng cứng nhắc.

Hắn ngửa đầu nhìn trăng rằm, ánh trăng bao phủ xung quanh gò má xinh đẹp của hắn.

Buồng búi tóc ra sau, tóc hắn vừa vắn chạm đến vai. Roi vào hai bên gương mặt, nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn, hơi thở điềm đạm đáng yêu.

Có thể là bởi vì mới vừa tắm rửa qua, lại bốn bề vắng lặng, quần áo của Trịnh Mẫn Chi có chút xốc xếch; cổ áo của hắn mở rộng ra, lộ ra một nửa da thịt trắng nõn như tuyết.

Đoạn Tử Di khó khăn nuốt nước bọt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Thật Là Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4-2

Trịnh Mẫn Chi khẽ nghiêng đầu, đem một nửa tóc đen hơi dài vén đến đằng trước, lấy ngón tay từ từ chải từng sợi.

Động tác nhẹ nhàng, vẻ mặt quỳn rũ kia, hiển nhiên lại giống như một nữ nhân.

Nữ nhân?

Làm sao có thể? Tất cả mọi người đều biết, Trịnh Mẫn Chi là một nam nhân.

Cho dù hắn da trắng nõn nà như nữ nhân; thân hình nhỏ nhắn như nữ nhân; tướng mạo xinh đẹp dịu dàng như nữ nhân, nhưng —— hắn rõ ràng là một nam nhân nha!

Nhưng mà lúc này không có búi tóc khô khan, lại cời ra bộ quần áo bảo thủ kia, hắn thoát nhìn —— thật sự, thật sự rất giống nữ nhân.

Đoạn Tử Di ánh mắt sùng sốt, lơ đãng rơi vào trước ngực của Trịnh Mẫn Chi, sau đó chấn động mạnh một cái, cho là mình nhìn lầm rồi.

Hắn xoa mắt nhìn lại —— quả thật không sai, hắn không nhìn lầm!

Tối nay trăng như ẩn như hiện, đem cả vùng đất chiếu lên mơ hồ, tầm mắt cũng không rõ ràng, chỉ là đối với Đoạn Tử Di yêu thích săn thú thì thị lực thật tốt, đây là tự hào của hắn từ trước đến giờ dianámleuydon.

Hắn ngay cả hình bóng động vật ra xa một dặm, cũng nhìn thấy rõ ràng, huống chi chỉ là người cách xa mấy chục bước chân?

Nhìn hắn thấy trước ngực của Trịnh Mẫn Chi, sùng lên!

Trước kia ngực của Trịnh Mẫn Chi phẳng giống như tấm gỗ, đột nhiên có đường cong lung linh —— nếu không phải trước ngực hắn đột nhiên mọc ra

hai khối thịt, chính là hân cũng có mỗi nữ nhân trên người cũng mọc ra hai khối thịt, hơn nữa là vị trí hân tương đối yêu thích.

Đề xác nhận, hân (Đoạn Tử Di) đi lên nhìn —— quả nhiên!”Hân” (Trịnh Mẫn Chi), không có hầu kết.

Bởi vì thường ngày bị quần áo bảo thủ ngăn trở, cho nên hân mới không có phát hiện ra.

Đoạn Tử Di dám đánh cược, “Hân” (Trịnh Mẫn Chi) không chỉ phía trên không có hầu kết mà nam nhân cần có, phía dưới cũng không có món đồ chơi nam nhân đều có kia.

Lần này, hân cuối cùng hiểu diện mạo của mình.

“Hân” (Trịnh Mẫn Chi) da trắng nõn nà, bởi vì nàng chính là nữ nhân;”Hân” (Trịnh Mẫn Chi) thân hình nhỏ nhắn, bởi vì nàng chính là nữ nhân;”Hân”(Trịnh Mẫn Chi) tướng mạo xinh đẹp dịu dàng, bởi vì nàng chính là nữ nhân.

Trịnh Mẫn Chi —— căn, bản, là, một, nữ, nhân!

Đoạn Tử Di hiểu rõ sự thật này, trong lúc nhất thời, trong lòng ngũ vị tạp trần, có tức giận vì bị lừa, cũng có vui mừng khi phát hiện thân thể của hân vì mình thích nữ nhân.

Hân đang buồn phiền, sao nàng lại nhẫn tâm đùa giỡn, không biết hân cho là mình yêu nam nhân thì có bao nhiêu khó chịu, khổ sở.

Hân cũng rất vui mừng vì mình cũng không bị đoạn tử chi phích (**), bởi vì hân yêu, quả thật là một nữ nhân!

đoạn tử chi phích (**): đồng tính

Thật tốt quá!

Đoạn Tử Di vốn định xông ra, ôm chặt nàng hung hăng hôn môi, ở bên tai nàng bày tỏ trong thời gian này, nội tâm của hân rất khổ sở, nhưng mà nghĩ đến nàng có thể không nhìn đến nỗi khổ sở của hân, nhẫn tâm không nói chân tướng cho hân, để mặc hân như kẻ ngu, nhốt chính mình giữa khổ sở cùng đần vệt, thì lại buồn phiền.

Hân nên hận nàng, nhưng hân lại làm không được, bởi vì hân yêu nàng.

Nhưng hành động nàng thật đáng giận, cứ quên đi như vậy sao?

Không! Hân không cam lòng, cũng luyện tiết buông tha cho tư vị thoải mái khi trêu chọc tiểu ngự y khô khan.

Trịnh Mẫn Chi luôn giả bộ ra vẻ đạo mạo như vậy, nhiệm nghị không dễ gần gũi, nếu là chính mình vạch trần ngụy trang của nàng, bỏ đi từng món một trang phục của nam tử kia, sẽ như thế nào?

Đoạn Tử Di nghiêm trọng thoáng qua một chút mong đợi và sốt ruột diện mạo của mình.

Nàng kiêu ngạo đáng yêu như thế, nếu là không trêu chọc nàng, thật là rất xin lỗi mình.

Hừ hừ, nếu nàng dám giấu giếm chuyện mình thật sự là nữ nhân, ngụy trang thành nam tử lừa gạt hân, như vậy, hân sẽ để cho nàng cũng nếm thử một chút, tư vị bị người đùa giỡn đi!

Trịnh Mẫn Chi ngồi ở trên ghế đá, ngửa đầu nhìn trăng ở sau mây mỏng như ẩn như hiện.

Mới vừa tắm rửa xong, bởi vì trở lại trong phòng cảm thấy buồn bực, Trịnh Mẫn Chi mới đến trong sân hóng mát một chút.

Đêm đã khuya rất yên tĩnh, hân ——, không, phải nói là nàng, mới dám chỉ mặc áo lót, liền đi ra ngoài.

Cả ngày bị trói buộc một thân quần áo, nàng cũng muốn dung túng mình, thoải mái hưởng thụ không hề câu nệ.

Vì che giấu sự thật mình là một nữ nhân, thường ngày nàng chỉ cần vừa ra cửa phòng, nhất định quần lên vải buộc ngực, áo khoác có cổ áo cực cao, giấu căn cổ mảnh khảnh không có hầu kết.

Vào đông cũng còn đỡ, nhiệt độ hơi thấp một chút, nếu như là mùa hè, nhiệt độ cao, như lò lửa nướng —— người thường mặc áo mỏng còn khó nhịn, huống chi nàng còn phải làm võ trang đầy đủ, để tránh cho bị người phát hiện nàng che dấu bí mật?

Chỉ là may mà nàng trời sinh nhiệt độ hơi thấp, thích ẩm áp, cho nên coi như chịu nhiệt được, hơn nữa nàng cũng sẽ xoa cao hoa cỏ lạnh tự chế ở trên da thịt, cao lạnh này sẽ không ngừng phóng thích cảm giác lạnh lẽo, giảm bớt độ nóng của làn da.

Có tác dụng của thuốc cao này, nàng liền có thể thoải mái vượt qua nắng nóng. Mà không đến mức cả người đầy mồ hôi.

Chỉ là, có lẽ khắp người mồ hôi, còn có lực thuyết phục khiến người ta tin tưởng, nàng là một nam nhân thứ thiệt.

Tương tượng bộ dáng mình cả người đầy mồ hôi, nàng liền không nhịn được khẽ cười lên.

Nàng yêu thích sạch sẽ, chảy mồ hôi tuyệt đối là chuyện không thể chịu nổi.

Nhưng mà, cũng không phải là nam nhân đều khắp người mồ hôi.

Ít nhất Đoạn Tử Di chính là số ít, nàng gặp qua cùng nàng giống nhau đều yêu thích sạch sẽ, hơn nữa trên người hoàn toàn không có mùi mồ hôi của nam nhân diện nam lệ uydon.

Hắn chẳng những không hôi, còn có chứa một loại mùi đặc biệt; nàng không thể nói vậy là cái gì mùi vị, chỉ là rất dễ chịu, nàng rất thích.

Đoạn Tử Di..... Cùng những nam nhân mà nàng biết trong quá khứ, cũng không giống nhau.

Trịnh Mẫn Chi có chút nghi ngờ nghiêng đầu.

Những nam nhân mà nàng biết trong quá khứ, không phải giống cha nàng nghiêm túc lạnh nhạt, chính là đại thần trong triều trang trọng trầm ổn, hoặc là giống như dân chúng thật thà chất phác.

Đoạn Tử Di tuấn mỹ, thông minh, suy nghĩ nhanh, phản ứng nhạy bén, có lúc có uy vũ trang nghiêm của hoàng tử, có lúc lại bướng bỉnh giống như đứa bé.

Cái này nhìn như mâu thuẫn rất nhiều cá tính, dung hợp tại trên người của hắn, rồi lại thấy rất thích hợp diện nam lệ uydon.

Chỉ là mấy ngày nay, thế nhưng ý chí của hắn lại sa sút.

Trịnh Mẫn Chi có chút kinh ngạc, cảm Đoạn Tử Di, không phải cái loại người sẽ dễ dàng bị người khác đánh bại.

Có lẽ còn có những nguyên nhân khác, làm cho hắn giống như người rơi xuống đáy cốc, nàng nên nghĩ một chút biện pháp kích lệ đối phương.....

“A!” Phát giác mình tốn quá nhiều thời gian nhớ đến chuyện hắn, Trịnh Mẫn Chi mặt đỏ tới mang tai nhảy dựng lên.

Sao nàng lại quan tâm nhiều tới hắn như vậy? Chuyện của tên đó, căn bản không có quan hệ gì với nàng!

Nàng từ trước đến giờ chỉ lo thân mình, bớt can thiệp vào chuyện người khác, hơn nữa phụ trách là chấn thương của Đoạn Tử Di, không phải tâm của hắn diện nam lệ uydon.

Hắn vui hay không vui, tiêu tan buồn bực hay không, này đều không liên quan nàng, nàng chỉ cần coi chừng thương thế của hắn là đủ.

Trịnh Mẫn Chi cắn môi dưới phẫn nộ, tức giận cảnh giác mình.

Vì không để cho mình suy nghĩ nhiều, nàng nhanh chóng đứng dậy trở về bên trong phòng.

Nàng nên ngủ, chỉ cần ngủ thiếp đi, liền cái gì cũng không hồi tưởng.

Đợi sau khi nàng rời đi, âm thanh bánh xe ma sát mặt đất nhẹ nhàng chậm chạp vang lên, Đoạn Tử Di đẩy xe lăn từ sau rừng cây xuất hiện.

Hắn nhìn phương hướng Trịnh Mẫn Chi biến mất, khóe miệng cong lên.

Trịnh Mẫn Chi..... Chờ coi đi!

Tam hoàng tử tôn quý, lại khôi phục tâm tình.

Ngày mai, khi Trịnh Mẫn Chi được phép tiến vào phòng ngủ của Đoạn Tử Di, nhìn thấy hắn lại lộ ra nụ cười xấu xa trong quá khứ, bộ dạng lười biếng thanh nhàn, thì biết rõ thời kỳ buồn bực của hắn, đã qua.

“Tam điện hạ xem ra khí sắc không tệ.” Nàng vui mừng nói, khóe miệng không khỏi khẽ nâng lên diện nam lệ uydon.

Nàng phát hiện so với bộ dạng nửa chết nửa sống kia, Đoạn Tử Di hiện nay phần chấn, xem ra thật sự thật tốt hơn nhiều.

Biết được hắn đã vượt qua chuyện phức tạp của hắn, nàng không nhịn được thay đổi phương cảm thấy vui mừng.

“Tất cả đều là nhờ công lao của người nha!” Đoạn Tử Di nhếch miệng cười một tiếng, rất có khẩu vị uống xong hai chén cháo.

Hắn đang dùng đồ ăn sáng, Trịnh Mẫn Chi nhìn coi, mấy cái đĩa thức ăn nhẹ, phối hợp cháo trắng nóng mộc nhĩ, là một bữa cơm ngon miệng phong phú, hoàn toàn theo dạng của nàng lúc trước.

Đoạn Tử Di vậy nàng lại.”Trịnh Mẫn Chi, cùng nhau ăn đi?” Hấn rất thuận miệng gọi tên nàng, cự tuyệt kêu tên nàng là Trịnh thái y.

“Cám ơn Tam điện hạ mời, chẳng qua ta đã ăn rồi, trước khi tới đây, ta đã uống qua cháo mình nấu.” Trịnh Mẫn Chi lễ phép từ chối.

Vậy mà Đoạn Tử Di lại đột nhiên để chén cháo xuống, ngoắc tay với nàng.”Trịnh Mẫn Chi, ngươi qua đây ngồi xuống.”

Trịnh Mẫn Chi không rõ chân tướng, nhưng vẫn là nghe theo lời của hấn, đi tới bên cạnh hấn.”Tam điện hạ có chuyện gì?”

“Tôi nữa một chút.” Hấn lại ngoắc.

Trịnh Mẫn Chi cảm thấy quái dị, nhưng vẫn tiếp tục tiến về phía trước một bước, làm hấn hài lòng. Đoạn Tử Di còn chưa hài lòng, tiếp tục ngoắc ngón tay, yêu cầu nàng: “Tôi gần đây một chút.”

Trịnh Mẫn Chi không thể làm gì khác hơn là nghe lệnh nghiêng người, đến gần bên cạnh hấn, phỏng đoán đối phương có lẽ là muốn nói cho nàng biết cái gì đó?

Nào biết va cúi người, Đoạn Tử Di lại giống như kẻ phong lưu, đưa tay lau mặt của nàng một cái dienámnléuaydon.

Hấn tà tà cười nói: “Ừ, thật mềm, so với mặt của nữ nhân còn mềm hơn, sờ rất tốt. Ngươi ăn là cháo gì? Ta phải giúp mẫu phi của ta đòi phần sách dạy nấu ăn, để cho nàng ăn thanh xuân thường trú, để cho phụ hoàng của ta yêu nàng lâu dài vĩnh cửu. Còn có eo của ngươi——”

Ma trảo của hấn không ngờ hướng trên eo nàng vuốt.”Chắc chắc, ta sớm hoài nghi, eo của ngươi quả nhiên rất nhỏ, nhỏ giống như nữ nhân.”

Nói nhảm! Đó là bởi vì, nàng chính là nữ nhân nha!

“Ngươi.....” Trịnh Mẫn Chi giận đến muốn mắng chửi người, nhưng lại không biết mắng như thế nào.

Như thế nào mắng? Phải mắng hấn vì hấn cợt nhả một”Nam nhân” sao?

“Ah? Ngươi làm sao lại tức giận như vậy?” Đoạn Tử Di giả bộ giống như không biết chuyện gì, vô tội nháy mắt.”Chúng ta đều là nam nhân, chạm vào mặt, sờ eo, có quan hệ gì? Ngươi chẳng lẽ hẹp hòi không để cho người ta chạm vào!”

“Ta.....” Trịnh Mẫn Chi tức giận không có chỗ phát, chỉ có thể nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Ta không thích người khác tùy ý đụng chạm thân thể của ta! Cho dù đều là nam nhân, nhưng mỗi người đều có thói quen yêu thích, Tam điện hạ phải tôn trọng ta.”

“A, hoá ra là như vậy, thật xin lỗi.” Đoạn Tử Di bưng tình hiểu ra gật đầu, hơn nữa lập tức nhận tội.

Trịnh Mẫn Chi nghe xong, vốn là tức giận cũng toàn bộ tiêu tán, vậy mà hấn lại nói thêm một câu: “Chỉ là tật xấu của ngươi, cũng thật nhiều.”

Tật xấu rất nhiều, đến tột cùng là người nào nha?

Dùng qua đồ ăn sáng, tinh thần tốt, tâm tình tốt, Tam hoàng tử Điện hạ lại có chiêu mới.

“Chuẩn bị xe ngựa, ta muốn mang Trịnh thái y đi một chỗ.” Hấn phân phó người phía dưới.

Trịnh Mẫn Chi lộ vẻ mặt nghi ngờ nhìn hấn, lấy ánh mắt hỏi thăm: Muốn đi đâu?

“Đây là bí mật. Đợi lát nữa ngươi sẽ biết, cam đoan ngươi sẽ vui mừng.” Đoạn Tử Di cười rất đắc ý.

“Vi thần cho là, hiện nay Tam điện hạ không thích hợp đi đường dài.” Nàng mơ hồ có chút cảm giác có cái gì không đúng.

“Yên tâm, ta sẽ làm cho người ta cẩn thận lái xe ngựa, sẽ không để cho mình bị chấn động kịch liệt.” Đoạn Tử Di chỉ là thần bí cười như cũ, cái gì cũng không nhiều lời.

Trịnh Mẫn Chi chỉ có thể ở trần đầy nghi ngờ cùng tâm tình phòng bị, đi lên xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Thật Là Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5-1

Xe ngựa quả thật như Đoạn Tử Di nói, lấy một loại tốc độ tản bộ, nhàn nhã chậm rãi mà đi, cũng sẽ không bởi vì rẽ hoặc dừng xe khẩn cấp, mà làm cho hấn đụng đến vết thương, lúc này, Trịnh Mẫn Chi mới yên tâm một chút.

Đoạn Tử Di dĩ nhiên không thể nào để cho mình bị giầy vò, trong xe ngựa có trải nệm gấm êm ái, hán cũng thoải mái nằm hoặc là nửa nằm nửa ngồi, mà hôm nay tâm tình của hán không tệ, cho nên thích ý nằm ở trên nhuyễn thấp, ngồi gần cửa sổ ngắm cảnh.

“Tam điện hạ, coi chừng bị cảm lạnh.” Ngày hôm nay thời tiết hơi lạnh, Trịnh Mẫn Chi sợ hán sẽ bị nhiễm phong hàn.

“Cám ơn người đã quan tâm.” Đoạn Tử Di cười giống như một đứa trẻ được khen thưởng. “Chẳng qua thân thể của ta cường tráng, đừng nói phong hàn, từ nhỏ đến lớn, ta ngay cả nhảy mũi cũng chưa từng bị.”

Đây đương nhiên là cách nói khoa trương, chỉ là Trịnh Mẫn Chi vẫn nở nụ cười.

“Khó có được trừ vết thương ở ngoài chân ra, người còn quan tâm tới thân thể của ta, ta rất cảm động.” Đoạn Tử Di đột nhiên nói rất chân thành, giọng nói trầm thấp, ánh mắt nóng bỏng, liên tục dùng mắt phát ra sức quyến rũ mê người diendamleuqydon.

Trịnh Mẫn Chi sững sờ, gò má trắng nõn không thể không chế đỏ lên.

Nàng cuồng quít quay mặt, né tránh ánh mắt công kích của hán, hô hấp dồn dập nói: “Tam điện hạ đừng nói như vậy.

Trách nhiệm của vi thần không chỉ là chữa trị cho Tam điện hạ, làm cho Tam điện hạ khỏe mạnh trở về trong cung, cũng là trách nhiệm của vi thần.”

“Nha, phải không?” Đoạn Tử Di không cho là đúng hừ một tiếng, rất cố ý kéo dài giọng điệu hỏi: “Nhưng ta nhớ người mới đến thì đã từng muốn bỏ lại ta, một mình trở về trong cung.....”

Hán không nói cho hết lời, nhưng Trịnh Mẫn Chi hiểu, hán là nói nàng vừa tới nơi này thì hán nguyên tưởng rằng nàng là học đồ của Thái Y Viện, muốn đuổi nàng hồi cung, bởi vì khi đó nàng cũng rất không vui khi phải tới nơi này, cho nên vui lòng xoay người rời đi.

Tên gia hỏa này thật yêu thích ghi hận!

Trịnh Mẫn Chi âm thầm nghĩ rằng, chỉ có thể cười gượng bồi tội. “Thực xin lỗi, chỉ là vi thần lúc ấy nghĩ thầm, Tam điện hạ nếu không tin tưởng ta, đối với tương lai trị liệu cũng sẽ có ảnh hưởng; thay vì cố chấp ở lại, làm chậm trễ trị liệu của Tam điện hạ, chẳng bằng hồi cung, đổi vị thái y mà Tam điện hạ hài lòng tới đây.”

Nàng đem hành động lúc trước của mình nói rất chu toàn, hợp lý diendamleuqydon.

Nhưng không thể phủ nhận, tâm tình của nàng quả thật thay đổi.

Từ bị động, không tình nguyện, trở nên tích cực chủ động, thậm chí là từ đáy lòng, quan tâm tới an nguy của thân thể đối phương.

Vì sao lại có chuyển biến lớn như vậy đây? Trịnh Mẫn Chi mình cũng cảm thấy kinh ngạc.

Vừa bắt đầu, nàng quả thật không nghĩ đến nơi này, cùng vị hoàng tử có quá nhiều danh tiếng phóng đảng ở bên ngoài này dính dáng.

Nhưng về sau, sau khi nhận thức hán, hơn nữa chậm rãi hiểu rõ hán, mới phát giác hán thật ra thì chỉ là một người thích cười, thích giở trò như đứa bé, cũng không phải là một hoàng tử ngạo mạn kiêu căng.

Thậm chí, Đoạn Tử Di có lúc sẽ làm cho nàng cảm thấy đáng yêu.

“Thật sao?” Đoạn Tử Di hừ nhẹ, chỉ là ngay sau đó nở nụ cười. “Chỉ là thật may người lưu lại, bằng không, ta không cách nào tưởng tượng được những người khác chữa trị ta như thế nào.”

“Trong Thái Y Viện mỗi vị thái y, đều có y thuật rất tốt, bọn họ cũng có thể trị liệu cho người thật tốt.” Trịnh Mẫn Chi chính trực nói.

“Nhưng ta chỉ thích người thôi!”

Đoạn Tử Di nói mang theo vài phần làm nũng, khiến Trịnh Mẫn Chi nghe được mặt đỏ tới mang tai. “Xin Tam điện hạ ngàn vạn đừng nói như vậy, để người ta nghe, sẽ làm cho người khác hiểu lầm!”

Hai đại nam nhân, nói chuyện thích hay không thích, làm sao có thể không làm cho người khác hiểu lầm?

“Thích là sự thật nha, chẳng lẽ rõ ràng là thích, lại cứng rắn muốn nói dối, gạt người nói không thích?” Đoạn Tử Di nói rất hùng hồn.

“Chuyện này.....” Trịnh Mẫn Chi không tranh cãi được hán, chỉ đành phải nói: “Tóm lại, đây là lời nói rất dễ dàng khiến người khác hiểu lầm, kính xin Tam điện hạ nói ít thì tốt hơn.”

“Thật sao?” Đoạn Tử Di lẩm bẩm. “Đã nói tật xấu của người thật nhiều.”

Trịnh Mẫn Chi thật sự vô lực diendamleuqydon.

May mà sau đó không lâu liền đạt được mục đích, bọn họ rút cuộc có thể không cần sẽ nói về chủ đề “Thích”, hoặc là “Không thích” vòng vo như thế.

“Tĩnh Tâm Trì” ở chỗ Tây Nam của Lộc Lâm biệt uyển, cách mười mấy dặm.

Chỗ này là thái tử năm đó, hiện nay là hoàng thượng, mang theo phi tử mình yêu thích đi săn thì tình cờ phát hiện.

Tĩnh Tâm Trì thật ra là một ôn tuyền, nước hồ trong suốt, lại toát ra khí nóng tự nhiên, trong đêm lạnh ngâm mình, cảm giác cực kỳ thoải mái, tựa hồ ngay cả tâm hồn cũng bị rửa sạch, cho nên gọi là “Tĩnh tâm trì”.

Hoàng thượng thậm chí còn phái người đến bên hồ, xây Tĩnh Tâm biệt quán (*), để cho mọi người thay y phục trang điểm.

biệt quán (*): cung điện vua chúa dùng khi vi hành ngoài cung điện chính ở kinh thành ra

Chỉ là, Đoạn Tử Di lại không mang Trịnh Mẫn Chi tới Tĩnh Tâm biệt quán, mà là biệt quán bên cạnh một căn phòng nhỏ.

Đây là một nhà gỗ đặc biệt, có cửa không có cửa sổ, có ghế không có bàn; mặt tường gỗ chất liệu vững chắc, thậm chí ngay cả dưới chân cũng là những tấm ván gỗ.

Đoạn Tử Di nói, cái này gọi là noãn ốc diendamleuqydon.

Vừa đến noãn ốc, Đoạn Tử Di lập tức không kịp chờ đợi, yêu cầu người hầu hầu hạ hẩn cởi quần áo.

Không bao lâu, mấy tỷ nữ xinh đẹp liền đem hẩn cởi sạch sẽ.

“Ngươi...ngươi làm cái gì?”

Nàng..... Toàn bộ đều thấy được! Mắt của nàng.....

Trịnh Mẫn Chi trợn mắt há mồm nhìn hẩn chăm chăm —— a a, nàng không nên nhìn!

Nàng đột nhiên nghĩ đến, mới vội vàng quay đầu ra.

“Cởi quần áo nha.” Đoạn Tử Di chẳng những tự nhiên cởi trần chính mình, còn buồn bực nói: “Ngươi làm sao lại không nhanh cởi quần áo? Dùng qua noãn ốc, đợi lát nữa xuống nước, ngươi rồi sẽ biết thoải mái như thế nào. Tĩnh Tâm Trì là ôn tuyền, nghe người ta nói, ngâm ôn tuyền có thể thúc giục khí huyết vận hành, khiến cho xương bị gãy mau chóng phục hồi như cũ, cho nên ta mới đặc biệt tới đây. Nghĩ rằng ngươi nhất định chưa từng ngâm qua ôn tuyền, cho nên đặc biệt dẫn ngươi ới đây để biết, ngươi cũng đừng cô phụ một phen khổ tâm của ta nha.”

Hẩn nói hết sức chân thành, vô cùng cảm động, nhưng nếu cẩn thận nhìn lên, liền phát hiện được trong con ngươi đen kia, cất giấu vài tia trêu chọc tinh nghịch.

“Tạ ý tốt của Tam điện hạ, nhưng là, ta không thể đi xuống ngâm được.” Trịnh Mẫn Chi cứng nhắc cự tuyệt diendamleuqydon.

“Tại sao? Đi tới Tĩnh Tâm Trì cũng không đi xuống ngâm giống như tìm thấy bảo vật, lại tay không mà về, thật là đáng tiếc.” Đoạn Tử Di dùng giọng điệu giả bộ sợ hãi như nói “Ngươi đừng ngu”.

“Không cần, ta thật sự không có hứng thú, Bảo Trì này, xin mời Tam điện hạ một người hưởng thụ thôi.” Chớ có nói đùa!

Coi như này ôn trì, rất thoải mái, nàng cũng không muốn nhảy xuống cùng hẩn ngâm —— trần truồng.

Đoạn Tử Di trầm ngâm nhìn hẩn, giả vờ suy đoán.”Ngươi chẳng lẽ..... Là bởi vì không muốn để người khác nhìn thấy thân hình của ngươi, cho nên mới cự tuyệt đúng không?”

“Tam điện hạ muốn nói như vậy cũng được, thật sự của ta không có thói quen trần truồng thân thể trước mặt người khác.” Nàng thừa nhận.

“Thật sao? Vậy thì dễ dàng rồi.” Đoạn Tử Di lập tức ra lệnh cho người hầu bên cạnh: “Tốt lắm, các ngươi đi ra ngoài trước đi, thuận đường nói cho bọn hẩn biết có thể bắt đầu.”

“Vâng” mấy tỷ nữ xinh đẹp tham lam nhìn lồng ngực trần trụi cường tráng của Đoạn Tử Di thêm vài lần, lúc này mới lưu luyến rời đi.

Trịnh Mẫn Chi nghe được hẩn nói “Có thể bắt đầu”, lại không có ý định suy nghĩ nhiều, là cái gì có thể bắt đầu?

Đuổi tỷ nữ xinh đẹp đi, Đoạn Tử Di đắc ý tranh công với Trịnh Mẫn Chi.”Tốt lắm, ta đã làm cho các nàng đi rồi, lúc này không có người khác, ngươi có thể cởi quần áo rồi.”

Trịnh Mẫn Chi không nói gì mà nhìn hẩn diendamleuqydon.

Hẩn cho là mình không phải “Người khác” sao?

“Ta không muốn ngâm nước, cũng không muốn cởi quần áo, xin Tam điện hạ một mình hưởng thụ thôi.” Trịnh Mẫn Chi thờ ơ cự tuyệt.

“Thật sự là phiền toái! Chưa từng gặp qua nam nhân như ngươi giống như một con rùa; chúng ta đều là nam nhân, thân thể trần truồng lại có cái gì quan trọng? Chẳng lẽ ngươi lại là nữ nhân, không thể cho người ta nhìn?”

Lời của hắn dường như “Vô tâm”, lại làm cho Trịnh Mẫn Chi nghe được run như cây sậy.

“Ta đương nhiên không phải nữ nhân! Ta chỉ là chưa bao giờ ở trước mặt người khác phơi bày thân thể, không muốn làm như vậy mà thôi.”

Nàng cuống quýt phủ nhận chuyện mình thật sự là một của nữ nhân.

“Nói như vậy, ngươi chẳng lẽ còn là.....” Đoạn Tử Di lời nói chưa hoàn tất, nhướng nhướng lông mày, lộ nụ cười như kẻ trộm.

“Là cái gì?” Trịnh Mẫn Chi không hiểu diendamleuqydon.

“Thân đồng tử.”

Đoạn Tử Di một phen nói cho hết lời, cả khuôn mặt của Trịnh Mẫn Chi lập tức đỏ lên.

Nàng vừa ngượng ngùng vừa xấu hổ, ngay cả âm thanh mắng chửi người đều run rẩy. “Cái này, cùng ta có phải là thân đồng tử hay không, có quan hệ gì đâu? Chuyện này cùng Tam điện hạ không có quan hệ, ta...ta không cần thiết nói cho ngươi biết những thứ này!” Trên mặt nàng toát ra khí nóng, đều có thể chưng bánh mành thêu rồi.

Đại sắc phu này, vì sao mỗi lần cũng ưu tiên chọn những đề tài nhạy cảm này, làm nàng lúng túng không thôi?

Hắn không thể nói chuyện khác? Thí dụ như quốc sự triều chính, bách tính nhân dân, nếu không nữa thì nói chuyện một chút phong cảnh sông nước, núi non, hoa, chim, cá, sâu cũng được nha!

Đoạn Tử Di nhìn nàng thật sâu, cười cười có hàm nghĩa khác. “Không quan hệ sao? Vậy cũng nói không chính xác.”

Nụ cười mập mờ kia, khiến Trịnh Mẫn Chi cảm thấy chán ghét, nhưng hơn nữa là lo lắng.

Hắn..... Chẳng lẽ biết cái gì rồi?

Trịnh Mẫn Chi cảm giác mồ hôi, không ngừng chảy ra từ lưng của mình, lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện một chuyện.

“Tam điện hạ có cảm giác hay không, nơi này đặc biệt nóng?” Nàng toàn thân đều đầy mồ hôi, không nhận được kéo lỏng cổ áo, còn phải cẩn thận không lộ ra chỗ hầu kết.

“Nha, ngươi rốt cuộc đã phát hiện? Ta mới nói qua này gọi là ôn ốc, là từ đầu nguồn ôn tuyền, lấy ống trúc nối hơi nóng, đưa vào trong phòng nhỏ. Đợi ở bên trong, sẽ làm cho toàn thân đổ mồ hôi, dờ bản ẩn sâu trong làn da, theo mồ hôi chảy ra, cả người sẽ giống như sống lại rất thoải mái.” Đoạn Tử Di giải thích.

“Đây là có vị khách từ dị quốc đến du lịch, nói cho phụ hoàng của ta biết. Nghe nói cái này gọi là tắm hơi, phụ hoàng ta dựa theo lời nói của vị kia, kiến tạo ôn ốc; sử dụng ôn ốc, uống nước nữa ngâm ôn tuyền, sẽ càng thêm thoải mái đó!, mau cởi quần áo, mặc y phục dùng cho ôn ốc, nếu không sẽ rất nhanh bị té xỉu.”

“Ta không cởi!” Trịnh Mẫn Chi ngang nhiên cự tuyệt diendamleuqydon.

“Ta muốn rời đi.” Nàng đi về phía cửa của phòng nhỏ, thử chuyển động tay cầm của cửa, lại phát hiện cửa mở không ra.

“Vô dụng, ta mới hạ lệnh bọn hắn chuẩn bị ôn ốc, cửa nhất định đã khóa từ bên ngoài, tránh cho hơi bay ra ngoài, phải đợi đến sau một nén nhang, cửa mới có thể lần nữa mở ra.” Đoạn Tử Di thanh nhàn nói, tựa lưng vào sau ở trên chiếc ghế, hưởng thụ khí nóng từ từ tăng cường phun sương.

“Mau gọi bọn họ mở ra!” Đây không phải là ép buộc nàng tiếp nhận tắm hơi sao? Trịnh Mẫn Chi sắc mặt khó coi nói.

“Tại sao? Đây là cơ hội rất khó có được! Ngươi cũng đừng căng thẳng, ta sẽ không giấu cợt vốc dáng của ngươi, mau cởi quần áo, cùng nhau hưởng thụ đi!”

“Ta không muốn!” Đoạn Tử Di cự tuyệt làm cho người khác mở cửa, Trịnh Mẫn Chi cũng không muốn cầu khẩn, nhếch môi, tìm một góc ngồi xuống, nhắm mắt nhắm nài, chờ đợi thời gian một nén nhang trôi qua.

“Ngươi đừng ngu ngốc nữa! Khí nóng này rất mạnh, ngươi lại mặc đồ giống như bánh chưng, sẽ rất nhanh nóng đến bất tỉnh.”

“Ta sẽ không sao, xin Tam điện hạ yên tâm!” Trịnh Mẫn Chi kiên cường trả lời.

Nàng nghĩ mình so với người bình thường chịu nhiệt tốt hơn, lại thoa cao hoa cỏ lạnh, chỉ là thời gian một nén nhang, nàng có thể chống đỡ nổi.

Không ngờ, theo thời gian trôi qua, khí nóng càng ngày càng mạnh, cuối cùng bên trong cả căn phòng nhỏ, tất cả đều là sương mù trắng xóa, giống như một cái lồng lớn chum chứa cái màn thầu.

Nàng lúc này mới phát hiện ra, hình như chính mình đoán sai uy lực của oán ốc này.

Trịnh Mẫn Chi mặt đỏ như đào, mồ hôi trên người giống như mưa chảy xuống, nàng không ngừng lau mồ hôi rơi xuống trên trán, tóc mai, nhưng cơ hồ là mới lau xong, mồ hôi lại tiếp tục chảy xuống.

Đoạn Tử Di cũng cả người đầy mồ hôi, nhưng bởi vì trên người không một mảnh vải, cho nên còn chịu đựng được. "Nóng đến không chịu đựng được? Người cũng nhanh cởi quần áo đi, kiên trì thêm nữa, đối với người không có nửa điểm tốt đâu."

Đoạn Tử Di nhìn nàng gò má đỏ rực, cả người nóng bức nhu nhược đã có dáng vẻ rất nhanh bất tỉnh, trong lòng thực thương xót.

Hắn thật muốn đẩy quần áo nàng ra, nhìn một chút thân thể trắng nõn như tuyết này, có phải hay không cũng giống như nàng má phấn một dạng đỏ rực mê người.

Hắn tham nhìn nàng mặt ửng hồng, bộ dáng kiều diễm động lòng người, không bỏ được diendamleuqydon.

Chỉ đề cho hắn nhìn qua hai lần.

Thời gian không ngừng trôi qua, Trịnh Mẫn Chi cũng cảm giác tầm mắt của mình càng lúc càng mờ hồ; đến tột cùng là sương mù làm cho nàng nhìn không rõ ràng, hay là nàng đã sắp.....

Nàng mãnh lực lắc đầu, cố gắng thức tỉnh ý chí của mình, không để cho mình ở trước mặt đối phương ngã xuống.

Mà Đoạn Tử Di phát hiện, sắc mặt của nàng càng lúc càng đỏ, thân thể cũng lao đảo muốn ngã, nhất thời hô hấp cứng lại, vội vàng muốn chạy tới dìu nàng, nhưng Trịnh Mẫn Chi đã phịch một tiếng, ngã xuống đất.

"Mẫn Chi!" Hắn kinh hô, lập tức kêu người hầu mở cửa. "Mở cửa nhanh!"

Lấy được chỉ thị, cửa gỗ vừa dày vừa nặng lập tức mở ra, bên ngoài không khí trong lành ngay sau đó tràn vào.

Mấy tên đầy tớ hộ vệ nói đuôi tiến vào, theo chỉ thị của Đoạn Tử Di, đem Trịnh Mẫn Chi đến Tịnh Tâm biệt quán.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Thật Là Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5-2

Cửa sổ xung quanh phòng khách của Tịnh Tâm biệt quán đã mở ra toàn bộ, làm thoáng không khí, mà Đoạn Tử Di ngồi ở trên giường, một mình canh chừng Trịnh Mẫn Chi còn chưa tỉnh lại.

Trước tiên hắn dứt nàng ăn một viên hoàn hồng đơn, sau đó bưng lên nước nguội đã chuẩn bị tốt, nâng lên đầu của nàng, trực tiếp lấy miệng bình đưa vào trong miệng của nàng, cẩn thận dứt nàng uống nước.

Uống xong nước, hắn thả lại ấm trà, nhưng không có đặt đầu nàng lại trên gối, ngược lại đem lấy đầu của nàng cứng chiều ôm ở trước ngực, tỉ mỉ ngưng mắt nhìn về mặt thanh tú dần dần khôi phục khí sắc bình thường.

Ngón tay thon dài, dịu dàng lướt nhẹ qua đôi mắt đang nhắm chặt của nàng, cái mũi thanh tú, gò má phồng nộ, cùng môi hồng nhuận với hơi thở mùi đàn hương, trong lòng hắn hối hận mình đối với nàng quá tàn nhẫn, vừa tức nàng quá mức quật cường, không chịu khuất phục diendanleuydon.

"Vì sao phải nguy trang là nam nhân lừa gạt ta? Người nhưng không hiểu, ta có nhiều khát vọng với người?" Đoạn Tử Di nhìn Trịnh Mẫn Chi đang hôn mê bất tỉnh, tự lẩm bẩm.

"Ta muốn người, ta chưa bao giờ từng nghĩ muốn nữ nhân như vậy, người chấp nhận cũng tốt, trốn tránh cũng được, cũng không chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta. Con mồi mà ta nhìn trúng, chưa bao giờ ở trước mắt ta chạy trốn được, người tốt nhất nên đồng ý chuyện này."

Hắn nheo lại mắt, hết sức chăm chú nhìn nàng một lát, sau đó tựa như đóng dấu, đem lấy môi của chính mình, đóng dấu ở trên môi lạnh của nàng.

"Ừm....." Lúc này, người đang hôn mê từ từ khôi phục ý thức.

"Đã tỉnh rồi hả?"

“Ừ..... A!” Trịnh Mẫn Chi vừa tỉnh lại, mở ra mắt, liền thấy khuôn mặt của đối phương sát mặt mình, đột nhiên chấn động, thiếu chút nữa sợ hãi kêu lên.

“Là ta.” Đoạn Tử Di mắt híp nhắm nhỏ, không thể nào thích cái vẻ mặt giống như nhìn thấy quỷ kia diendankeijrfuydon.

“Tam điện hạ..... A, ta thế nào.....” Trịnh Mẫn Chi lúc này mới phát hiện ra, mình đang ở trên một cái giường xa lạ, mà Đoạn Tử Di cũng cùng nằm ở trên cùng một cái giường.....

Trời! Nàng vội vàng ngồi dậy, nhưng chỉ cần đứng lên, đầu óc lập tức choáng váng, thiếu chút nữa lại ngã xuống.

Đoạn Tử Di lập tức ôm lấy nàng: “Coi chừng một chút nhì! Ngươi mới tỉnh lại, động tác phải chậm một chút.” Đoạn Tử Di nhẹ nhàng khiển trách.

“Ta là làm sao vậy?” Trịnh Mẫn Chi lặng lẽ cúi đầu, liếc xuống một cái.

Thật may là mảnh vải trước ngực nàng, không có dấu hiệu bị cởi ra.

“Ngươi quên rồi sao? Ta lôi kéo ngươi cùng vào noãn ốc, không ngờ ngươi lại ở bên trong nóng đến bất tỉnh.” Đoạn Tử Di đem việc xấu mình phải người khóa cửa, không thả nàng đi ra, hời hợt nói qua, cố ý không đề cập tới.

“Phải không?” Trịnh Mẫn Chi mới tỉnh lại không lâu, khí huyết vẫn chưa hoàn toàn chuyển động đến toàn thân, trí nhớ còn có điểm mơ hồ diendankeijrfuydon.

Chỉ là trong chốc lát, ý nghĩ rõ ràng một chút, nàng lập tức nhớ tới tại sao mình té xỉu.

“Ngươi lúc trước tại sao làm cho người ta khóa cửa, không để cho ta đi ra ngoài?” Trịnh Mẫn Chi tức giận chất vấn.

“Ah? Có chuyện này sao? Ta quên rồi.” Đoạn Tử Di giả vờ quên.

“Như vậy ta sẽ nhắc nhở Tam điện hạ ngài! Ngài phải người khóa cửa lại, đem ta nhốt trong noãn ốc đang không ngừng nóng lên, hại ta bất tỉnh!” Bấy giờ nghĩ lại, Trịnh Mẫn Chi vẫn còn rất tức giận.

“Đừng nói giống như ta là người không tim không phổi, ta không ở bên trong cùng với ngươi sao?” Đoạn Tử Di ủy khuất cãi lại.

“Đúng a! Cởi sạch trần truồng, ngược lại rất mát mẻ.” Trịnh Mẫn Chi châm chọc.

“Ta vẫn nói ngươi cởi quần áo, là ngươi không chịu.”

Về mặt cùng giọng điệu của hần, đều nói cho nàng: ta là vô tội.

Trịnh Mẫn Chi nín thở, lạnh lùng xoay đầu mở, lườm phải cái cọ cùng hần.

Đúng vậy, hần là nói nàng cởi quần áo, nhưng vấn đề là —— nàng có thể cởi ở trước mặt hần sao?

Hần không để ý đến ý nghĩ của nàng, ép buộc nàng cởi bỏ y phục, điều này làm cho nàng rất tức giận diendankeijrfuydon.

Thấy nàng tức giận thật, trong lòng Đoạn Tử Di lần đầu sinh ra cảm giác hối hoàng.

Hần lại gần đối phương, làm nũng bồi tội: “Xin lỗi, ta chỉ là cùng ngươi nói giỡn một chút, ngươi đừng giận ta, được không?”

“Ta sao lại không tức giận được? Ngươi hại ta nóng đến bất tỉnh, nếu là sơ sót một cái, nhưng sẽ làm mất mạng, đừng nói đơn giản chỉ là nói giỡn như vậy!”

“Thật xin lỗi.” Đoạn Tử Di cúi đầu, thành tâm nhận lỗi.

Hần cũng không nghĩ tới sẽ có hậu quả nghiêm trọng như vậy, trong lòng nhất thời cảm thấy cực kỳ may mắn khi Trịnh Mẫn Chi bình an vô sự.

Hần một bộ dạng nhỏ bé đáng thương, làm cho Trịnh Mẫn Chi nhìn vừa bức mình vừa buồn cười.

Hần cho là làm bộ đáng yêu liền hết chuyện sao?

Chỉ là có lẽ thật sự có hiệu quả, bởi vì nàng phát hiện, cơn tức của mình, đã tiêu mất một nửa.

“Thôi, dù sao ta cũng không có việc gì.” Nàng cũng không muốn trách đối phương, chuyện đã xảy ra, trách cứ hần đi nữa, cũng vô ích.

“Đó là đương nhiên, bởi vì ta là tuyệt đối sẽ không để cho ngươi xảy ra chuyện.” Đoạn Tử Di vô cùng kiên định mà nói, một đôi đôi mắt nóng bỏng, chặt chẽ khóa lại đôi mắt của nàng diendankeijrfuydon.

Vô luận sống hay chết, hần đều sẽ không cho phép Trịnh Mẫn Chi rời khỏi hần.

Tuyệt đối sẽ không!

Chẳng lẽ hấn đối với nàng.....

Không! Hấn cũng không biết nàng là nữ nhân, còn tưởng rằng nàng là nam nhân, không phải sao?

Hoặc là..... Hấn thật ra yêu nam nhân? Trịnh Mẫn Chi lo sợ suy đoán.

Nàng từng nghe qua, có một số nam nhân chỉ thích nam nhân.

Trước kia hành y ở y quán trong dân gian thì có hai vị đại phu trẻ tuổi trong y quán chính là cái kia dạng; nàng từng mấy lần bắt gặp đối phương núp trong bóng tối ôm hôn, lúc ấy nàng chỉ nghĩ thầm: không liên quan đến ta, cho nên cũng làm như không nhìn thấy.

Cho đến khi một vị trong đó đem mục tiêu chuyển sang nàng, nàng mới vội vàng rời đi y quán kia.....

Bỏ qua đoạn chuyện cũ không vui kia lẫn lẫn sang một bên, nhưng nàng nghĩ là Đoạn Tử Di, chắc là yêu thích nữ nhân.

Dù sao trước lúc biết hấn, hấn đã có danh tiếng phong lưu ở bên ngoài, mà nàng cũng chính mắt bắt gặp hấn triệu tỷ nữ xinh đẹp đến sùng hạnh, dĩ nhiên không thể nào không thích nữ nhân.

Nhưng nàng cũng nghe nói, có một số nam nhân không chỉ thích nam nhân, mà cũng thích cả nữ nhân, chính là bên trái ôm nam, bên phải ôm nữ, nam nữ đều ăn.....

Cho nên, hấn có thể cũng là? Trịnh Mẫn Chi lộ ra vẻ mặt sợ hãi, không cách nào tưởng tượng mình giả trang thành nam nhân, cùng một nam nhân khác ôm ấp thì là cảm giác gì.

Nàng nhất định sẽ cảm thấy bài xích, nàng cũng tuyệt đối không có khả năng đồng ý!

Cho dù ánh mắt của Đoạn Tử Di nóng đến muốn đem nàng hòa tan, nhưng chỉ cần một ngày nàng là thân nam nhi, sẽ không có khả năng tiếp nhận bất kỳ người nam nhân nào lấy lòng diendankejrfuydon.

Trong lúc nàng đang suy nghĩ thì Đoạn Tử Di lặng lẽ đến gần, dán mặt vào một bên má nàng, khẽ hỏi: “Mẫn Chi, người đang nghĩ cái gì?”

Trịnh Mẫn Chi đột nhiên bị kinh hãi, chợt quay đầu, phát giác môi của mình, thiếu chút nữa thì hôn môi của hấn.

Mặt của nàng nhiễm hồng, che môi, lùi ra xa. thật nhanh

Hấn đến gần như thế khi nào?

“Tam điện hạ người làm cái gì? Nam..... Nam Nam thụ thụ bất thân, người đừng tới gần như thế.” Nàng vốn muốn nói nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng bỗng nhiên nhớ tới, hiện nay mình đang giả dạng nam tử.

“Có quan hệ gì? Chúng ta đều là nam nhân nha!” Đoạn Tử Di cười rất ngây thơ, tham lam nhìn hai gò má phồng nộn đỏ bừng của nàng.

Kỳ quái, nàng thật sự là nữ nhân, rõ ràng như thế, vì sao trước kia hấn lại không nhìn thấy? Bây giờ nghĩ lại, thật là không thể tưởng tượng nổi diendankejrfuydon.

“Hơn nữa, chúng ta xem như là bằng hữu, không phải sao?” Đoạn Tử Di lại nói. “Người ta nói huynh đệ như tay chân, chẳng lẽ giữa bạn tốt, hơi thân cận hơn một chút, đều không được phép sao?”

Trịnh Mẫn Chi bị hấn hỏi, thoáng chốc á khẩu không trả lời được. “Cũng không phải là không thể, chỉ là sợ làm cho người khác hiểu lầm, dù sao có một số ‘quan hệ bằng hữu’, không cách nào nhìn thế tục được.....”

“Người là chỉ Long Dương chi yêu (*)?” Đoạn Tử Di làm bộ nghe không hiểu ám hiệu của đối phương.

Long Dương chi yêu (*): đồng tính

“Người yên tâm, ta chỉ coi người làm hảo hữu, không có coi người như tướng công; hơn nữa người ta yêu là nữ nhân, tuyệt đối không có khả năng là nam nhân, điểm này, người đại khả cứ yên tâm.” Hấn cũng cho nàng một chút ám hiệu.

“..... Vậy thì tốt.” Không biết sao, nghe được hấn tuyệt đối không có khả năng yêu nam nhân thì trong lòng của Trịnh Mẫn Chi, lại có chút mát mẻ.

Từ sau khi sinh ra, nàng vẫn luôn bị xem như nam nhi mà nuôi dưỡng, có nhiều lúc nàng cơ hồ quên mình là thân nữ nhi.

Nếu như Đoạn Tử Di nói mình không thể nào yêu nam nhân, vậy có phải hay không cũng đại biểu —— vĩnh viễn không thể nào yêu nàng? Ý tưởng hoang đường này, rất nhanh bị Trịnh Mẫn Chi bỏ qua.

Nàng nghĩ nhiều như vậy làm gì?

Tạm thời không bàn về giới tính, lấy thân phận mà nói, hần là Tam hoàng tử tôn quý, mà nàng chỉ là một nữ ngự y già nam trang nhỏ bé; thân phận cách xa, chính là khoảng cách khó có thể vượt qua, chứ đừng nói còn có một trở ngại khác lớn hơn.....

Giữa bọn họ, giống như trời với đất, vạn lần không có khả năng.

Lại nói, nàng mới không hiềm lạ khi Đoạn Tử Di yêu nàng.

Từ sau khi mẫu thân qua đời, nàng từ trước đến giờ đều là một mình.

Không người thương yêu nàng, quan tâm nàng, chỉ có phụ thân của nàng một thân tính tình lạnh lùng, coi nàng như nam nhi, nghiêm khắc yêu cầu. Cho nên nàng cũng dưỡng thành tính tình trong trẻo lạnh lùng, trong mắt chỉ có sách thuốc, ai cũng không yêu, chỉ yêu chính mình.

Không, có lẽ nàng ngay cả chính mình cũng không yêu, nếu không, tại sao nàng chưa từng nghĩ muốn chạy trốn?

Chạy trốn tới một địa phương cách xa phụ thân của nàng, thành thân sinh con, trải qua khát vọng có được cuộc sống của nữ nhân bình thường.....

Có lẽ ở sâu trong nội tâm, ngay cả chính mình nàng cũng bỏ qua; nàng chỉ xứng cả đời ôm sách thuốc lạnh lẽo, sống qua ngày.....

Trịnh Mẫn Chi sắc mặt đau thương, ánh mắt âm trầm đắm chìm trong suy nghĩ của mình, không phát hiện ra Đoạn Tử Di đang lặng lẽ quan sát nàng.

Vô luận nàng đang suy nghĩ gì, hần đều không thích nàng như lúc này! Đoạn Tử Di không vui mím môi.

Hần tại chưa từng thấy qua bộ dáng kia của Trịnh Mẫn Chi, giống như rơi vào trong vực sâu không đáy, cho dù là ai cũng không kéo dậy nổi.

Hần không muốn nhìn thấy bộ dáng nàng sa sút tinh thần, hần thích xem nàng nghiêm mặt quở trách mình lúc tức giận, đáng vẻ tinh thần hăng hái.

Hần không biết là ai làm cho nàng chìm vào vực sâu đó, nhưng hần sẽ đem nàng kéo lên!

Ở trước mặt hần, không cho phép nàng mặt mày ủ ê, đau thương ưu sầu.

Hần muốn nàng vui vẻ, vĩnh viễn.

Hần sẽ làm được.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Thật Là Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6-1

Vết thương của Đoạn Tử Di hồi phục vô cùng tốt, thậm chí trước dự đoán của Trịnh Mẫn Chi nửa tháng, đã hoàn toàn hồi phục.

Khi Trịnh Mẫn Chi đỡ xuống thanh nẹp cố định, tuyên bố là hần đã hồi phục, Đoạn Tử Di rất vui mừng suýt nữa nhảy dựng lên, ôm Trịnh Mẫn Chi mãnh liệt hôn.

Nhưng mà hần nhìn được, chân vừa mới hồi phục, hần cũng không muốn lại làm gãy nó; nếu là hần thật sự ôm nàng mãnh liệt hôn, bị thương một cái tát coi như xong, nhưng nếu sự tình lan truyền ra ngoài, chỉ sợ hần vĩnh viễn không thoát khỏi được hiềm nghi đoạn tụ chi phích (**).

đoạn tụ chi phích (**): đồng tính

Trịnh Mẫn Chi đề nghị: “Tam điện hạ có thể thử đi từ từ một đoạn đường, xem một chút chân khi dùng sức có vấn đề hay không.”

“Ừ, để ta thử xem.” Đoạn Tử Di chậm rãi bước đi, thử đi hai bước nhỏ, không có cảm giác kỳ lạ, vì vậy lớn mật gia tăng bước chân, cũng đi được nhanh chút, kết quả vẫn là rất bình thường không có cảm giác kỳ lạ.

“Ta tốt lắm! Ta thật sự khỏi hần rồi!” Đoạn Tử Di mừng rỡ mặt mày hớn hở, hận không thể lập tức nhảy lên ngựa, cười nó chạy mười vòng.

Giống như nhìn ra ý niệm trong đầu hần, Trịnh Mẫn Chi cảnh cáo hần: “Vừa mới khỏi nên xương đùi còn không vững chắc lắm, trước khi xương đùi hoàn toàn tốt lên, tốt nhất không nên vận động kịch liệt. mấy chuyện như cưỡi ngựa chạy, cũng không thể làm.”

“Như vậy, có thể cho gọi tỷ nữ xinh đẹp đến thị tẩm rồi sao?” Đoạn Tử Di cọt nhả nói diềnádnletfguydon.

Về mặt của Trịnh Mẫn Chi cứng đờ, quay mặt đi.”Nếu như có thể, tốt nhất vẫn là tránh, mọi việc liên quan đến dùng lực ở chân, tốt nhất cũng tạm thời không nên làm.”

“Ta đùa giỡn với ngươi thôi, ngươi thật sự cho rằng ta một ngày không có nữ nhân, liền sống không nổi?” Hắn khát vọng cũng không phải là cái tỷ nữ xinh đẹp gì, hiện tại trừ Trịnh Mẫn Chi trước mắt, bất kỳ nữ nhân nào cũng đều không vào được mắt của hắn, không vào được trong tim của hắn.

Hắn muốn nữ nhân, chỉ có nàng.

Trịnh Mẫn Chi không nhịn được thương hắn một ánh mắt xem thường. Muốn nói giỡn, cũng phải nhìn xem lúc nào!

Nhìn chân của hắn hoàn toàn hồi phục, nàng có loại buồn rầu cùng với đứa bé yêu thích chia ly, dù sao ban đầu, nàng cũng tốn không ít tâm huyết, tận tâm tận lực, mới chữa khỏi chân của hắn đi.

“Sau này, ngươi phải quý trọng chân của mình, đừng làm cho nó bị thương nữa.” Nàng đây là dặn dò, cũng là nhắc nhở.

Đoạn Tử Di vừa nghe, liền phát hiện không đúng, lập tức tình ngữ thân thể căng thẳng, nghi ngờ gay gắt nói hỏi: “Ngươi sao lại nói như vậy, giống như ngươi phải đi nơi khác.”

Liên tục coi chừng chân của hắn, đồng thời theo dõi hắn, không để cho hắn bị thương, không phải là trách nhiệm của nàng sao?

“Tam điện hạ chân cũng đã hồi phục, ta nên trở về trong cung, còn có rất nhiều chuyện chờ ta làm đấy.”

“Ngươi.....” Đoạn Tử Di chỉ về phía nàng, ngón tay dài run rẩy.”Ngươi còn muốn rời khỏi ta?”

Hắn còn tưởng rằng nàng sẽ ở bên cạnh hắn vĩnh viễn không chia cách đi.

“Ta tới đây, vốn là vì trị liệu chân bị thương của ngài, hôm nay vết thương ở chân của ngài cũng đã hồi phục, ta tự nhiên nên trở về.” Trịnh Mẫn Chi có ý nói hơi hột, không muốn làm cho hắn phát hiện, nàng đã phạm phải đại kỵ của thầy thuốc, đối với bệnh nhân sinh ra tình cảm.

“Không cho! Ta tuyệt đối không cho phép!” Đoạn Tử Di ngang ngạnh, không chịu tha người.

“Cho dù Tam điện hạ phản đối, ta vẫn phải trở về thái y quán, ta còn có chuyện phải làm.” Trịnh Mẫn Chi kiên trì.

Nàng đã đối với hắn phá lệ rất nhiều, tiếp tục nữa, chỉ sợ nàng sẽ không còn cách nào sẽ yêu đối phương, vì vậy rơi vào vực sâu không đáy, vạn kiếp bất phục đi.

Đoạn Tử Di không nghi ngờ chút nào, là một nam nhân dễ dàng khiến nữ nhân yêu..

Hắn tuấn mỹ, khôi hài, cời mở, thích cười, còn yêu thích chinh người, lại giả vờ vô tội lấy vẻ mặt đáng yêu, làm cho người ta giận đến muốn cho hắn một bạt tai, lại muốn ôm chặt lấy hắn.

Trước lúc biết hắn, nàng là một gợn sóng, vô tâm không muốn, một lòng chỉ có hành y cứu người; nhưng khi phụng mệnh đi tới Lộc Lâm biệt uyển, cùng hắn quen biết, nàng bị hắn khơi dậy rất nhiều cảm xúc mà trong quá khứ chưa từng có.

Nàng đầu tiên là vì kiêu khích của hắn mà tức giận, sau đó vì hắn không thể đi được, ý chí sa sút mà thương hại, rồi sau đó lại vì hắn lấy được xe lăn, vui mừng hơn hờ giống bộ dáng của đứa bé mà yêu thương, cuối cùng, không thể khắc chế động lòng, trầm luân.....

Nhưng nàng không cần như vậy, cũng không thể đi.

Giữa nàng và hắn, có quá nhiều ngăn trở cùng chướng ngại.

Mặc dù vượt qua chướng ngại giới tính nam nữ, vẫn có thân phận địa vị ngăn cách ở trung gian; coi như ngay cả thân phận địa vị ngăn cách cũng vượt qua, như cũ còn có.....

Khoảng cách vĩnh viễn không thể xóa bỏ được. Ai.....

“Được, nếu như ngươi kiên trì trở về, vậy thì tranh thủ thời gian cùng ta đi dạo một lúc.” Hắn vốn định đợi một thời gian nữa, du ngoạn một phen, vậy mà vừa tới không lâu liền té gãy chân?

Mặc dù cơ hồ không có đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy, nhưng mà nếu Trịnh Mẫn Chi kiên trì muốn đi, vậy cũng hết cách rồi, “Không cần. Mặc dù trở lại trong cung, ta cũng vậy không thể nào đợi ngài, ta là ngự y, ta nhất định phải có trách nhiệm.”

“Ta sẽ không để cho ngươi đi!” Đoạn Tử Di tức giận quát.”Vô luận dùng phương pháp gì, ta đều sẽ làm cho ngươi ở lại, ở bên cạnh ta.”

“Ngài.....” Hắn lớn mật tuyên bố, khiến cho Trịnh Mẫn Chi vừa thẹn thùng vừa lúng túng, trái tim không ngừng cảm thấy hạnh phúc, nhưng ngay sau đó lại giống như bị đánh một cái tát, giật mình tỉnh lại, khó chịu không dứt.

Nàng đột nhiên quát lớn mình: Trịnh Mẫn Chi, ngươi như thế nào? Sao lại có thể đắm chìm trong lưới tình với hắn? Chẳng lẽ ngươi không hiểu, yêu hắn,

sẽ khiến cho người vĩnh viễn trầm luân sao?

Mộng đẹp chợt tỉnh, hết sức phũ phàng ~~diênádnletfguydon~~.

Ngưng một lát, Trịnh Mẫn Chi mới cứng đờ nói: “Trên căn bản, đó là chuyện không thể nào. Sáng sớm ngày mai, ta liền lên đường hồi cung.” Nói xong, nàng liền xoay người rời đi.

Nữ nhân này! Đoạn Từ Di tức giận đánh lên khay trà một bên.

Nàng còn muốn rời khỏi hần! Nhưng hần tuyệt sẽ không trơ mắt nhìn nàng rời đi trước mắt.

Tuyệt đối sẽ không!

Hần lập tức dùng bỏ câu đưa tin đưa về trong cung.

Hần nguyện ý trả bất cứ giá nào, chỉ cần nàng ở lại.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trịnh Mẫn Chi xách theo bọc hành lý đã thu thập xong, mang theo trợ lý Chu Tấn, chuẩn bị lên đường hồi cung.

Không ngờ, lại đột nhiên truyền đến tin tức thân thể của Đoạn Từ Di khó chịu.

“Đau chân?” Nàng tròn to mắt, hoài nghi nhìn nội thị công công tới thông báo phía trước.

“Đúng vậy. Trịnh thái y, Tam điện hạ nói, vết thương của ngài âm ỷ đau, có thể còn chưa có hoàn toàn khỏi, hi vọng ngài đi qua xem một chút.”

“Làm sao có thể chứ?” Trịnh Mẫn Chi khó mà tin được. Nàng đã chữa bệnh qua, xác định đối phương hoàn toàn hồi phục, mà hần cũng rõ ràng có thể đi lại như bình thường nha.

“Nhưng Tam điện hạ chính là kêu đau, vẫn là thỉnh Trịnh thái y tới xem! Nếu là xảy ra sự cố gì, chúng ta ai cũng không đảm đương nổi.” Nội thị công công nói đúng trọng tâm.

Trịnh Mẫn Chi không có cách nào khác, chỉ có thể tạm thời để bọc hành lý xuống, đi về phía phòng ngủ của Đoạn Từ Di nhìn xem ~~diênádnletfguydon~~.

Đi vào phòng ngủ của hần, Đoạn Từ Di quả thật nằm ở trên giường; mặc dù vẻ mặt của hần rất tồi tệ, nhưng khí sắc của hần không tệ, không hề giống đau chân đến không thể đi lại.

Nàng đi tới bên giường quan sát hần, càng nhìn càng hoài nghi, hần căn bản không có đáng về thân thể khó chịu.

“Tam điện hạ, là nơi đó không thoải mái?” Trịnh Mẫn Chi hỏi.

“Đau chân, nhức đầu, đau tim, cả người đều không thoải mái.” Hần bịa chuyện tựa như thuận miệng nói.

“Đau chân, nhức đầu, đau tim?” Trịnh Mẫn Chi càng thêm hoài nghi.

Nhìn hần..... Thật sự không giống toàn thân đều đau.

“Trừ những triệu chứng ngài vừa mới nói —— toàn thân đều đau, Tam điện hạ còn có nơi nào không thoải mái?” Trịnh Mẫn Chi không dám khinh thường, lần nữa hỏi thăm triệu chứng.

“Cả người đều đau! Đau nhất, chính là tâm của ta. Ta cảm thấy được nó hình như vỡ tan, Trịnh thái y người phải thay ta nhìn một chút.” Hần làm bộ yếu ớt đang cầm trái tim, bộ dáng kia nhìn không phải đáng thương, mà là buồn cười.

Trịnh Mẫn Chi nheo mắt lại, càng thêm hoài nghi, hần không phải là cố ý giả bộ bị bệnh chứ?

“Vậy ta sẽ bắt mạch cho Tam điện hạ, Xin đem tay cho ta mượn chốc lát.” Nàng không để ý tới hần nói nhảm, yêu cầu chẩn mạch cho hần.

Đoạn Từ Di thờ dãi, lười biếng vươn tay, tùy nàng loay hoay, nhưng hai mắt lại sáng quắc nhìn chăm chăm nàng, như muốn thiêu đốt nàng, khiến gò má của nàng nóng lên, không được tự nhiên ~~diênádnletfguydon~~.

Trịnh Mẫn Chi bắt mạch cho hần, xác định ngũ tạng lục phủ của hần mạnh khỏe, khí huyết vận hành bình thường, hơn nữa mặt ngoài xem ra cũng nhìn không ra dị trạng —— nàng khẳng định, Đoạn Từ Di nhất định là giả bộ bị bệnh, cố ý trì hoãn không để cho nàng hồi cung.

Nàng bị đùa bỡn rất tức giận, chỉ là lại không thể chỉ vào mũi của hần chửi mắng hần, chỉ có thể nhịn tức, uẩn chuyển nói: “Tam điện hạ thân thể khỏe kiện, cũng không bất cứ vấn đề gì, có lẽ là bị trúng gió, mới có thể toàn thân đều đau; ta cho ngài thang thuốc, Tam điện hạ ăn vào, ừng sẽ cảm thấy thoải mái một chút.” Thuốc kia, tự nhiên chỉ là chút dược liệu an thần bổ khí.

Nói xong, Trịnh Mẫn Chi định rời đi, vậy mà Đoạn Từ Di đột nhiên nắm lấy tay của nàng.

“Tại sao kiên trì muốn đi?” Hấn cảm tức hỏi.

“Xin Tam điện hạ buông vi thần ra, vi thần phải đi chuẩn bị dược liệu.” Trịnh Mẫn Chi không muốn ở trước mặt người khác, cùng hấn dây dưa quán quít, liền giãy dụa muốn rút tay lại.

Nhưng nàng càng giãy giụa, Đoạn Tử Di càng nắm chặt.

“Xin Tam điện hạ mau buông vi thần ra! Để cho người khác nhìn thấy, truyền đi sẽ không dễ nghe.” Nàng tức giận uy hiếp đối phương buông tay.

“Nơi này không có người khác? Người nhìn một chút.” Đoạn Tử Di thoải mái nói.

Nghe vậy, Trịnh Mẫn Chi quay đầu nhìn lại, trong phòng hấn quả thật một người cũng không có.

Quan nội thị vừa mời nàng tới đây, cùng người hầu trong phòng của hấn, chẳng biết đã lui xuống lúc nào.

Xem ra là hấn sớm có kế hoạch!

“Coi như không có người khác, chúng ta như vậy cũng không hợp lễ giáo, ngài là nam, ta là.....” Trịnh Mẫn Chi đột nhiên dừng lại.

Ở trong mắt của hấn, nàng không phải nữ nhân, mà là nam nhân!

Đoạn Tử Di dĩ nhiên biết nàng vốn là muốn nói cái gì, liền héch mảy lên, yên lặng nhìn nàng, đợi nàng nói hết lời.

Trịnh Mẫn Chi trở ngại, sửa lời nói: “Mặc dù hai ta đều là nam nhân, nhưng ngài cầm lấy tay ta như vậy, cũng là không hợp lễ giáo!”

“Lễ giáo?” Đoạn Tử Di lấy giọng mũi hừ rất mạnh, để diễn tả cách nhìn của hấn đối với lễ giáo.

“Ta chỉ biết ta muốn, nhất định phải lấy được. Vô luận giới tính, thân phận hoặc là tuổi tác, đều không thể ngăn trở quyết tâm của ta.” Hấn kiên cường công khai.

“Người.....” Cái người điên này!

Trịnh Mẫn Chi bị hấn cuồng ngao làm cho kinh hãi, nhưng cùng với tuyên ngôn của hấn mà rung động.

Nếu như nàng thật sự cùng hấn yêu nhau, như vậy sẽ phải đối mặt, sẽ là tương lai sóng to gió lớn như thế nào?

Hấn không phải sẽ lôi kéo nàng, cùng nhau yêu trong ngọn lửa, buộc nàng bỏ ra tất cả, cùng hấn cùng nhau thiêu đốt?

Trịnh Mẫn Chi khiếp sợ.

Nàng không dám tưởng tượng cái loại yêu cuồng nhiệt đó, yêu bất chấp tất cả tương lai —— hơn nữa hiện tại nàng còn là thân nam nhi.

Nàng không để ý đau đớn, dùng sức rút tay của mình về, cuống quít cách xa giường. “Vi thần chuẩn bị tốt dược liệu, liền lập tức mời người sắc thuốc cho ngài. Sau giữa trưa, ta liền lên đường xuống núi..... Sau khi ta rời đi, xin Tam điện hạ phải bảo trọng.” Nói xong, nàng liền giống như bay rời khỏi phòng ngủ của hấn.

Đoạn Tử Di không xuống giường đuổi theo nàng, vẫn nằm ở trên giường, lấy ánh mắt nồng nhiệt, đưa mắt nhìn bóng lưng của nàng biến mất.

Nàng không đi được, cho dù là niềm phong ngọn núi này, hấn cũng sẽ không để cho nàng đi ra một bước.

May mà hấn không cần thật sự niềm phong ngọn núi này, thánh chỉ trong cung tới, buổi trưa liền bị sai dịch đưa đến.

“Thánh chỉ đến! Thái y Trịnh Mẫn Chi tiếp chỉ.” Người tuyên chỉ lớn tiếng đọc.

Trịnh Mẫn Chi cảm thấy nghi ngờ lại vừa kinh ngạc, nhưng không dám chần chừ, lập tức quỳ xuống, lắng nghe ý chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: thái y Trịnh Mẫn Chi, trị liệu Tam hoàng tử Tử Di có công, ban thưởng một tòa dinh thự, ngàn lượng bạc trắng.”

Nghe thế, Trịnh Mẫn Chi hơi buông xuống tảng đá lớn trong lòng.

Thì ra là trong cung biết được chân của Đoạn Tử Di khỏi hấn, cho nên phái trước người tới ban thưởng nàng.....

Mới nghĩ như vậy, nhưng ý chỉ phía sau, lại làm cho nàng cảm thấy kinh ngạc.

“Nhưng, bởi vì Tam hoàng tử Tử Di chân mới khỏi, để tránh vẫn có sự cố, đặc biệt đem Trịnh Mẫn Chi vào danh nghĩa ngự y dành riêng cho Tam hoàng tử Tử Di. Khâm thủ.”

Cái gì? Trịnh Mẫn Chi chấn kinh ngẩng đầu lên, không thể tin được hoàng thượng hạ ý chỉ như vậy.

“Trịnh Mẫn Chi tiếp chi!” Đọc hết thánh chỉ, người nọ liền hô to muốn Trịnh Mẫn Chi tiếp chi.

Nàng không có biện pháp, chỉ đành phải đem thánh chỉ cung kính đón lấy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Thật Là Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6-2

“Thánh chỉ đã đến rồi?” Đoạn Tử Di từ bên trong đi ra, giống như đã sớm biết sẽ có thánh chỉ đưa đến, không kinh ngạc chút nào.

“Là người?” Trịnh Mẫn Chi nhất thời hiểu, đạo thánh chỉ này chẳng biết tại sao lại tới, căn bản là hấn giờ trò quý!

Nàng liếc hấn bằng ánh mắt sắc bén, mà đối phương lại vẫn đắc ý cười với nàng, nửa điểm cũng không cảm thấy xấu hổ.

“Như vậy, người sẽ không đi được.”

Trịnh Mẫn Chi cứng đờ xoay người lại, không muốn để ý tới hấn diencfđleyuydon.

Nàng tức giận hấn trên tức nàng, cũng giận chính mình, vì sao lại lâm vào trong vũng bùn như vậy, như thế nào cũng không có cách nào thoát khỏi?

“Người sao lại giận ta?” Lửa giận của nàng, khiến Đoạn Tử Di cảm thấy rất uất ức.

“Người cho rằng ta há mồm tùy tiện nói một chút, là có thể xin được thánh chỉ sao? Phải biết rằng, ta cũng hy sinh rất lớn.”

Mặc dù hấn là hoàng tử, nhưng thánh chỉ cũng không phải tùy tiện là có thể cầm tới tay, nếu không phải là hấn lấy một điều kiện cam kết để thế chấp, đại hoàng huynh hẹp hòi tạm thời ngồi trên ngôi vị hoàng đế của hấn, sẽ không đồng ý thỉnh cầu của hấn!

Hấn vì nàng bỏ ra nhiều như vậy, thật không biết nàng sao lại tức giận?

Vị hoàng tử cao ngạo này không biết khó khăn của dân gian, cho là mình đã hy sinh quá nhiều diencfđleyuydon.

Nhưng Trịnh Mẫn Chi mặc kệ hấn.

Bởi vì vậy là Đàn Gảy Tai Trâu, uống phí hơi sức.

Giống như là biết thật sự chọc giận nàng, sau mấy ngày, vốn là Đoạn Tử Di bá đạo bốc đồng cũng ngoan ngoãn giống như con mèo nhỏ, không dám tới trêu chọc nàng, nhưng lại thường ân núp rình coi nàng, còn kỹ xảo vụng về lúc nào cũng làm cho nàng bất được.

Cái bộ dáng hài tử làm sai chuyện kia, làm cho trái tim Trịnh Mẫn Chi mềm nhũn, rất vô dụng đã hết giận.

Thôi.

Thật muốn tức giận, có thể tức giận bao lâu? Chẳng lẽ giận hấn cả đời sao?

Cả đời..... Nàng còn muốn đến cái này.

Giữa bọn họ, làm sao có thể có một đời?

Hiện nay, nàng cũng chỉ là món đồ chơi trong mắt đối phương, đợi khi chơi chán rồi, chỉ sợ lại đi đòi thánh chỉ, làm cho Hoàng đế nhanh chóng đem nàng đuổi ra xa.....

Sắc đẹp kém đi thì không còn yêu thích nữa, huống chi, nàng hôm nay ngay cả “Sắc” đều không phải diencfđleyuydon.

Nghĩ đến tương lai mong manh, Trịnh Mẫn Chi không khỏi nặng nề thở dài.

Sau khi chính sách xin thứ lỗi có hiệu lực Đoạn Tử Di liền bắt đầu tiến hành kế hoạch bắt sống trái tim.

“Đây là..... Cái gì?” Trịnh Mẫn Chi nhìn trước mắt, xiêm y hoa mỹ, thái độ vừa vui mừng, vừa than thở.”Thật là xinh đẹp!”

Đó là một bộ quần áo của nữ nhân màu trắng làm bằng tơ tằm, phiêu dật dịu dàng, phía trên lấy sợi tơ trong suốt, thêu Đóa Hồng Mai.

Có đóa hoa lớn có đóa hoa nhỏ, có đậm có nhạt; tú công rất tinh xảo, giống như thật sự trong suốt, giống như có người đem hồng mai, rải rác tại ống tay áo, làn váy, nền trắng hoa hồng, làm nổi bật lên sự ưu nhã lại cao quý.

Nàng từ nhỏ đến lớn, chưa từng thấy qua xiêm y xinh đẹp như vậy.

Trịnh Mẫn Chi muốn cầm lên nhìn kỹ, nhưng lại khiếp sợ được không dám chạm vào.

“Rất đẹp đúng không? Đây chính là ta thật vất vả giành được, dĩ nhiên là đẹp.” Đoạn Tử Di rất đắc ý.

Trịnh Mẫn Chi kinh ngạc tròn to mắt. “Ngài đi cướp?” Chẳng lẽ Tam hoàng tử tôn quý còn kiêm chức làm cường đạo?

“Phốc, ta không phải ý đó.” Đoạn Tử Di cất tiếng cười to.

Hắn giải thích: “Lấy tơ mà con tằm làm ra, Tang Điền Huyện nổi tiếng về thêu rất đẹp, ở phụ cận Lộc Lâm Sơn; năm nay có nhóm tú công đem quần áo tơ tằm tuyệt đẹp tiến vào cung, ta chỉ phái người đi đem toàn bộ cầm về, trước tiên đem bộ mình thích chọn lấy thôi.”

Hắn xem như chuyện đương nhiên mà nói diencfdleyuydon.

Dù sao cũng là muốn đưa vào cung cho bọn người nhà của hắn mặc, hắn chọn trước, cũng có thể nha!

Lại nói, có cái gì so trước tiên đem toàn bộ xiêm y bọn họ hài lòng chọn sạch, để cho bọn họ bóp cổ tay càng sáng khoái hơn?

Ai kêu những huynh đệ kia đối với hắn bất nhân, hừ, vậy thì chớ trách hắn đối với bọn họ bất nghĩa!

“Nhưng..... Đây là xiêm y của nữ nhân? Tam điện hạ người có phải hay không chọn sai rồi?” Trịnh Mẫn Chi rất buồn bực.

Xiêm áo này tuy đẹp, nhưng thế nào, đều không phải là hắn sẽ mặc.

“Ta không mặc, không thể lấy ra đưa người khác sao?” Đoạn Tử Di thờ dãi, bất đắc dĩ liếc nàng một cái.

Nàng tiểu ngự y khô khan này, có lẽ là do học quá nhiều sách thuốc, có lúc có chút sẽ quên; xem ra lúc sau phải dạy dỗ nàng thật tốt, đem này đầu óc thả lỏng mới được.

“A, đúng rồi, có thể tặng cho người khác.....” Trịnh Mẫn Chi ánh mắt buồn bã, tự lẩm bẩm.

Tam hoàng tử tri kỷ nhiều không kể xiết, trong đó phải có mấy người, đáng giá hắn đưa ra như thế đại lễ.

“Nhận được lễ của người, nhất định rất vui vẻ.” Nàng kéo một nụ cười chua xót.

Xiêm y đẹp như vậy, nữ nhân nào không thích đây?

“Nếu người thích sẽ đưa cho người!” Vừa nói xong, Đoạn Tử Di cũng làm giống như khen thưởng một cái bánh bao vậy, đem bộ y phục Nghê Thường Vũ Y xinh đẹp nhét vào trong tay nàng.

Trịnh Mẫn Chi nhìn chằm chằm xiêm áo, vừa vui mừng, vừa kinh ngạc, căn bản không dám tin diencfdleyuydon.

“Nhưng..... Đây là xiêm y của nữ nhân.” Sau một hồi lâu, nàng mới có thể mở miệng nhắc nhở đối phương.

“Đúng vậy.” Đoạn Tử Di không chút để ý trả lời, chuyên chú quan sát một kiện y phục xanh thẫm dành cho nam nhân, xem ra giống như kiểu dáng đại ca của hắn thích, hắn suy tính có lấy nó hay không.

“Nhưng ta là nam nhân.....” Trịnh Mẫn Chi lắp bắp nói, không biết sao, lại có điểm trống rỗng.

Hắn chẳng lẽ đã sớm phát hiện nàng là nữ nhân, mới đem y phục này đưa cho nàng?

Vấn đề thật sự quá nhiều, Đoạn Tử Di không cách nào chuyên tâm chọn lựa, định để xiêm áo xuống quan sát, lớn tiếng thờ dãi: “Quái! Người là nam nhân, chẳng lẽ cũng không có bằng hữu là nữ hoặc người nhà há?? Sẽ không cầm đưa cho mẹ của người, hoặc là tỷ muội của người?”

Hắn nghĩ đưa ‘Nàng’, nàng yên lặng nhận lấy không được sao? Làm gì dãi dòng?

Nhắc tới mẹ, Trịnh Mẫn Chi mặt biến sắc.

“Mẹ ta đã sớm qua đời, mà ta cũng không huynh đệ tỷ muội, không người nào có thể tặng.” Giọng nói của nàng cứng ngắt.

Đoạn Tử Di sững sờ, cũng không nghĩ tới thân thể nàng lạnh bạc như thế, không khỏi lộ ra vẻ đồng tình.

Chỉ là cùng người khác bị thương, không phải cá tính của hấn, cho nên hấn cố ý nặn ra nụ cười không đáng hoàng, giọng điệu mập mờ nói: “Như vậy, thì lấy đưa cho tình nhân của người. Người mới có hai mươi đúng chứ? Dù sao cũng nên yêu mến đại gia khuê tú, hoặc là cô nương thanh lâu mới đúng.”

Trịnh Mẫn Chi thật sự bị hấn chọc giận diencfdleyuydon.

Người này luôn tự vạch áo cho người xem lưng!

“Ta không có tình nhân, cũng không thích cô nương thanh lâu, bởi vì ta cũng thích thanh lâu! Ngược lại Tam điện hạ, thân cận nữ sắc, quen biết danh kỹ thanh lâu nhiều không kể xiết, ta nghĩ Tam điện hạ phải có người thích hợp để tặng mới phải, ta liền không đoạt cái người thích, tặng cho cô nương mà Tam điện hạ thích.” Nói xong, để xiêm áo xuống, nàng liền đứng dậy đi.

“Chắc chắn, tại sao như vậy liền tức giận rồi? Cái tiểu khố khan này, thật đúng là làm hấn tức giận rồi.” Đoạn Tử Di cầm lên xiêm y bị nàng ném về, lắc đầu một cái.

Ban đêm, sau khi Trịnh Mẫn Chi tắm rửa xong trở lại trong phòng, nhìn thấy trên bàn lại có đồ.

Nàng đi lên trước, cầm lên nhìn kỹ, phát giác chính là xiêm y xinh đẹp mà ban ngày nàng từ chối.

Bộ y phục này tại sao lại ở chỗ này? Không phải là đã trả lại cho Đoạn Tử Di rồi sao?

Lại cẩn thận nhìn, trên bàn đặt một tờ giấy, không ghi tên người nhận cũng không ký tên, nét chữ rồng bay phượng múa viết: tặng cái gì, không có đạo lý thu hồi lại.

Người nọ rõ ràng là..... Trịnh Mẫn Chi ôm lấy xiêm y, khóe miệng nâng lên nở một nụ cười ngọt ngào.

Nhìn xiêm y xinh đẹp, tâm lý nữ nhân ẩn sâu ở trong tâm hồn nàng bị thức tỉnh.

Lòng của nàng rục rịch, muốn mặc thử y phục xinh đẹp này.

Cởi ra áo khoác rộng thùng thình, để nó từ đầu vai trượt xuống, sau đó Trịnh Mẫn Chi mặc y phục xinh đẹp đó, đem hai cánh tay mảnh khảnh, lồng vào trong tay áo tự nhiên, lại đem cổ áo ở vén lên.

Tơ lụa mát lạnh dán trên da thịt cảm thụ thật sự quá tốt, nàng không nhịn được nhắm mắt lại hưởng thụ diencfdleyuydon.

Mặc xong, sửa sang ổn thỏa vết gấp vải vóc, cuối cùng nàng ở bên hông mảnh khảnh buộc lên đó hồng mai đã được thêu, làm nổi bật vẻ mảnh mai của eo, liền hoàn thành.

Nàng đi tới trước gương đồng trên bàn trang điểm, giang hai cánh tay, chuyển động thân hình, nhìn mình trong gương.

Từ nhỏ nàng chỉ mặc nam trang, lần đầu tiên mặc y phục xinh đẹp của nữ nhân, lại phát hiện nàng mặc nữ trang, khiến cho chính mình cảm thấy kinh ngạc.

Thì ra là thay xiêm y xinh đẹp, nàng xem ra cũng rất xinh đẹp!

Nàng như cô gái nhỏ mặc trộm xiêm y của mẫu thân, tung tăng từ các góc độ khác nhau, không ngừng quan sát mình, thỉnh thoảng còn thử bày ra mấy tư thế của cung nữ thông thường, nhìn một chút kiểu mỹ mình khó có được.

Dù sao đây đang ở trong phòng của mình, sẽ không có người nhìn thấy.

Nàng không biết những thướt tha phong tình, toàn bộ để cho một tên háo sắc vô sỉ nhìn coi thấy hết.

Đoạn Tử Di lên vào trong phòng của nàng, để xuống xiêm y, cũng không hề rời đi, mà là vẫn núp ở ngoài cửa sổ, chờ nàng trở lại.

Vì vậy khi hấn từ khe hở ở giữa cửa sổ, nhìn thấy bộ dáng của Trịnh Mẫn Chi thanh lệ vô song thì rất là rung động, cả người giống như bắt lửa, hấn không thể lập tức vọt vào trong phòng nàng, ôm nàng thật chặt.

Chỉ là, vẫn không thể.

Hiện nay hấn vẫn không thể dứt dây động rừng, còn kém một nước cờ, hấn phải có toàn bộ nàng.

Hấn phải nhịn.

Quyển luyện không thôi nhìn lại bóng dáng xinh đẹp bên trong nhà một lần, hấn dứt khoát quay đầu rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Thật Là Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7-1

“Long Châu Thảo?” Trịnh Mẫn Chi đang trong thư phòng viết sách thuốc liền ngẩng đầu lên, khó hiểu nhìn Đoạn Tử Di.

“Tại sao trong cung lại đột nhiên muốn Long Châu Thảo?” Nàng hoài nghi hỏi.

“Ta cũng không rõ ràng lắm. Hình như là thê tử của đại hoàng huynh, với thê tử của nhị hoàng huynh, bị bệnh trên da rất nguy cấp, cả người ngứa khó nhịn. Thái y trong cung nói, phải có Long Châu Thảo mới có thể trị được, nhưng trong cung vừa vặn lại không có Long Châu Thảo này.”

“Long Châu Thảo quả thật hiếm thấy.”

Thấy Trịnh Mẫn Chi gật đầu một cái, Đoạn Tử Di mới thờ phào nhẹ nhõm, lộ ra nụ cười.

Hắn không phải là nói mò mà đã có bài bản trước, những thứ này tất cả đều phải người điều tra tư liệu trước đó diwdndamleutydon.

“Cho nên.” Hắn có chút hưng phấn nói: “Thái y trong cung, hy vọng có thể xin người Long Châu Thảo, tôi trị cho bệnh trên da của thê tử của đại hoàng huynh..... với thê tử của nhị hoàng huynh.”

“Ta cũng không có Long Châu Thảo.” Bởi vì nó hiếm thấy, nàng cũng không dễ dàng có được.

“Vậy làm sao bây giờ?” Đoạn Tử Di kêu lên: “Chẳng lẽ muốn hoàng tẩu của ta chịu nổi khổ bị ngứa da, không chữa trị sao?”

“Ta không nói không chữa trị.” Trịnh Mẫn Chi liếc mắt nhìn hắn.

“Long Châu Thảo này thích chỗ có bóng râm, sinh trưởng nhiều ở vách đá dựng đứng chỗ có nhiều bóng râm. Xung quanh núi Lộc Lâm Sơn rất hiểm trở, có thể sẽ có, nếu như đi tìm, có lẽ có thể hái được.” Trịnh Mẫn Chi phân tích.

“Thật tốt quá! Vậy ta lập tức chuẩn bị, cùng người đi hái thuốc.” Đoạn Tử Di vui vẻ như muốn đi ra ngoài đi săn, xoay người liền muốn đi chinh đồn trang phục.

“Chờ một chút.” Trịnh Mẫn Chi gọi hắn lại diwdndamleutydon.

Nàng chau mày lại, quan sát đối phương một thân gấm vóc trắng như tuyết.” Được, tự ta đi hái là được, xin Tam điện hạ ở lại biệt uyển chờ tin tức.”

“Cái gì? Người muốn bỏ rơi ta một mình mà đi?” Giọng điệu của hắn, giống như nàng muốn đem hắn vứt ở trong hoang mạc.

“Ta mới nói qua, vùng núi này rất hiểm trở. Hái thuốc là một việc nguy hiểm, cũng không phải đùa giỡn, kính xin Tam điện hạ bỏ đi ý niệm.”

“Không được! Chính là bởi vì nguy hiểm, cho nên ta mới đi với người! Người đi một mình, vạn nhất gặp nguy hiểm gì, kêu trời, trời không biết, kêu đất, đất chẳng hay, vậy làm thế nào? Vùng Lộc Lâm Sơn này ta rất quen thuộc, có ta ở đây, nếu như thực sự xảy ra chuyện, ta vẫn còn có thể cứu người.”

Trịnh Mẫn Chi rất muốn làm lễ một phen hắn làm cho nàng cảm động tới rơi lệ, nhưng nàng cho là, có hắn cùng đi, ngược lại sẽ mang đến phiền toái cho nàng, liền lụ tới nàng diwdndamleutydon.

“Quyết định như vậy đi! Ta đi chuẩn bị ngựa, chúng ta lập tức lên đường.” Đoạn Tử Di chưa bao giờ đồng ý cự tuyệt của người khác, nói muốn đi, liền kiên trì muốn đi.

“Vậy thì chờ lát nữa đi, đường núi gấp ghevề hiểm trở, cưỡi ngựa bất tiện, mọi người tự đi.” Trịnh Mẫn Chi thở dài ngăn cản.

Đã nói hắn là hoàng tử ăn sung mặc sướng từ bé đến lớn, ngay cả đi hái thuốc, cũng muốn cưỡi ngựa đi.

Đoạn Tử Di mặc dù không có chuẩn bị ngựa, nhưng cho đến khi sắp phải đi, Trịnh Mẫn Chi mới hiểu, hắn thậm chí nửa hộ vệ cũng không mang, liền định một người một ngựa, cùng mình hai người đi.

Hắn vị hoàng tử tôn quý này, nếu là xảy ra điều gì không may? Ai sẽ chịu trách nhiệm?

“Tại sao không dẫn người theo?” Trịnh Mẫn Chi nhíu lông mày, nhìn hắn vui vẻ một người đứng ở đằng kia, giống như bộ dáng trời sập xuống, mình cũng có thể đứng vững.

Chẳng lẽ hắn cho là lên núi hái thuốc, giống như ra cửa đi dạo trên đường ung dung tự tại?

“Ài, nhiều người phiền toái, khó mà không chê.” Đoạn Từ Di không kiên nhẫn khoát tay.

“Người suy nghĩ một chút, chúng ta chỉ là đi hái vài cọng Long Châu Thảo, lại có một hàng người thật dài đi theo phía sau, lập tức không phải ai rớt giày, lại có người vấp chân, còn khả năng có người bị rấn cấn, muốn làm phiền người chân bệnh. Sau đó thảo được khắp núi, mọi người giẫm lên, không nói chính xác, duy nhất một gốc cây Long Châu Thảo trên quý, cứ như vậy bị người ta giẫm bẹp, vậy chúng ta lo lắng cho người khác, đi một chuyến xa xôi, đến tốt cùng có ý nghĩa gì? Huống chi, Lộc Lâm Sơn này chính là núi của hoàng gia, không ai cho phép, sẽ không có người tự tiện xông vào. Lại nói, nơi đây nói không chừng so với trong cung còn an toàn hơn.”

Ít nhất sẽ không bị thích khách cả ngày mai phục ám sát, đao kiếm chửi thù bay đầy trời.

Khó có được Đoạn Từ Di này là hoàng tử cả ngày cọt nhả, cũng nói ra được một phen đạo lý như vậy diwndamleutydon.

Trịnh Mẫn Chi suy nghĩ một chút, rất đúng.

Chi là — “Nhiều người quả thật cản trở, nhưng hoàng tử đi ra ngoài, có thể nào không có người nào bảo vệ? Ngộ nhớ xảy ra chuyện.....”

“Yên tâm, nếu có chuyện, ta sẽ bảo vệ người.”

Là ta bảo vệ người đi? Trịnh Mẫn Chi không nói gì nhìn hắn.

Nàng rất muốn tiếp tục phản đối, nhưng nếu Đoạn Từ Di hết sức kiên trì, cuối cùng, như cũ chỉ có hai người bọn họ đi.

Bọn họ mang bên mình lương khô, nước, cùng với một chút dược đơn giản phòng rấn cấn, liền đi đến núi cao phía trước.

Dọc theo đường đi, Đoạn Từ Di giống như con chim được thả ra khỏi lồng, nói chuyện không ngừng, mà Trịnh Mẫn Chi chỉ trầm mặc chuyển động con người, tìm kiếm bóng dáng Long Châu Thảo.

Long Châu Thảo quả thật rất khó tìm, tìm hơn nửa ngày, đều không có, chỉ là ngược lại tìm được mấy loại dược liệu cũng coi như quý hiếm diwndamleutydon.

Nàng đều lấy cuốc nhỏ lấy cả gốc xuống, bỏ vào trong sọt.

“Căn bản không có! Trên ngọn núi này, thật sự có Long Châu Thảo sao?” Tam hoàng tử tôn quý bắt đầu không nhịn được, ừ ừ cúi đầu ngồi ở trên một đoạn cây khô, cắn một cọng cỏ nhỏ được ở bên đường, lầm bầm oán trách.

Trịnh Mẫn Chi nhìn về phía xa một màn sương dày đặc,捏 mắt lại, bắt đầu cảnh giác. “Ngài tốt nhất mau đứng lên, chúng ta phải nhanh chóng lên đường.”

“Tại sao?” Đoạn Từ Di dừng lại, sau đó mới hỏi.

“Bởi vì sắp có mưa to.”

“À?”

Xoạt!

Trịnh Mẫn Chi nói không sai, trên núi khí hậu hay thay đổi, không bao lâu đã có mưa lớn, bọn họ thậm chí không còn kịp tìm chỗ trú mưa, đã bị mưa to xối vào ướt sũng.

Hai người chạy ở trong mưa, vội vã tìm hang động có thể tránh mưa, nhưng chạy mãi vẫn không tìm được chỗ trốn.

“Đi nơi này tốt lắm.” Đoạn Từ Di lôi kéo nàng, đi vòng vo diwndamleutydon.

Trịnh Mẫn Chi không thể nhận biết phương hướng, chỉ có thể chạy theo hắn.

“Không đúng, nhìn kỹ bên kia một chút.” Chạy một đoạn đường, Đoạn Từ Di lại lôi kéo nàng, đổi lại phương hướng tiếp tục chạy, nhưng mới chạy không được mấy bước, thế nhưng hắn lại lôi kéo nàng chạy về. “Cũng không đúng, phải đi bên kia.”

Trịnh Mẫn Chi tức giận. “Rốt cuộc muốn đi chhox nào? Ngài thật sự biết rõ đi chỗ nào sao?”

Đoạn Từ Di lúc này mới cười hi hi, thừa nhận với nàng: “Thật ra thì — ta không biết.”

“Ngài —” Trịnh Mẫn Chi bị hắn làm tức giận đến một mức, “Thôi! Ta tự tìm.”

Trịnh Mẫn Chi hất tay của hắn ra, tự mình đi về phía trước.

Nàng không muốn chạy nữa, dù sao đã bị mắ mưa ướt đẫm, cũng không còn cần thiết phải tránh mưa nữa.

Nàng không có nhìn thấy, người bị mắng đầu đầy bụi đất ở phía sau, trên mặt lại hiện lên một nụ cười gian xảo diwdndamleutydon.

“Có!” Ở trong rừng đi một đoạn đường, Trịnh Mẫn Chi nhìn thấy đằng trước có căn phòng nhỏ. Xem ra, giống như là phòng nhỏ mà thợ săn dùng.

Nàng mừng rỡ, chạy nhanh tiến lên gõ cửa. “Có người ở không? Xin hỏi có thể cho chúng ta mượn chỗ trú mưa được không?”

Trong nhà không có ai đáp lại, Trịnh Mẫn Chi đợi một lát, lại gõ một lần cửa, nhưng cũng không có ai đáp lại.

Nàng cắn môi, do dự có nên tự tiện xông vào hay không.

“Nha, nơi này có căn phòng nhỏ nha!” Đoạn Tử Di thong thả đi tới nhìn thấy, đi lên trước, trực tiếp đem cửa đẩy ra.

“Không tệ lắm! Bên trong cái gì cũng có nha.” Hần ghé đầu quan sát bên trong nhà, cực kỳ hài lòng.

“Ngài —” Trịnh Mẫn Chi nhìn hần chăm chăm

“Thế nào?” Đoạn Tử Di không rõ lí do nên liếc nàng.

“Ngài nên gõ cửa trước mới đúng! Ngộ nhờ bên trong có người thì sao?” Nàng trách cứ đối phương.

“Nha, vậy người mới vừa gõ sao?” Đoạn Tử Di hỏi.

“Dĩ nhiên là gõ.” Nàng mới không giống hần không có lễ phép như vậy.

“Vậy có người mở cửa sao?” Hần lại hỏi.

“Không có.”

“Cho nên bên trong căn bản là không có người, vậy ta còn gõ cửa làm gì?” Hần mỉa mai hỏi.

“Chuyện này.....” Trịnh Mẫn Chi á khẩu không trả lời được.

Đoạn Tử Di mang theo nụ cười chiến thắng, lướt qua nàng, sai bước đi vào phòng nhỏ.

Vào cửa, hần lập tức nhóm lửa, sau đó quay đầu kêu nàng: “Mẫn Chi, người còn sợ sệt ở bên ngoài làm cái gì? Mau vào nha.”

Trịnh Mẫn Chi mím môi, vốn định không vào, đỡ bị giễu cợt kháng nghị không nói gì, nhưng hạt mưa lớn như hạt đậu, không ngừng rơi xuống từ bên trên, làm đau gò má của nàng, cả người vừa ướt lại lạnh, cực kỳ khó chịu diwdndamleutydon.

Ở tại cửa ra vào đứng một hồi, cuối cùng nàng không nhịn được mưa to tàn phá, ngoan ngoãn vào phòng nhỏ.

“Đến, bên trong này vừa đúng có hai bộ quần áo khô, chúng ta mỗi người một bộ, người thay nhanh lên.” Nói xong, Đoạn Tử Di không e dè nói lỏng đai lưng, cởi áo bào ra, lộ ra lồng ngực trần truồng hoàn mỹ rắn chắc.

Gò má của Trịnh Mẫn Chi đỏ lên, vội vàng quay đầu ra, không dám nhìn lâu.

Bên cạnh âm thanh thay quần áo kéo dài, đợi đến khi hần háng giọng tuyên bố “Ta thay xong rồi”, nàng mới dám quay đầu lại.

Chỉ là vừa nhìn quần áo vải đối phương vừa thay, Trịnh Mẫn Chi đã cảm thấy có chút kỳ quái.

Y phục ở nơi này, phải là y phục của thợ săn, chất liệu như vậy, đối với thợ săn lấy nghề săn thú mà sinh sống, có thể tốt quá rồi hay không?

Chỉ là nàng không có thời gian suy nghĩ nhiều, bởi vì Đoạn Tử Di vừa thấy nàng vẫn mặc áo ướt, liền nổi đóa. “Ta không phải nói người thay quần áo sao? Tại sao không thay?”

“Ta không muốn thay.” Trịnh Mẫn Chi lạnh giọng cự tuyệt.

“Không muốn thay? Người có biết hay không mặc y phục ẩm ướt, rất dễ dàng bị cảm lạnh?”

“Ta là đại phu, tự nhiên rõ ràng.” Trịnh Mẫn Chi giọng nói cứng ngắc diwdndamleutydon.

“Nếu rõ ràng, nên thay nhanh lên.” Đoạn Tử Di buồn bực nàng ngoan cố.

“Ta nói ta không muốn thay.” Nàng vẫn nói như cũ.

“Lý do?” Hai tay hần ôm ngực, một bộ dáng không từ bỏ ý đồ với nàng.

“Ta không muốn có người trước mặt khithay quần áo.”

“Cho nên người muốn ta đi ra ngoài, để cho người thay quần áo?” Hấn giễu cợt hỏi.

“Không phải. Cho dù ngài đi ra ngoài, ta cũng sẽ không thay.” Nàng nói không nghĩ thay, chính là không muốn thay diwdndamleutydon.

“Cái người ngư y khô khan này! Trong đầu của người, rốt cuộc chứa cái gì? Cọc gỗ? Hòn đá? Có thể hay không mềm mại một chút, hiểu được tình hình một chút? Những nguyên tắc vô dụng của người, để người bị cảm lạnh nhanh, có thể có ích lợi gì?”

“Điểm này ngài cứ yên tâm đi, ta sẽ chiều cố tốt cho ta.” Trịnh Mẫn Chi quật cường ngẩng cằm lên, sắc bén cãi lại.

“Người.....” Đoạn Tử Di không nhớ rõ mình đời này từng tức giận như thế.

Nữ nhân này, định làm hấn tức chết đúng không?

“Được, người không thay, thật sao?” Hấn đột nhiên nheo mắt lại, dịu dàng hỏi thăm.

“Ừ.” Trịnh Mẫn Chi có chút lo lắng, chần chờ một hồi lâu mới gật đầu một cái.

“Người không phải thay, ta giúp người thay.” Đoạn Tử Di bắt ngờ ra tay, bắt đầu cởi y phục của nàng.

“Đừng!” Trịnh Mẫn Chi nắm chặt vạt áo, liều mạng che chở áo của mình, chết cũng không để cho hấn cởi xuống. “Người làm như vậy, ta sẽ hận người!”

“Thay vì để cho người bệnh chết, để cho người hận ta thì hơn!” Hấn bắt được thất lung của nàng, một phen dùng sức ngăn.

“A!” Trịnh Mẫn Chi buông áo khoác ra, quần còn tùy thời có thể bị người gạt mà lòi xuống.

Nàng hiện tại được một tay thủ hộ trước ngực, một tay che chở hạ thân, quả thật loay hoay không thể phân thân.

“Người buông tay! Buông tay —” Trịnh Mẫn Chi dưới tình thế cấp bách, cúi đầu hướng trên bàn tay to của hấn cắn.

“A!” Đoạn Tử Di bị đau kêu lên, trợn to mắt, không thể tin được người này sẽ cắn hấn.

Hấn co quắp gò má, sắc mặt âm trầm, cái gì dịu dàng che chở, cái gì cợt nhả, đều biến mất hết, lúc này còn dư lại, chỉ có một súc vật —— một súc vật tức giận tràn đầy dục vọng.

“Là người ép buộc ta!”

Hấn lấy khí thế to lớn, chợt đem lấy nàng đẩy về phía trước, cho đến khi cảm giác chân của mình để lên đồ vật, quay đầu nhìn lại, mới phát hiện ra mình đã bị đẩy tới giường gỗ nhỏ hẹp.

“Không —” Trịnh Mẫn Chi cảm thấy nguy hiểm mãnh liệt, vội vàng muốn chạy trốn, nhưng đối phương đã nhào lên, dùng thân thể của mình, đem lấy nàng vây ở trên giường nhỏ.

Bởi vì vị trí không đủ, bọn họ cơ hồ là đè lên nhau ở một chỗ.

Trịnh Mẫn Chi vừa sợ, vừa tức, vừa xấu hổ, liều mạng muốn giãy giụa, lại chẳng nghĩ không lay động đối phương, thậm chí vốn là yếu ớt chống cự, cũng từ từ thất thủ.

Đoạn Tử Di bắt được áo ngoài của nàng, liền muốn lòi xuống.

“Đừng!” Trịnh Mẫn Chi ngăn lại tay của hấn, không nhịn được khóc.

Nàng ghen ngào khóc sục sùi, không muốn hấn phát hiện sự thật.

Thấy nàng rơi lệ, Đoạn Tử Di đau lòng, thầm nghĩ công kích cũng tiêu tan, Đoạn Tử Di dí dõm hiền lành lại trở về rồi.

“Đưa gối, khóc cái gì?” Hấn cúi đầu hôn mí mắt nàng, mút nước mắt của nàng.

Cử động mập mờ này, khiến Trịnh Mẫn Chi ngốc lảng.

Không ngờ lời nói kế tiếp của hấn, mới làm cho nàng kinh ngạc đến nỗi ngay cả nửa câu đều không nói được.

“Người cho rằng ta không biết sao? Người, Trịnh Mẫn Chi, nhưng thật ra là nữ nhân!”

Không biết mình sùng sốt bao lâu, Trịnh Mẫn Chi mới nặn ra lời nói từ trong cổ họng.

“Ngươi..... Biết?”

“Biết.” Đoạn Tử Di đã mệt mỏi giả vờ.

“Làm sao ngươi biết?” Trịnh Mẫn Chi cơ hồ hét chói tai.

Nàng vẫn cho là mình che dấu rất tốt, trước kia cũng chưa từng bị người khác phát hiện, thậm chí, ngay cả phụ thân của nàng cũng đã sớm quên, nàng sinh ra là nữ nhi.

“Làm sao có thể không biết?” Đoạn Tử Di hừ lạnh. “Ngươi tất cả, đều giống như nữ nhân, ta vừa bắt đầu chỉ là hoài nghi, sau lại tự mình chứng thực.”

“Ngươi phát hiện lúc nào?”

“Ước chừng ngươi tới đây không tới một tháng, ta liền phát hiện.”

Sớm như vậy? Mà hắn có thể giả bộ giống như hoàn toàn không biết, Trịnh Mẫn Chi không khỏi cho là hắn tâm cơ thâm trầm, cảm thấy hoảng sợ.

“Vậy là ngươi..... Thế nào phát hiện?” Trịnh Mẫn Chi muốn biết nhất điểm này.

“Ta nghĩ, ngươi chính là không cần biết quá nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Thật Là Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7-2

Trịnh Mẫn Chi vừa nghe, hai gò má đột nhiên đỏ lên.

Chẳng lẽ hắn nhìn coi nàng tắm rửa thay quần áo?

“Được, ta thừa nhận ta là nữ nhân..... Ngươi có thể để cho ta dậy chứ?” Đoạn Tử Di vẫn đề lên người nàng, nhiệt độ trên người hắn không ngừng truyền tới trên người nàng, làm nàng không được tự nhiên.

Nàng đang nghĩ đến hai người đều là nam nhân thì việc này không là cái gì, nhưng sau khi biết thì ra là đối phương đã biết được nàng là nữ nhân, vậy tư thế này, liền trở nên rất mờ ám, làm cho người khác suy nghĩ vẫn vơ.

“Buông ngươi ra?” Đoạn Tử Di hừ nhẹ. “Ngươi có biết, ta đợi ngày hôm nay đã bao lâu? Ta làm sao có thể buông ngươi ra đây? Mẫn Chi.”

“Ta đã muốn làm như vậy từ lâu.....” Hắn hôn tai của nàng, nhẹ nhàng cắn. “Hôn ngươi, ôm ngươi, từng ngậm từng ngậm đem ngươi nuốt vào bụng.”

Hơi thở của hắn ở bên tai nàng thổi nhẹ, khàn khàn thì thầm nghe giống như là âu yếm.

Trịnh Mẫn Chi từ nhỏ đã lớn lên như nam nhi, khi nào thì tiếp nhận qua tán tỉnh như vậy? Nàng đã sớm không nhận được toàn thân khẽ run, mềm nhũn vô lực.

Hắn đoạt lấy bàn tay của nàng, bắt đầu được một tác lại muốn tiến một bước(*), nhẹ nhàng cởi áo của nàng. “Ta sớm muốn lột một thân nam trang đáng ghét này, ta thích bộ dáng ngươi mặc kiện bạch sam Hồng Mai kia, thật là đẹp.” Hắn hồi tưởng lại.

được một tác lại muốn tiến một bước(*): được voi đòi tiên

“Ngươi..... Ngươi quả nhiên nhìn lên!” Trịnh Mẫn Chi xấu hổ đến mặt đỏ tới mang tai, tròn tròn mắt, nhìn hắn chăm chăm.

“Đó gọi là thương thức.” Đoạn Tử Di mặt dày như vậy, đối với hành vi mình nhìn coi, không xấu hổ chút nào.

“Ngươi..... Ngươi cũng biết ta là nữ nhân, cho nên mới cố ý nói những lời đó, làm những hành động mập mờ kia, còn bức ta cởi quần áo cùng ngươi nhâm ôn tuyên?” Hắn có sở thích thật xấu!

“Ai cho ngươi lừa gạt ta, để cho ta cho là mình bị đoạn tự chi phích (**), thích một người đàn ông?” Hắn chỉ là để cho nàng tự ném quả đáng thời.

đoạn tự chi phích (**): đồng tính

Nghe Đoạn Tử Di nói thích mình, Trịnh Mẫn Chi má hồng ửng đỏ, trong lòng không ngừng sinh ra ngọt ngào.

Hắn thích nàng..... Hắn nói hắn thích nàng!

“Tiểu Mẫn, người rõ ràng là một nữ nhân xinh đẹp, lại dùng cái bộ quần áo khó coi này che giấu vẻ đẹp của người, người không cảm thấy phí của trời sao?” Hắn cời áo khoác của nàng ra, ném sang một bên, tiếp đó lại muốn lột ra quần áo trong ướt đầm.

“Không cần.....” Trịnh Mẫn Chi vội vàng giữ lại tay của hắn, muốn khiển trách, lại mềm yếu vô lực.

“Muốn! Tại sao muốn cự tuyệt ta? Ta rất muốn người, người hiểu chưa? Người đã từng giống như ta, khát vọng ta?”

“Ta.....” Trịnh Mẫn Chi quả thật đã len lén tưởng tượng qua.

Nam nữ yêu nhau, đến tốt cùng là như thế nào? Bị hắn ôm, là cảm giác gì?

Bên ngoài, nàng chỉ có thể lấy thân nam nhi, như vậy nàng vĩnh viễn không thể có cơ hội sinh con.

Lúc này có lẽ là một lần duy nhất mà nàng tự mình thử nghiệm cơ hội yêu một nam nhân, muốn buông tay sao?

Chỉ do dự trong chốc lát, Trịnh Mẫn Chi liền quyết định.

Nàng không cần mang theo tiếu nuối như vậy đến khi già đi, nàng muốn thử nghiệm, cùng nam nhân da thịt gần gũi, rốt cuộc là tư vị gì.

Nhận thấy được thân thể của nàng vốn là cứng ngắc đã trở nên mềm mại, Đoạn Tử Di lộ ra nụ cười đắc ý, biết nàng đã khuất phục.

Hắn nhẹ nhàng cởi ra áo lót của nàng, mà phía dưới áo lót còn có lớp đai lưng — nàng dùng để buộc ngực.

Hắn từ trước đến giờ không có kiên nhẫn, muốn hắn kéo ra từng lớp một như vậy không biết mất bao nhiêu thời gian, hắn cũng không nguyện ý.

Vì vậy hắn lấy ra tiểu đao tùy thân, nhẹ nhàng mở ra, đai lưng buộc ngực màu trắng tựa như cánh hoa rơi xuống.

Hắn khát vọng đường cong động lòng người này đã lâu, nay trần trụi hiện ra ngay trước mắt.

“Người thật là đẹp.....” Ở nơi ngực bị buộc, làn da không có tiếp xúc với ánh nắng của mặt trời, trắng tựa như tuyết đầu mùa, nhu nhược nõn nà, đẹp đến mức khiến người khác phải tán thưởng.

Đoạn Tử Di không nhịn được nhẹ nhàng vuốt ve nó, dùng giọng nói trầm thấp khàn khàn, nói với nàng yêu nàng say đắm.

“Ta muốn xoa mỗi một tấc da thịt trên người người, thưởng thức thân thể nõn nà của người, da thịt của người trắng như tuyết ửng hồng..... Tựa như mật đào, ngọt như vậy, ngon miệng như vậy.....”

Hắn nỉ non, làm cho Trịnh Mẫn Chi ngượng ngùng không dứt, nhưng nàng không thể suy nghĩ nhiều.

Đoạn Tử Di đã triển khai công kích nhiệt liệt, đưa nàng vào cảnh tượng kiều diễm không thể tưởng tượng được.....

Sau cuộc mây mưa.

Cả người của Trịnh Mẫn Chi không còn chút sức lực nào nằm sấp ở trên giường, ý thức vẫn còn choáng váng.

Thì ra đây chính là cái gọi là cá nước thân mật.

Thật kinh ngạc, cũng.....

Thật là xấu hổ.

Bên ngoài mưa to đã ngừng, nhưng ở bên trong, bếp lò vẫn cháy.

Đoạn Tử Di lấy ra sợi tóc rơi trên vai của nàng, hôn đầu vai mềm mại tinh tế của nàng, dùng giọng nói bởi vì thỏa mãn mà khàn khàn hỏi: “Người rõ ràng vóc người tốt như vậy, lại nhiệt tình đáng yêu như vậy, tại sao phải giả dạng nam nhân?”

Đây là điều hắn vẫn muốn biết.

“Từ lúc ta có trí nhớ đến bây giờ, vẫn mặc y phục của nam nhi, phụ thân của ta là đại phu nổi tiếng trong dân gian, vẫn hy vọng có nhi tử thừa kế y bát của hắn, cho nên mẫu thân ta liền.....”

Đoạn Tử Di nghe thấy giọng nói trong nháy mắt trở nên âm trầm của nàng, cũng biết nàng từ nhỏ nhất định bị không ít đau khổ.

“Hắn không có nhi tử, đó là mệnh trời, mẫu thân của người muốn lấy lòng phụ thân của người là việc của bà, sao lại cưỡng ép người mặc như nam hài?”

Hắn biểu đạt bất mãn đối với mẫu thân của nàng.

“Người đừng trách mẫu thân của ta!” Trịnh Mẫn Chi yêu mẫu thân của mình, không nỡ nghe người khác trách bà.

Huống chi, bà đã qua đời.

“Mẫu thân của ta cũng yêu thương ta, bởi vì ta luôn không được phụ thân của ta chú ý, cho nên bà mới giả dạng ta thành nam hài, tuyên bố với bên ngoài là bà sinh nam hài. Làm như vậy, phụ thân của ta quả nhiên rất vui mừng, cũng nguyện ý coi trọng ta.”

“Thì ra là biến thái, là phụ thân của người.”

“Đó cũng là phụ thân của ta.” Trịnh Mẫn Chi liếc hắn một cái, nghĩ thay phụ thân của mình nói hai câu lại phát hiện không tìm được lời nói có thể nói.

Bởi vì có đôi khi, nàng cũng cảm thấy phụ thân của mình quá mức cố chấp, có xu thế tẩu hỏa nhập ma.

“Phụ thân của người đối với người rất nghiêm khắc?” Đoạn Tử Di cảm thấy, khi Trịnh Mẫn Chi nhắc tới phụ thân của nàng thì trong giọng nói mang theo kính trọng cùng sợ hãi.

“Ừ. Ông ấy đối với ta vô cùng nghiêm khắc. Từ lúc ba tuổi, phụ thân của ta liền bắt đầu dạy ta học y. Lúc ta còn chưa nhận biết được chữ thì hắn trước hết dạy ta tên cùng vị trí tất cả huyết đạo thân thể người, nếu như chỉ sai vị trí, hắn có thể cầm mộc côn gõ ngón tay của ta. Sau khi biết chữ, liền muốn ta bắt đầu học thuộc sách thuốc, không thuộc, thì không cho ăn cơm. Sau khi mẫu thân của ta qua đời, phụ thân của ta đối với ta yêu cầu càng nhiều hơn, ta thường bị đánh đến tay đỏ lên.”

“Oa! Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con, hắn thế nào ác như vậy?” Gõ ngón tay, không cho phép ăn cơm, mới mấy tuổi? Khó trách thân hình của nàng nhỏ nhắn như vậy, thì ra là bị đối.

“Ông ấy chỉ là kỳ vọng rất cao đối với ta, hi vọng ta trở giỏi hơn thầy làm gương cho đời sau.” Trịnh Mẫn Chi nhàn nhạt cười khổ.

“Có bản lĩnh, liền tự mình đạt được kỳ vọng của mình, đừng ngược đãi đứa bé như vậy!” Lần này hắn rốt cuộc đã hiểu, tại sao Trịnh Mẫn Chi lại được gọi là thiếu niên thần y, còn là mười bảy tuổi liền vào thái y quán, trở thành ngự y trong cung.

Nàng thiên tư thông minh không sai, nhưng ở sau thông minh, còn có quá nhiều cố gắng, thúc giục nàng giống như trâu như ngựa không ngừng đi tới, không dám buông lỏng chút nào.

“Người bây giờ đã là ngự y trong cung, đạt được phong thưởng, coi như là hãnh diện, làm vinh quang cả nhà, lúc này phụ thân của người đối với người đã hài lòng chưa?” Đoạn Tử Di tức giận, châm chọc hỏi.

Nếu là không đủ, hắn thật đúng là không biết, cha nàng rốt cuộc muốn nàng làm như thế nào nữa?

“Ta đã nói rồi, cha ta yêu cầu rất cao đối với ta..... Hắn vĩnh viễn cho là ta làm không đủ tốt.” Nàng chưa bao giờ dám xoa nhằng nghiên cứu sách thuốc một ngày, mặc dù vào thái y quán, vẫn nghiên cứu được liệu, được tính; sắp xếp xem sách thuốc, ghi chép mỗi ngày.

“Hắn thật biến thái! Thứ người như thế, sao có tư cách xưng là phụ thân của người?” Đoạn Tử Di rất muốn tìm hắn, kéo lỗ tai của hắn, nói cho hắn biết: “Người đã có một nữ nhi vô cùng ưu tú, đừng tiếp tục tổn thương nàng!”

Thấy trong mắt của nàng hiện lên đám sương, Đoạn Tử Di hiểu rõ, mình đã khơi mào đề tài, làm cho nàng đau lòng.

Hắn ngang nhiên đi qua, ôm chặt lấy thân thể của nàng, hôn vành tai của nàng an ủi. “Không sao, còn có ta ở bên cạnh người. Người đã làm rất tốt, có thể nghỉ ngơi thật tốt được rồi.”

Trịnh Mẫn Chi vốn không muốn khóc, từ nhỏ đến lớn, phụ thân của nàng nghiêm khắc dạy bảo, nàng sớm biết nước mắt là vô dụng, mềm yếu là vô dụng, từ lâu thói quen một mình cố gắng, nhưng bây giờ lại có người nói cho nàng biết, nàng không phải một mình, nàng còn có người để dựa vào.

Trong lúc nhất thời, ủy khuất nhiều năm, toàn bộ hóa thành nước mắt, chảy ra ào ạt.

Vừa khóc, liền không thể dừng lại.

Nàng khóc nức nở, vì mình không thể lộ ra thân phận nữ nhi; nàng bị thương, vì mình thủy chung không có một phụ thân ruột thịt dịu dàng mỉm cười; nàng cảm động, vì nam nhân này bao dung vô điều kiện, cùng tràn đầy nhu tình dịu dàng an ủi.

“Người chớ khóc, ta không có muốn làm cho người khóc.....” Đoạn Tử Di đau lòng hốt hoảng trấn an nàng, không ngờ càng an ủi, nàng càng khóc lợi hại.

Đoạn Tử Di hết cách rồi, chỉ đành phải sử dụng biện pháp hữu hiệu nhất, ngăn nàng khóc.

“Ha.....” Trịnh Mẫn Chi lập tức phát giác môi của mình bị hắn ngậm chặt, nàng hơi sững sờ, nước mắt thoáng chốc dừng lại.

Nàng không sững sờ quá lâu, cơ hồ là bản năng, đưa tay ôm cổ đối phương, thiết tha đưa môi của mình lên.

Thời gian bọn họ có thể có không phải quá nhiều, một khi rời gian phòng này phòng nhỏ, tất phải chia lìa. Nàng phải biết quý trọng chăm sóc cuối cùng này.....

“Đói không?” Sau một phen triển miên kịch liệt, Đoạn Tử Di hao hết khí lực, cảm giác đói bụng không dứt.

Hắn ngồi ở trên giường, trước tiên ôm Trịnh Mẫn Chi, hôn một cái lên gò má của nàng, không ngưng ngừng chút nào, thân thể trần truồng xuống giường, chuẩn bị đi tìm đồ ăn.

Trịnh Mẫn Chi lập tức đỏ mặt, nhẹ giọng trách cứ: “Người có thể đem y phục mặc lên trước tiên hay không?”

“Có quan hệ gì? Người không phải là cũng nhìn qua rồi, cũng sờ qua toàn thân, còn xấu hổ cái gì?” Hắn hùng hồn trả lời.

“Người.....” Trịnh Mẫn Chi mặt đỏ có thể nhỏ ra máu. Người này da mặt rớt cuộc dày bao nhiêu? Thôi! Quân tử không so đo cùng tiểu nhân, nếu hắn không mặc, nàng không nhìn là tốt rồi. Vì vậy nàng xoay đầu đi, nhắm mắt làm ngơ.

Đoạn Tử Di xột xoạt, ở một cái trước tủ bát đơn sơ tìm kiếm đồ, thế nhưng hắn tìm được một ít dưa và trái cây, thịt khô này nọ.

Trịnh Mẫn Chi nhìn trộm hắn, nhìn hắn cầm một cái nồi, đổ nước nhóm lửa, đem thịt khô ném vào, chuẩn bị có canh thịt uống.

Động tác của hắn thuần thục, còn ở trong thời gian rất ngắn, chính xác tìm được vật phẩm cần thiết, không thể làm cho nàng không sinh ra một ý nghĩ, đột nhiên hỏi: “Người đã tới nơi này trước đây?”

“Hả?” Đoạn Tử Di đang cầm một miếng thịt khô nhai, nghe được nàng hỏi, liền mờ mịt quay đầu. “Người nói cái gì?”

“Người đã sớm biết nơi này phải không? Tất cả mọi thứ ở nơi này, người đều rất quen thuộc, mỗi đồ vật đặt ở vị trí nào, người biết rất rõ. Hơn nữa, gian phòng này quá sạch sẽ rồi, hộc tủ, giường, bàn ghế, đều giống như có người vừa mới sửa sang lại. Lại nói, có thịt khô coi như xong, còn có dưa và trái cây, còn có y phục mới sạch sẽ? Điều nàu lại càng kỳ quái, nhà sản thú này phòng nhỏ, không nên có người ở mới đúng.” Trịnh Mẫn Chi vốn là thông minh(*) hơn người, đầu óc cũng hết sức rõ ràng, rất nhanh liền phát hiện chỗ không hợp lý.

thông minh(*): thông minh, miễn cảm

Đoạn Tử Di còn muốn giả vờ, nhưng nếu bị vạch trần, hắn cũng phải nhận tội. “Không sai! Ta xác thực đã sớm biết nơi này, đây là ta lúc sản thú ở phía trước Lộc Lâm Sơn, làm thành địa phương nghỉ ngơi tạm thời.”

“Cho nên lúc trước ở trong mưa, người bị mất phương hướng, đó cũng là giả vờ?” Nàng kinh ngạc hỏi.

“Nơi này, ta quen thuộc giống như trong phòng ngủ, lạc đường như thế nào được? Chỉ là, cũng không thể quá khinh địch, như vậy sẽ làm cho người nổi lên nghi ngờ.” Tiết Đoạn Tử Di cười hắc hắc nói.

“Những thứ đồ này, cũng là trước đó người sai người chuẩn bị?” Trịnh Mẫn Chi chỉ vào những dưa và trái cây,thịt khô kia hỏi.

“Dĩ nhiên, nếu không hiện tại đói bụng, ở đâu ra đồ để cho chúng ta lót dạ?” Mang lương khô ra cửa, chỉ là làm dáng một chút, hắn mới không cần ăn những mần thảo cứng rắn kia!

Trịnh Mẫn Chi càng hỏi, lửa giận trong lòng càng lớn. “Chẳng lẽ trong cung nói cần Long Châu Thảo, cũng là giả?”

Không chờ hắn trả lời, nhìn hắn chột dạ cười, nàng cũng biết, mình từ đầu tới cuối đều bị lừa dối.

Hôm nay tất cả hành động, tất cả đều là một trò khôi hài, là hắn vì dụ con thỏ là nàng, đã giăng bẫy sẵn.

Mà nàng lại ngây ngốc nhảy vào trong bẫy, bị hắn nắm mũi dẫn đi!

Nghĩ đến lúc trước còn vì một câu nói của hắn cảm động đến rơi lệ, nàng liền cảm giác mình thật sự ngốc đến mức không chịu được.

“Cái người khốn kiếp một đay bụng quỷ kế này!” Nàng tức giận không nghĩ được Đoạn Tử Di là thân phận gì, nắm lên đồ vật bên cạnh liền ném về phía hắn.

“Uy uy ——” Đoạn Tử Di không ngờ mèo nhỏ dụ ngoạn lúc tức giận, cũng thật dọa người, vội vàng nhanh chóng né tránh,những thứ kia sẽ không chết người, nhưng sẽ làm cho hắn đau, tới gần nàng.

Trịnh Mẫn Chi lại nắm lên một cái đĩa gỗ muốn ném về phía hắn thì Đoạn Tử Di đã đi đến bên giường, bắt được cổ tay của nàng, giành lại cái đĩa đó, sau đó mang theo tức giận, hung hăng hôn nàng.

“Con mèo hoang này, muốn mưu sát phu quân sao?” Hắn chặn lại môi của đối phương, cắn giận nói.

“Ai là phu quân của ta?” Trịnh Mẫn Chi mắt hạnh trừng lên, muốn chất vấn, lại không thể. Nàng ngang ngược, khiến Đoạn Từ Di thủ tính đại phát.

Đêm ấy, hấn giằng co nàng suốt cả đêm, không cho nàng xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Từ Thật Là Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8-1

Tiểu nhân!

Gian xảo, xảo quyết, tâm cơ thâm trầm, quỷ kế đa đoan thật là một kẻ tiểu nhân!

Trịnh Mẫn Chi ngồi trên xe ngựa trở về Lộc Lâm biệt uyển, trừng mắt nhìn về mặt sáng khoáy của nam nhân đang nhàn nhã ngồi ở bên cạnh nàng nhìn phong cảnh, trong lòng không ngừng chửi rủa hấn.

Buổi sáng ngày hôm nay, sau khi bọn họ thay quần áo, xử lý tốt, Đoạn Từ Di liền dẫn nàng đi xuống núi từ một lối khác.

Thì ra là ở giữa núi, có con đường có thể để ba chiếc xe ngựa đi, hơn nữa còn có chiếc xe ngựa chờ ở phía sau, chuẩn bị đón bọn họ quay về Lộc Lâm Sơn.

Đến lúc này, Trịnh Mẫn Chi không biết nên khen hấn suy nghĩ chu đáo, hay là chửi bới hấn tâm cơ quá sâu, một bụng quỷ kế.

Cuối cùng, nàng quyết định hung hăng dạy dỗ hấn ở trong lòng.

“Đừng lén chửi ta ở trong lòng.” Đoạn Từ Di đột nhiên quay đầu, ung dung cười một tiếng với nàng.

Trịnh Mẫn Chi không ngờ, ngay cả mình không có chửi ra ngoài miệng hấn cũng biết, nhất thời lúng túng, ngay sau đó hừ nhẹ một tiếng, cắn môi quay đầu.

“Ngươi đừng tức giận nữa.” Đoạn Từ Di giống như con chó con đang làm nũng, đến bên cạnh nàng xin nàng tha thứ. “Ngươi xem, ta mà không phải xe ngựa đến đón chúng ta, chẳng lẽ để cho ngươi phải đi bộ sao?”

“Ta không tức về việc đó?” Nàng tức là hấn bày mưu lừa nàng, đem nàng đùa giỡn xoay quanh hấn!

“Tóm lại, đừng tức giận nữa. Đợi trở lại Lộc Lâm Sơn, ta sẽ mời tú nương tốt nhất ở trên trấn Tang Điền, tới may đồ cho ngươi. Hồng, trắng, vàng, xanh, chỉ cần là kiểu dáng màu sắc mà ngươi thích, ta mời tất cả cho ngươi!”

Hấn hào phóng tặng y phục xinh đẹp, cho giai nhân của mình.

Điều này vốn là làm tất cả nữ nhân trên thế gian cảm thấy uất ức liền vui vẻ, nhưng nghe ở trong tai của Trịnh Mẫn Chi, lại như cảnh tỉnh nàng.

Sắc mặt nàng đông cứng, nhìn đằng trước một hồi lâu, mới mở miệng yếu ớt nói: “Ta không thể đổi lại nữ trang.”

“Tại sao?” Đoạn Từ Di ngạc nhiên, tiếp theo lại tức giận nói. “Ngươi đã là nữ nhân của ta rồi, chẳng lẽ còn muốn trở về thái y quán chữa bệnh sao?”

“Không sai..... Ta chính là có ý định này.” Trịnh Mẫn Chi cứng ngắc trả lời.

“Vậy tối hôm qua thì sao? Tối hôm qua ngươi cùng ta ở trên giường lăn lộn, là vì cái gì?” Hấn căng thẳng chất vấn.

“Ngươi..... Nhỏ giọng một chút!” Trịnh Mẫn Chi xấu hổ hận không thể chui xuống gầm xe ngựa.

“Ngươi sợ người khác biết? Yên tâm, không giả giếm được! Rất nhanh, toàn bộ dân chúng của Đại Lý cũng sẽ biết ngươi, Trịnh Mẫn Chi, là nữ nhân của ta, Đoạn Từ Di.”

“Ngươi —” Trịnh Mẫn Chi trừng mắt nhìn hấn, một lúc sau, ừ ừ quay đầu lại, nhìn đầu gối của mình.

Nàng nhỏ giọng nói: “Ngươi vẫn chưa rõ sao? Ta không thể ở bên cạnh ngươi. Hiện nay trong thiên hạ, đều biết ta là nam nhân, hơn nữa còn là một ngự y cung đình; một khi ta thừa nhận mình là nữ nhân, như vậy ta cùng với phụ thân của ta, chẳng phải là phạm vào tội khi quân? Theo lý, là phải bị xử trảm.....”

“Có ta ở đây, ai dám động đến ngươi?” Đoạn Từ Di vừa nghe chữ đến” Trảm “liền tức giận

“Nếu như là phụ hoàng của ngươi, Đương Kim Thánh Thượng khẳng khẳng muốn chém chúng ta, ngươi có thể ngăn cản sao?” Nàng hỏi ngược lại. “Huống chi quốc hữu quốc pháp, gia hữu gia quy, mặc dù ngươi là con thân sinh của hoàng đế, cũng không thể tổn hại quốc pháp. Lại nói, phụ thân của ta là tuyệt đối không có khả năng..... Đồng ý để cho ta khỏi phục thân phận nữ nhi.”

Vừa nghĩ đến điểm này, Trịnh Mẫn Chi liền cảm thấy chán nản. “Mơ ước cả đời của phụ thân của ta, chính là có một nhi tử có thể làm rạng danh gia tộc; hôm nay ta, coi như đã miễn cưỡng đạt tới kỳ vọng của phụ thân của ta, ông ấy sẽ không tha thứ cho ta khi ta tự tiện ném đi thân phận này, để làm nữ nhân.”

“Phụ thân của ngươi thật sự là kỳ quái! Chẳng lẽ là nữ nhi, thì không phải là đứa nhỏ của ông ta sao?” Đều là cốt nhục của mình, là nhi tử là nữ nhi có gì khác biệt? Đoạn Tử Di thật muốn chửi nặng phụ thân của nàng một trận.

Trịnh Mẫn Chi bị thương mà nói: “Đối với ông ấy mà nói, nhất định có sự khác biệt. Cho nên ta không thể ở lại bên cạnh ngươi, xin ngươi hãy cho ta trở về thái y quán.”

Đoạn Tử Di nghe vậy, lại tức giận thêm một lần nữa. “Nếu như nói phụ thân của ngươi là một lão ngoan cố, vậy ngươi chính là một tiểu ngoan cố! Hai cha con ngươi, cứng đầu giống nhau, khó có thể khai thông!”

Hắn muốn mắng cả hai, nhưng bởi vì không thấy được phụ thân của nàng, cũng chỉ có thể mắng nàng trước. “Phụ thân của ngươi chỉ vì ý niệm ích kỷ muốn con trai, liền muốn ngươi nữ giả nam trang vào cung chữa bệnh, mà ngươi cũng ngốc nghe theo ông ta loay hoay, thao túng cuộc đời của ngươi. Trước kia ngươi là đứa bé, không thể trách ngươi sợ hãi quyền uy của ông ta, không dám phản kháng ông ta, nhưng hôm nay ngươi đã trưởng thành rồi, có cần thiết mọi chuyện đều nghe theo mệnh lệnh của ông ta, mặc cho ông ta điều khiển không? Ngươi phải làm chủ nhân của mình, cự tuyệt không để cho ông ta điều khiển cuộc đời của ngươi!”

Nhưng Trịnh Mẫn Chi nghe xong, vẫn bị thương lắc đầu. “Ông ấy là phụ thân của ta.”

Bởi vì là phụ thân của nàng, đối với nàng có ân sinh dưỡng, cho nên nàng sợ hãi ông ấy, tuân theo ông ấy, không cách nào phản kháng ông ấy.

“Là phụ thân của ngươi thì thế nào? Làm phụ thân, mà có thể con của mình nhào nặn, tùy ý khống chế sao?” Đoạn Tử Di không hiểu nổi ý nghĩ của bọn họ.

Phụ hoàng cùng mẫu phi của hắn, dĩ nhiên cũng sẽ quản giáo năm đứa bé bọn họ, nhưng đều chỉ giảng đạo lý trên nguyên tắc, để cho bọn họ phân biệt đúng sai, hiểu được thiện ác, những chuyện khác, cũng không mạnh mẽ nhét quan niệm của bọn họ cho hải tặc, ngược lại sẽ để cho bọn họ tự mình suy nghĩ, tự mình lựa chọn cuộc sống của mình.

Cho nên đại hoàng huynh của hắn muốn kết hôn với một nữ nhi của võ lâm thế gia, bọn họ không có phản đối.

Nhị hoàng huynh của hắn muốn kết hôn với một nha đầu thị tẩm làm chính thê thì bọn họ cũng không nói qua một câu “Không”.

Hắn tin tưởng, nếu như hắn muốn cưới Trịnh Mẫn Chi, phụ hoàng cùng mẫu phi của hắn, tuyệt đối cũng tán thành.

Đây chính là môi trường mà hắn lớn lên, khoan dung, tự do, tự suy nghĩ.

Hắn thật không thể giải thích vì sao, người của Trịnh gia vì sao phải khóa mình ở trong ngõ cụt, không chịu đi ra ngoài?

“Ta..... Không có biện pháp phản kháng ông ấy, ta đã đồng ý với mẫu thân của ta..... Mẫu thân của ta đã đi rồi, phụ thân của ta ở trên đời này, chỉ còn ta là người thân, nếu như ngay cả ta cũng rời bỏ ông ấy, ông ấy sẽ không thể chịu đựng được, ta không đành lòng như vậy.” Mặc dù phụ thân đối với nàng ít khi ôn hòa, nhưng nàng vẫn yêu thương phụ thân của mình, cho nên không đành lòng tổn thương ông ấy, hoặc để cho ông ấy thất vọng khổ sở.

“Ngươi..... Ngủ đi!” Đoạn Tử Di rất nhanh bị Trịnh Mẫn Chi làm cho tức chết.

Hắn thật muốn bỏ đầu nàng ra, muốn nàng đừng cố chấp như vậy nữa.

“Dù là ngu hiếu, ta cũng không thể phản bội phụ thân của ta.”

“Cho nên ngươi kiên trì, muốn tiếp tục làm nam nhân?” Đoạn Tử Di sắc mặt lúc trắng lúc xanh, rất dọa người.

“Phải”

“Kiên trì muốn rời khỏi ta, trở về thái y quán, tiếp tục làm ngư y?”

“..... Phải”

“Tốt.” Đoạn Tử Di đột nhiên cười.

Chỉ là nụ cười dữ tợn âm u kia, ngược lại khiến cho người khác sợ hãi.

Hắn..... Muốn như thế nào?

“Ta có thể để cho người rời đi.” Hấn rộng rãi nói.

“Thật?” Trịnh Mẫn Chi có chút hoài nghi, lại có chút mất mát.

Cảm giác, hấn sẽ không dễ dàng thả người như vậy, nhưng.....

“Người không tin tưởng ta sao?” Hấn trừng mắt nhìn nàng.

“Ta..... Tin tưởng! Ta đương nhiên tin tưởng!” Trịnh Mẫn Chi vội vàng gật đầu.

Chẳng lẽ hấn thiện tâm nổi lên, nguyện ý để cho nàng trở về thái y quán.

Mặc dù trong lúc nhất thời nhất định đau lòng, nhưng chuyện này đối với hấn mà nói, mới là tốt nhất.

Dù sao tương lai hấn sẽ cưới chính phi, coi như nàng khôi phục thân phận nữ nhi, cũng hoàn toàn không phải dòng dõi quý tộc, giữa bọn họ, vốn là không thể.

Mặc dù đã có một cuộc mãnh liệt, nhưng nhân cơ hội này phân ra..... Cũng tốt.

Trịnh Mẫn Chi cố gắng dè nước mắt chảy ra.

“Chi là, ta có điều kiện.” Đoạn Tử Di vừa cười một tiếng, nụ cười lúc này, quả thật rất âm hiểm.

“Điều kiện gì?” Không ổn, điều kiện đó nhất định là cực kì không ổn.

Đoạn Tử Di nhìn nàng, cười u ám, chậm rãi mở miệng, nói ra điều kiện của mình.....

“Cái đó Đại Sắc Ma!”

Trịnh Mẫn Chi nằm ở trên giường lớn của Đoạn Tử Di, cả người trần truồng, trên người chỉ trùm lên chăn gấm mềm mại.

Vốn là để nàng ở bên cạnh, cả đêm vui sướng, sau khi thoả mãn, sáng sớm liền thức dậy đánh quyền.

Nàng buồn bực đấm vào giường, không ngờ điều kiện của Đoạn Tử Di, là muốn nàng lấy thân báo đáp —— thời gian một tháng.

Hấn đồng ý, chỉ cần nàng cùng hấn một tháng, liền thả nàng trở về thái y quán, bữa sau cũng sẽ không quấy rầy nàng, hai người từ đó mỗi người một ngã, không còn qua lại.

Nàng đã thăm dò rõ ràng tính tình của hấn, biết người này không cho phép người khác cự tuyệt; nàng nếu không đồng ý, hấn tuyệt sẽ không thả nàng đi, đến lúc đó sẽ cùng với nàng ương ngạnh dây dưa, thật không tốt.

Dù thế nào đi nữa hấn đối với nàng, cũng chỉ là nhất thời mê luyến, chờ thoả mãn yêu cầu của hấn, phần mê luyến này sẽ biến mất, như vậy đến lúc đó không cần nàng đau khổ cầu xin, đối phương cũng sẽ phải người đưa nàng về thái y quán.

Không thể nói nàng chính xác là vận khí tốt, vẫn chưa tới ước định một tháng, hấn đã chán ghét nàng.....

Trịnh Mẫn Chi nghĩ như thế, trên môi lại hiện nụ cười đau thương.

Nằm trên giường đã lâu, nàng tính toán xuống giường rửa mặt thay quần áo.

Đi ra phòng khách, nàng kéo cửa ra ngoài hỏi: “Chén thuốc mà ta phân phó, đã hầm xong chưa?”

“Đã hầm tốt lắm, Mẫn cô nương, nô tỳ lập tức bưng tới.” Tỳ nữ búi tóc song kê, động tác nhanh nhẹn bưng nước thuốc vừa mới hầm không lâu.

Nói đến buồn cười, nàng mặc dù đồng ý với yêu cầu của Đoạn Tử Di, nhưng là yêu cầu Đoạn Tử Di đồng ý, không để cho người ngoài biết thân phận thật của nàng.

Đoạn Tử Di mặc dù oán trách nàng phiền toái, nhưng đã đồng ý thỉnh cầu của nàng, ngày hôm sau liền đem “Trịnh Mẫn Chi” hồi cung, không quá hai ngày, lại triệu một vị “Mẫn cô nương” đến thị tẩm.

Mặc dù “Trịnh Mẫn Chi” cùng “Mẫn cô nương” dung mạo giống nhau, nhưng nam nữ bất đồng, hơn nữa một khi thay đổi trang phục, khí chất cả người cũng hoàn toàn thay đổi, cho nên bọn hạ nhân cũng không có người nào nghi ngờ: “Mẫn cô nương” chính là ngự y trong cung “Trịnh Mẫn Chi”.

Tỳ nữ đem chén thuốc đặt tại trên bàn, liền lặng lẽ lui xuống.

Trịnh Mẫn Chi ngồi xuống trước bàn, suy nghĩ ở trên nước thuốc, hồi lâu không có di chuyển.

Đó là dược nàng vì mình hầm.

Trong quá khứ nữ quyến trong cung, nếu cần được tránh thai, phần lớn là do nàng cho các nàng phương thuốc; chỉ là vận nhất không ngờ, hôm nay, nàng lại cũng cần uống được này.

Nàng mặc dù giả dạng làm nam nhân, nhưng cuối cùng là thân nữ nhi, cùng nam nhân nằm với nhau, sẽ có thai, mà nàng tuyệt đối không thể mang thai.

Nếu không cẩn thận có thai, nhất định phải lập tức làm xảy, mà nàng không cho là mình có thể xuống tay được, mưu sát cốt nhục của mình; vì để tránh đi tội nông nổi này, nàng trước tiên cần phải dự phòng.

Vuốt bụng bằng phẳng, Trịnh Mẫn Chi khó có thể khắc chế chua xót trong lòng.

Quá khứ nàng vô tình vô dục, trong mắt chỉ có việc chữa bệnh, ngày ngày trôi qua yên bình.

Nhưng kể từ khi gặp gỡ Đoạn Từ Di, nàng liền có lòng tham.

Nàng muốn biết cá nước thân mật, muốn biết nam nữ vui vẻ, muốn thử làm một nữ nhân.

Sau này, thỏa mãn tâm nguyện, cùng hắn có da thịt thân thiết, còn lưỡng tình lưu luyến, nay nàng có lòng tham muốn nhiều hơn, thí dụ như, một đứa nhỏ.

Nhưng nàng biết, điều đó là vận lần không thể

Một khi có, hậu quả sẽ không tưởng tượng được

Nàng không phải tùy hứng đến vô pháp vô thiên như Đoạn Từ Di, tuyệt sẽ không lấy loại chuyện trọng đại này nói giỡn; vì lấy đại cục làm trọng, nàng phải dứt bỏ vọng tưởng của mình.

Trịnh Mẫn Chi dứt khoát kiên quyết bụng lên chén thuốc, sau khi thổi nguội, liền chậm rãi uống .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Từ Thật Làm Loạn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8-2

Mới để chén thuốc xuống, nàng liền nghe được ở bên ngoài, có người đè thấp âm thanh kêu: “Sư phụ, là ta.”

Là Chu Tấn!

Trịnh Mẫn Chi nhận ra âm thanh của hắn, cực kỳ kinh ngạc diểnanleuydon.

Không phải hắn đã theo “Trịnh Mẫn Chi” trở về trong cung sao?

“Phụ thân của ngài đến rồi, hiện tại muốn gặp ngài ngay lập tức.”

Chu tấn nói câu tiếp theo, khiến huyết sắc trên mặt của nàng hoàn toàn biến mất.

Phụ thân tới? Sao ông ấy lại tới Lộc Lâm Sơn?

Còn có Chu Tấn, như thế nào hắn lại thay phụ thân truyền tin tức?

Quá nhiều nghi vấn quanh quẩn ở trong đầu của nàng, nhưng việc quan trọng nhất lúc này, chính là nhanh chóng thay nữ trang, để đi gặp cha nàng.

Sau rừng cây của Lộc Lâm biệt uyển, có một nam nhân trung niên chấp tay sau lưng, đứng ở nơi đó diểnanleuydon.

Trịnh Mẫn Chi đi vào rừng cây, Chu Tấn đi theo ở phía sau diểnanleuydon.

Khi nàng nhìn thấy phụ thân của mình thì bỗng dưng khăn trương dạ dày xoắn lại thành một đoàn, sợ phụ thân đã biết cái gì.

“Phụ thân.....” Nàng chậm rãi đến gần, có chút khiếp sợ dưới đất thấp giọng kêu.

Phụ thân của Trịnh Mẫn Chi là Trịnh Chiêu xoay người lại, bình tĩnh nhìn chăm chú nữ nhi của mình —— không, là nhi tử.

Hắn chỉ có nhi tử, không có nữ nhi.

Trịnh Chiêu thật ra thì ngày thường không kém, nhưng khuôn mặt gầy gò ngăm đen bị năm tháng đi qua, lộ ra nếp nhăn rất sâu, không biết tại sao, làm cho người ta có cảm giác nghiêm nghị đến an thần.

Trên thực tế, hẳn đúng là như vậy, Trịnh Mẫn Chi thật sự rất kính sợ hắn.

Trịnh Chiêu quan sát trang phục nam nhân trên người nàng một lát, đột nhiên đưa tay, dùng sức cho nàng một bạt tai.

“A!” Trịnh Mẫn Chi không có chuẩn bị, bị đánh ngã xuống đất.

“Phụ thân.....” Nàng che má, không nhìn được thiếu chút nữa nước mắt chảy ra, ngửa đầu nhìn phụ thân của mình.

“Câm mồm! Ngươi cho rằng ngươi đòi về nam trang, liền lừa được ta? Chu Tấn nói cho ta biết, ngươi mặc nữ trang, giống như đám phụ vô sỉ, ngủ với Đoàn Tử Di làm việc trên giường, có đúng không?”

Chu Tấn? Trịnh Mẫn Chi kinh ngạc quay đầu, nhìn Chu Tấn đứng ở một bên vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt, lại thấy hắn không hề tỏ vẻ áy náy, nhất thời hiểu rõ đến an thần.

Nàng vốn tưởng rằng đồ nhi trung hậu thành thật, thì ra là tai mắt mà cha nàng phái tới, theo dõi hành động của nàng.

Cho nên từng cử động của nàng ở Lộc Lâm biệt uyển, toàn bộ đều qua hắn, thông báo cho phụ thân của nàng.

Phụ thân của nàng thế nhưng coi nàng giống như kẻ thù mà theo dõi nàng, Trịnh Mẫn Chi không khỏi cảm thấy trái tim băng giá.

“Nói chuyện đi! Chu Tấn nói có đúng không? Ngươi có phải hay không giống như kỹ nữ, cùng Đoàn Tử Di qua đêm?”

Trịnh Chiêu cảm hận chất vấn, nhìn nàng chằm chằm bằng ánh mắt thật kinh khủng, giống như nhìn thấy côn trùng mà mình chán ghét đến an thần.

“Phụ thân! Ngài..... Tại sao..... Lại nói như vậy?” Trịnh Mẫn Chi bị bộ dạng của hắn làm cho kính sợ.

Phụ thân là người nghiêm khắc, nhưng chưa bao giờ giống như vậy, giống như một kẻ điên mất khống chế.

“Ngươi cho rằng ta từ nhỏ vất vả bồi dưỡng ngươi, để cho ngươi học y, thừa kế y bát của ta, là vì cái gì? Chính là để cho ngươi đắm chìm, nằm trên giường của nam nhân, làm cho nam nhân lãng phí tài năng của ngươi sao?”

“Nhưng..... Ta vào thái y quán, trở thành ngự y cung đình, ta cũng không có phụ kỳ vọng của ngài, ta đã rất nỗ lực ——”

“Ngươi cho là như vậy là đủ rồi? Thiên hạ của Trịnh thị chúng ta, ngươi không muốn lấy lại sao?” Trịnh Chiêu chỉ về phía nàng, lớn tiếng chất vấn.

“Ngài..... Ngài còn muốn chặn đánh làm suy sụp vương triều Đoàn thị, khôi phục Nam Chiêu quốc hiệu?” Trịnh Mẫn Chi rất kinh hãi đến an thần.

Phụ thân của nàng càng ngày càng ngoan cố, một lòng chỉ nghĩ tới phục hưng Nam Chiêu.

Nàng không nhìn được khuyên nhủ: “Phụ thân, xin ngài hãy hết hi vọng đi! Đoàn thị lên ngôi đã trăm năm rồi, cũng thống trị rất tốt; mảnh giang sơn này đã sớm không phải là của Trịnh thị chúng ta, vì sao ngài không chịu tiếp nhận sự thật? Mọi người, cũng sớm đã bỏ qua, chỉ có ngài ——”

“Nghiệt tử này, im miệng cho ta!” Trịnh Chiêu lại cho nàng một bạt tai. “Không buông tha còn rất nhiều, không chỉ có một mình ta! Chỉ cần chúng ta liên thủ, nhất định sẽ thành công!”

“Ngươi thân là con cháu của Trịnh thị, không muốn phục quốc, lại giống như nữ nhân vô sỉ, cùng nghiệt chủng họ Đoàn quấn lấy nhau! Ta sinh hạ ngươi, là muốn ngươi thay ta khôi phục lại giang sơn, khôi phục lại Nam Chiêu, không phải là để cho ngươi được nam nhân chơi cung chiều! Ngươi làm ta quá thất vọng!” Trịnh Chiêu tiếp tục lấy lời nói ác độc, chửi rủa Trịnh Mẫn Chi.

Trịnh Mẫn Chi ngồi ở đó, cắn môi, cũng không khắc chế nổi nước mắt chảy xuống nữa.

Nàng không phải “Như” nữ nhân, mà là vốn là “Đúng là” nữ nhân!

Phụ thân của nàng cho tới bây giờ, vẫn không chịu thừa nhận, nàng là nữ nhi của hắn, không phải nhi tử của hắn.

Trịnh Chiêu từ trên đi xuống, xem thường nhìn nàng khốc thảm, trong mắt không hề có vẻ thương tiếc.

“Nếu như ngươi còn hi vọng ta nhận thức ngươi là nhi tử, liền thay ta làm một chuyện cuối cùng. Chỉ cần làm xong chuyện này, ta liền tha thứ cho ngươi.” Trịnh Chiêu tựa như ban ơn nói.

“Vậy là..... chuyện gì?” Trịnh Mẫn Chi chậm rãi ngẩng đầu, lo lắng hỏi.

Nàng rất sợ, không biết phụ thân yêu cầu nàng làm việc gì.

“Cái này, ngươi cầm đi mà dùng.” Trịnh Chiêu lấy ra một bao giấy nhỏ, đưa tới cho nàng.

Đợi sau khi Trịnh Mẫn Chi đón lấy, ông ta mới nói: “Ta muốn người thay ta trừ bỏ Đoạn Tử Di, chỉ cần giải quyết nghiệt chủng Đoàn thị coi người là đồ chơi, ta có thể cho phép người rời cung, không cần cùng nghiệt chủng Đoàn thị quần lấy nhau.”

Hắn biết Trịnh Mẫn Chi cũng không thích cuộc sống ở trong cung, trừ bỏ lấy tình cảm để làm cho cảm động, còn lấy lợi dụ dỗ.

“Ta không thể.....” Nàng không thể làm như vậy, nàng không làm được!

“Vậy là người không muốn nhận ta là phụ thân?” Trịnh Chiêu lớn tiếng chất vấn. “Chẳng lẽ người..... Yêu nghiệt chủng Đoàn thị Đoạn Tử Di đó rồi hả?”

Đổi mặt chất vấn của phụ thân, Trịnh Mẫn Chi theo bản năng lắc đầu phủ nhận. “Không..... Ta không có.”

Nàng ngập ngừng nói nhỏ, mong rằng phụ thân không có nghe ra trong giọng nói của nàng có sự chần chừ, cứng chột dạ.

“Không có là tốt nhất! Nói cho người biết, chuyện này chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại! Ta cảnh cáo người, ta sẽ phái Chu Tấn đi theo người, người phải dám đối với nghiệt chủng Đoàn thị thổ lộ một chữ một câu, đừng trách ta không nhớ đến tình phụ tử!”

Trịnh Mẫn Chi đau lòng nhắm mắt lại, không nghi ngờ chút nào, phụ thân tuyệt đối sẽ làm như vậy.

Đối với ông ta mà nói, Nam Chiêu quốc mới là duy nhất, “Nàng”, hoặc là “Hắn”, đối với ông ta mà nói, căn bản không quan trọng, nói một cách thẳng thừng, cũng chỉ là một công cụ để lợi dụng mà thôi.

“Nhớ kỹ! Nhất định phải làm xong chuyện này, ta chờ tin tức của người.” Nói xong, Trịnh Chiêu biến mất ở trong rừng cây.

Trịnh Mẫn Chi ánh mắt mờ mịt nhìn chăm chú phía trước, giống như tất cả ý thức, tất cả đều bị kéo ra.

Nàng nắm gói thuốc, tay khẽ run.

Làm sao có thể?

Muốn nàng tự mình hạ độc thủ, giết người duy nhất ở nơi này mà nàng biết thương nàng, cưng chiều nàng, trêu chọc nàng cười, làm cho nàng có niềm vui khi có nam nhân, làm sao nàng có thể làm được?

Nhưng nếu nàng không động thủ, phụ thân tuyệt đối sẽ không tha thứ nàng; không tha thứ thì cũng thôi đi, nhưng nàng không giết Đoạn Tử Di, phụ thân sẽ tìm biện pháp khác diệt trừ hắn.

Nàng rất hiểu rất rõ phụ thân của mình, hắn không đạt được mục đích, thì không dừng lại.

Nàng dĩ nhiên không thể bỏ thuốc Đoạn Tử Di, nhưng là không ngăn cản được phụ thân dùng thủ đoạn âm hiểm giết hắn.

Nên làm cái gì?

Nàng đến tột cùng nên làm như thế nào?

“Ta nghĩ người tốt nhất vẫn nên nghe theo lời nói của Trịnh gia, giết Đoạn Tử Di thì tốt hơn.” Giống như xem được trong lòng nàng đang giằng giụa mãnh liệt, Chu Tấn lạnh nhạt đề nghị.

Hắn không lên tiếng, Trịnh Mẫn Chi cơ hồ đã quên hắn —— như hình với bóng, như gian tề bên cạnh!

Nàng cắn hận trừng mắt nhìn hắn, chửi rủa: “Đừng tưởng rằng người là tay sai của phụ thân ta, mà có thể sai ta làm gì! Chuyện của ta, không cần người phải quản nhiều!”

Nói xong, nàng không để ý tới đối phương có tiếp tục theo đuôi giám thị nàng hay không, tự mình quay đầu, trở về Lộc Lâm biệt uyển.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Thật Là Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9-1

Trịnh Mẫn Chi lâm vào trạng thái đầu tranh mãnh liệt ở trong lòng trước đây chưa từng có.

Nàng nếu muốn làm con của phụ thân nàng, sẽ phải giết Đoạn Tử Di; nếu nàng không giết Đoạn Tử Di, phụ thân của nàng liền không nhận nàng là con, mà nàng cũng không muốn giết Đoạn Tử Di.

Sao nàng có thể xuống tay được? Nàng đã yêu Đoạn Từ Di rồi!

Ngay từ đầu, nàng rất có ý kiến với Đoạn Từ Di, bởi vì hắn nói chuyện cợt nhả, không nghiêm chỉnh, vừa cợt nhả, vừa có nhiều mưu mô, một đồng tâm xâu, nàng thường xuyên bị hắn làm cho tức giận thiếu chút nữa là miệng sùi bọt mép.

Nhưng trải qua một đoạn thời gian ngắn ở chung, nàng chậm rãi phát hiện, nhìn hắn như không nghiêm túc, nhưng hắn đều chăm sóc nàng.

Mặc dù hắn cợt nhả, nhưng vô luận hắn có bao nhiêu hạ lưu vô sỉ, còn lấy việc đùa giỡn nàng làm niềm vui, nàng chung quy không có cách nào ghét hắn.

Thậm chí có lúc nhớ tới khi hắn cười, khuôn mặt hắn đặc ý như đứa trẻ sau khi hắn đạt được thứ gì, trong lòng nàng liền không nhịn được mềm mại.

Không nghi ngờ chút nào, hắn là nam nhân rất dễ dàng khiến người khác yêu, cợt nhả, thích cười, tuấn tú, còn là rất có kinh nghiệm trong việc chinh phục người, về mặt đáng yêu giả vờ vô tội, làm cho người ta đầu tiên là giận đến muốn cho hắn một bạt tai, rồi lại muốn ôm chặt lấy hắn.....

Nàng thật sự không làm được.

Liên tiếp mấy ngày, Trịnh Mẫn Chi đều là vì chuyện này mà âm thầm phiền não, cùng Đoạn Từ Di ở chung có khi khó tránh khỏi có lúc phân tâm.

“..... Mẫn Chi?”

Không phản ứng.

“Mẫn Chi?” Đoạn Từ Di đẩy nàng, rốt cuộc làm cho Trịnh Mẫn Chi từ trạng thái mất hồn trở lại bình thường.

“Hà?”

“Nước miếng của ngươi đã nhỏ vào trong canh rồi, ngươi có biết không?” Hắn làm vẻ mặt nghiêm chỉnh, chỉ bát canh mà nàng đang uống.

“A? Có thật không?” Trịnh Mẫn Chi nghe vậy kinh hãi, hai gò má hồng lên.

Nàng sờ khóe miệng, phát hiện rất khô, nào có dấu vết của nước miếng? Giờ mới biết là mình bị đùa bỡn.

“Ngươi gạt người!” Nàng trừng mắt nhìn Đoạn Từ Di.

“Ai cho ngươi cùng ta dùng cơm cùng ngăn người? Ở cùng với ta, thật sự nhầm chán như vậy sao?” Hắn vẫn là đáng vẻ rất hùng hồn kia.

“Tin tưởng ta, ở cùng với ngươi, cảm xúc gì đều có thể có, chính là không cảm thấy nhầm chán.” Trịnh Mẫn Chi thần nhiên châm chọc.

Nàng nếu không có bị hắn chọc giận gần chết, chính là bị chinh đến thành một đoàn; nếu không nữa thì chính là một đêm kích tình, khiến cả người xụi lơ.....

“Ta cũng vậy không có tốt như vậy..., ngươi khen ta như vậy, ta rất ngượng ngùng.” Đoạn Từ Di cười rất là đắc ý.

Nàng có kích lệ hắn sao?

“Dùng cơm xong, chúng ta dắt ngựa đi bộ được không? Sẽ không cưỡi ngựa, dắt ngựa đi bộ sẽ không có vấn đề.” Hắn hưng phấn đề nghị.

Hắn luôn giống như con gió, rất ít khi ngồi yên một chỗ, khó tránh trong thời gian chân bị gậy không thể đi được, sẽ bị bệnh buồn bực.

“Ta không đi, ngươi đi đi, ta muốn trở về phòng nghỉ ngơi.” Trịnh Mẫn Chi không quá hưng phấn, chỉ muốn trở về phòng nằm.

“Ngươi làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Đoạn Từ Di trước tiên coi độ ấm trên trán của mình, sau đó nghiêng người để tay lên trán của nàng.

“Ta không sao.” Trịnh Mẫn Chi hơi lúng túng, rồi gạt tay của hắn ra.

Nắm chặt bàn tay to lớn ấm áp của hắn, nàng liền không muốn buông tay; muốn nắm thật chặt bàn tay của hắn, trong lòng nàng đang có trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

“Từ Di, ngươi đối với ta thật tốt. Có thể quen biết ngươi, ta rất may mắn, ngươi là người tốt nhất trên đời.” Nàng cảm thán nói ra lời thật lòng.

Hắn là như vậy, thật lòng quan tâm nàng, cưng chiều nàng vô điều kiện, cho nàng rất nhiều tình yêu thương.

Cho dù là phụ thân của nàng, mẫu thân của nàng, cũng làm cho nàng cảm giác, nếu như nàng chỉ là nữ nhi không phải nhi tử, thì sẽ không được quan tâm.

Người bình thường vào lúc này, đều sẽ khiêm tốn nói: không có, đâu có.

Nhưng Đoạn Từ Di không phải là người bình thường, chỉ thấy hắn kiêu ngạo trả lời: “Đó là đương nhiên! Trên đời có người hơn được Đoạn Từ Di ta

sao?”

Hắn kiêu ngạo trả lời, khiến Trịnh Mẫn Chi phì cười, không nhận được bật cười.

Người này chính là kiêu ngạo như vậy, không hiểu được khiêm tốn, nhưng trong mắt người yêu là Tây Thi, ở trong mắt nàng, hắn thật sự rất đáng yêu, thật mê người

“Tù Di?” Trịnh Mẫn Chi say đắm si ngốc nhìn hắn, dịu dàng kêu.

“Hả?”

“Nếu như chúng ta không gặp nhau như vậy..... Ý của ta là nếu như ngươi không phải là hoàng tử của Đại Lý Quốc, mà ta cũng không phải là một nữ nhân giả dạng nam trang làm ngự y, như vậy giữa chúng ta, đến tận cùng thì như thế nào?” Gần đây nàng một mực nghĩ đến vấn đề này.

Cái gọi định mệnh, thật sự kỳ diệu.

Nếu như nàng không phải nữ nhi của Trịnh Chiêu, không giả nam trang, không học y, không tiến vào trong cung làm ngự y, hoặc là nàng vẫn học y, nhưng không có vào cung, liền không thể nào biết được hắn.

Mà hắn nếu không phải hoàng tử của Đại Lý Quốc, chỉ là một dân thường, như vậy vận mệnh của bọn họ, sẽ đem hai người đẩy ra.

Nàng không gặp được hắn, cũng sẽ không biết hắn, hai người vẫn có cuộc sống của chính mình, sẽ không gặp nhau.....

Rất nhiều đoạn đan xen thật chặt, đúng lúc, bọn họ quen biết; chẳng những quen biết, còn thích nhau.....

Nhưng hiện thực tàn khốc, lại không cho phép bọn họ ở chung một chỗ.

“Cái vấn đề này còn không đơn giản sao?” Đoạn Tử Di cơ hồ rất bình tĩnh, bày tỏ cách nhìn của hắn đối với vấn đề này.

“Vô luận ngươi có phải là ngự y cung đình Trịnh Mẫn Chi hay không, cũng không quan trọng ta là không phải hoàng tử Đoạn Tử Di của Đại Lý, chúng ta vẫn sẽ gặp nhau, sau đó thích nhau, yêu nhau. Bởi vì, ngươi nên thuộc về ta...ta nhất định sẽ tìm được ngươi, đưa ngươi trở về bên cạnh ta, chúng ta nhất định phải cùng đi với nhau.” Đoạn Tử Di ngông cuồng tuyên bố quyền sở hữu.

Trịnh Mẫn Chi nghe xong, nhất thời không quản được nội tâm kích động, nhào tới ôm chặt lấy eo của đối phương, vùi mặt vào trong ngực của hắn, nước mắt nhất thời chảy ra, mãnh liệt chảy ra

“Ta hi vọng, chúng ta không quen biết như vậy, không có gánh nặng trên lưng, có thể thoải mái yêu nhau.....”

Nàng ngơ ngẩn nói nguyện vọng không thể nào thực hiện được.

“Tốt, vậy thì ta cùng ngươi rời cung, ra ngoài trải qua cuộc sống nhân rồi.” Đoạn Tử Di hứa hẹn.

“Thật?” Trịnh Mẫn Chi mừng rỡ mở to mắt, kích động nhìn đối phương.

“Nói đùa ngươi thôi. Nếu ta thật sự rời cung lang thang ở bên ngoài, đừng nói phụ hoàng và mẫu phi của ta không đồng ý, bốn huynh đệ hung ác của ta, đều không cho.” Đoạn Tử Di cười nói, trong miệng nói huynh đệ hung ác, nhưng trong giọng nói, lại tràn ngập tình cảm đối với bọn họ.

“A..... Thật sao?” Trịnh Mẫn Chi buồn bã cúi đầu

Đoạn Tử Di lại nói: “Chỉ là, nếu như ngươi không thích cuộc sống trong cung, vậy ta sẽ cùng cha mẹ huynh đệ trở mặt thành thù, cùng với ngươi rời cung. Đến lúc đó tìm chỗ không ai biết, mua mảnh đất, xây một gian phòng, sau đó thành thân sinh con, trải qua cuộc sống bình thân mà hạnh phúc.”

Hắn đang miêu tả cảnh tượng quá mức tốt đẹp, không khỏi làm nước mắt của Trịnh Mẫn Chi, một lần nữa rơi xuống “Vậy ngươi phải nhớ kỹ hứa hẹn của ngươi, sẽ có một ngày, ta sẽ yêu cầu ngươi làm như vậy.” Nàng ngẩng đầu lên, vuốt nhẹ môi của hắn.

“Hoan nghênh vô cùng.” Đoạn Tử Di khàn khàn trả lời, sau đó cúi đầu, lấy sức lực vô cùng dịu dàng, mút chặt nàng.

“Ngươi đã kéo dài rất lâu.”

Trịnh Mẫn Chi trên đường trở về phòng ngủ của Đoạn Tử Di, chợt nghe phía sau có người nói chuyện cùng nàng.

Nàng quay đầu, nhìn thấy là người phụ thân của nàng phái tới để theo dõi nàng Chu Tấn.

“Ngươi nên nhanh chóng hành động.” Hắn mang theo ý tứ cảnh cáo nói.

“Ta nói rồi, chuyện đó không liên quan tới ngươi, bớt lo chuyện của người khác đi!” Trịnh Mẫn Chi vẻ mặt lạnh lùng, đáp một câu, liền xoay người rời đi

“Nhưng nếu như ta báo lên Trịnh gia nơi đó, liền liên quan đến ta rồi.” Chu Tấn cười gằn ác độc.

Nghe vậy, Trịnh Mẫn Chi tức giận xoay người, chất vấn hắn: “Ta thật sự không thể tin được ngươi là Chu Tấn! Ta trước kia đối đãi ngươi cũng không kém, ngươi vì sao phải giúp đỡ phụ thân ta giám thị ta?”

Chu Tấn bình tĩnh đưa mắt nhìn nàng trong chốc lát, sau đó mới nhếch môi, cười lạnh. “Bởi vì ta thích ngươi. Trịnh gia nói, nếu là ngươi không chịu trừ bỏ Đoạn Tử Di, hẳn liền đem ngươi đưa cho ta.”

Trịnh Mẫn Chi nghe vậy, vừa hãi vừa sợ, lòng tràn đầy buồn nôn, thiếu chút nữa ngay tại chỗ ngã xuống.

Phụ thân của nàng —— Phụ thân ruột của nàng, lại đem nàng giống như đồ vật, tiện tay làm cho vết thương trong lòng của Trịnh Mẫn Chi, lại thêm một vết thương.

“Ta sẽ không đồng ý!” Nàng hoảng sợ cùng hô to.

“Ta thà chết, cũng sẽ không ở cùng với ngươi!” Nói xong, nàng kinh hoàng xoay người chạy về trong phòng.

Chu Tấn âm thanh giống như u hồn, từ phía phương đuổi theo. “Vậy ngươi tốt nhất nhanh chóng trừ bỏ Đoạn Tử Di, bởi vì Trịnh gia, đã không đợi được nữa.”

Trịnh Mẫn Chi nghe xong, chạy trốn càng nhanh hơn.

Một hồi chạy về trong phòng Đoạn Tử Di, nàng đem lấy cửa đóng thật chặt, sau đó tựa vào phía sau cửa thở hồng hộc.

Ngoài cửa không có động tĩnh, Chu Tấn không có đuổi theo.

Đợi hô hấp bình tĩnh lại, Trịnh Mẫn Chi đi đến chỗ học tử mình đặt đồ vật, tìm kiếm, lấy ra hòm thuốc.

Ở phía dưới hòm thuốc, có bao thuốc, đó là độc phần phụ thân của nàng đưa cho nàng.

Nàng giấu ở chỗ này, là sợ người ta phát hiện, cũng là bởi vì, nàng cũng không muốn nhìn thấy nó.

Nhưng bây giờ.....

Trịnh Mẫn Chi run run, lấy ra gói thuốc, tỉ mỉ suy nghĩ.

Không thể chần chờ nữa.....

Chậm rãi thu hẹp lòng bàn tay, nàng lấy gói thuốc cầm thật chặt, ở trong lòng đã quyết định.

“A, tốt như vậy, hôm nay như thế nào lại hầm canh cho ta uống?”

Đoạn Tử Di khó có được lúc yên tĩnh, đang xem một quyển sách, nghe được Trịnh Mẫn Chi nói muốn tự mình hầm canh cho hắn uống..., tâm tình liền vui vẻ nhếch lòng mày lên.

“Vết thương của ngươi tuy đã lành, nhưng vẫn là cần chăm sóc. Ta hầm canh bổ xương, ngươi uống nhiều một chút, tương lai xương cốt sẽ chắc chắn dẻo dai hơn.”

“Canh bổ xương?” Đoạn Tử Di vẻ mặt muốn nôn mửa. “Nghe giống như rất khó uống..., có thể hay không đổi canh khác?”

“Canh khác sẽ không có tác dụng này. Ta hầm thêm gà, mùi vị sẽ không khó uống lắm, đợi lát hầm xong, ngươi phải ngoan ngoãn uống hết.” Trịnh Mẫn Chi dụ dỗ hắn.

“Mùi vị sẽ không khó uống? Vậy sao ngươi lại không uống?” Đoạn Tử Di cho là nàng muốn lừa hắn uống canh mà nói.

“Ta cũng sẽ uống. Canh bổ xương đối với người bị thương xương cốt rất tốt, đối với người thường cũng không tồi, đợi lát nữa ta liền cùng ngươi uống, như vậy, ngươi không phản đối chứ?” Nàng cười hắn giống như đứa bé.

“Được, chính là ngươi nói.” Có người theo, Đoạn Tử Di hài lòng.

“Vậy ta đi hầm canh, đợi lát nữa bùng tới.” Trịnh Mẫn Chi cười đi ra cửa.

Đến ngoài cửa, nụ cười của nàng liền chậm rãi biến mất, vẻ nghiêm nghị xuất hiện trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Nàng đứng nghiêm một lát, ngay sau đó vội vàng, đi tới phòng bếp.

“Canh hầm tốt lắm.” Trịnh Mẫn Chi bùng khay để hai chén canh gà, đẩy cửa đi vào phòng ngủ của Đoạn Tử Di.

“Hầm được rồi? Mùi thơm quá, đúng lúc ta đang đói bụng.” Đoạn Tử Di buông sách trong tay, chà tay, chuẩn bị ăn.

“VẬY mau tới nếm thử một chút, ta chọn nhiều thịt gà cho ngươi, rất ngon.” Trịnh Mẫn Chi bung một chén trong đó cho hắn, một chén khác cho mình.

“Hoàn hảo! Có một tri kỷ dụng tâm đối với mình như vậy, ta chết cũng không hối tiếc.” Đoạn Tử Di ngồi xuống ở trước bàn, cười nói với nàng.

“Cái gì có chết hay không? Không thể lấy chuyện này đùa giỡn!” Trịnh Mẫn Chi sợ hãi ngăn lại.

“Chỉ là nói một chút mà thôi, ta cũng không phải là đoán đầu trúng đó, không có thần thông như vậy.” Hắn chê cười.

“Nói cũng phải.....” Phản ứng của nàng có chút khoa trương.”VẬY..... Chúng ta ăn canh thôi.”

“Ừ.” Đoạn Tử Di ngưng mắt nhìn bát canh gà trước mắt, sau đó cầm lên, đưa cho Trịnh Mẫn Chi.

“Ngươi làm cái gì?” Nàng nhìn hắn, kinh ngạc hỏi.

“Ngươi mới vừa nói chén của ta thịt nhiều, người mấy ngày nay tinh thần không tốt, giống như gầy đi một chút, ta muốn cho ngươi ăn thịt nhiều.”

Có bao nhiêu tình cảm mới biết? Trịnh Mẫn Chi cơ hồ muốn rơi lệ, nhưng không thể!

“Không cần gấp gáp, đó chính là ta cố ý múc nhiều cho ngươi, là một phần tâm ý của ta. Nếu như mà ta muốn nhiều thịt, ta sẽ tự múc.” Nàng lại đem hai chén canh gà đổi trở lại.

“Thật sao? VẬY cũng tốt.” Đoạn Tử Di nhún vai, vui vẻ nhận.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Thật Là Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9-2

Hắn cầm lên thìa, múc một thìa canh, chậm rãi thổi nguội, chuẩn bị đưa đến khóe miệng.

Trịnh Mẫn Chi nín thở đưa mắt nhìn, rất chuyên tâm.

“Ngươi nhìn ta làm cái gì? Ta đã nói ngươi muốn chén thịt nhiều rồi, sao lại không chịu thừa nhận, thật là!”

“Không phải vậy.....” Trịnh Mẫn Chi đỏ mặt xấu hổ, vội vàng kéo tầm mắt của mình quay về, cúi đầu, từ từ uống canh của mình dienzfnyucon.

Chợt, nghe được âm thanh đồ vỡ, nàng bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn thấy Đoạn Tử Di đem thìa sứ ném trên mặt đất, còn giữ tay trên ngực, vẻ mặt khổ sở.

Hắn uống rồi?

Nàng vừa mừng rỡ lại vừa đau lòng, đi lại ôm lấy cả người hắn đang run rẩy, dịu dàng trấn an: “Được sẽ rất nhanh chuyển đến toàn thân, sẽ không khổ sở quá lâu, ngươi nhẫn nại một chút.”

“Ngươi.....” Đoạn Tử Di sắc mặt tái nhợt chìa tay về phía nàng.”Ngươi hạ độc ta?”

“Xin lỗi! Ta cũng là bất đắc dĩ, nhưng ngươi yên tâm, dược này sẽ không thương tổn ——”

“Ngươi thừa nhận! Ngươi thể nhưng hạ độc với ta!” Bỗng nhiên, Đoạn Tử Di đang run rẩy yếu đuối chợt tức giận rống to, dùng sức bắt lấy cổ tay nhỏ bé của nàng

“Ngươi.....” Trịnh Mẫn Chi kinh ngạc nhìn hắn, vừa rồi rõ ràng hắn đang rất khổ sở, tại sao hiện tại dường như giống như không sao?

“Ngươi cho rằng..... Ta thật sự sẽ uống canh sao? Ta không có ngu xuẩn như vậy!” Đoạn Tử Di cười lạnh dienzfnyucon.

“Ngươi.....” Trịnh Mẫn Chi kinh ngạc.”Ngươi đã biết ta bỏ thuốc ở bên trong?”

“Không sai.”

“Làm sao ngươi biết? Ta..... Ta rõ ràng rất chú ý, không có người khác nhìn thấy.....” Nàng khó hiểu tự lẩm bẩm dienzfnyucon.

“Ngươi sai rồi! Ta không phải ở lúc ngươi bỏ thuốc mới biết, mà đã biết trước đó rồi.” Đoạn Từ Di lạnh lùng nói cho nàng biết.

“Tại sao? Ngươi ——”

Trịnh Mẫn Chi chưa nói hết, trên cửa liền truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập.

Hộ vệ của Đoạn Từ Di đi vào bẩm báo: “Chu Tấn đã chạy!”

“Đuổi theo cho ta!” Đoạn Từ Di âm ngoan hạ lệnh: “Bất sống cũng được, giết cũng được, tuyệt đối không thể để cho hắn chạy ra khỏi Lộc Lâm Sơn một bước!”

“Vâng!” Hộ vệ vội vã lui ra.

Trịnh Mẫn Chi bỗng nhiên hiểu ra, thì ra sự việc đã sớm bại lộ. “Các ngươi phát hiện Chu Tấn, cũng nghe thấy chúng ta nói chuyện?”

“Không sai. Chẳng qua không phải ta phát hiện Chu Tấn, mới truy xét được chuyện ngươi muốn hạ độc, mà bởi vì gần đây về mặt cử chỉ của ngươi rất kỳ lạ, ta lo lắng có phải ngươi gặp phải vấn đề khó khăn không thể giải quyết, cho nên mới phái người đi điều tra, thật không nghĩ đến.....”

“Thì ra là ngươi là gia tộc tiền triều Trịnh thị, còn muốn tạo phản làm loạn!” Khi hắn biết được chuyện này thì rất kinh ngạc đến mức không nói được.

“Đó là ý tưởng của phụ thân ta, ta không nghĩ như vậy ——”

“Nguy hiểm! Ngươi nói không nghĩ như vậy, nhưng vẫn giúp hắn hạ độc ta, không phải sao? Ngươi viện cớ, nhiều lời thì có ích lợi gì? Ngươi không hiểu được, khi ta nghe nói ngươi phải hạ độc với ta thì ta hoàn toàn không tin! Ta cho là ngươi sẽ không làm như vậy, nhưng..... Ngươi lại độc ác tuyệt tình như thế, muốn đẩy ta vào chỗ chết!”

Hắn đã tin tưởng nàng như thế, mà nàng thế nhưng lấy tính mạng của hắn, tới báo đáp hắn?

“Không, không phải như vậy!” Trịnh Mẫn Chi vội vàng giải thích: “Ta bỏ vào không phải là độc được! Đó chỉ là thuốc mê, sẽ làm cho ngươi giống như chết đi nhưng ngươi lại đang ngủ mê man; ta muốn lừa gạt phụ thân của ta, để cho hắn nghĩ là ngươi đã chết rồi, sau đó lén lút mang ngươi rời đi, ở địa phương không có người, một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới ——”

“Hoang đường! Ngươi cho rằng ta sẽ tin tưởng lời nói của ngươi hồ đồ tha tội cho ngươi sao?”

“Ta không hề có hồ đồ, ta nói là sự thật! Nếu ngươi không tin, ta có thể uống cho ngươi xem ——”

“Không cho uống! Ngươi điên rồi?” Thấy Trịnh Mẫn Chi thật sự muốn đi tới bưng chén canh kia lên uống..., trong lòng Đoạn Từ Di tràn đầy sợ hãi hết to, sau đó một chưởng đánh rớt nó xuống đất.

Hắn giận chính mình, đã đến lúc này, còn không muốn thấy nàng chết.

“Ta không có nổi điên, ta chỉ muốn chứng minh, bên trong không phải là độc được.”

“Ngươi đừng nhiều lời vô ích, ngươi đã chà đạp sự tin tưởng của ta đối với ngươi, ta sẽ không tin tưởng ngươi một lần nữa! Ngươi đâu!” Đoạn Từ Di quát to một tiếng, hai gã hộ vệ ngoài cửa lập tức đi vào.

“Đưa nàng ra ngoài! Đợi ngày mai chinh đốn xong, mang về trong cung, giải vào Thiên Lao tra hỏi!”

“Vâng!” Bọn hộ vệ thô bạo đem Trịnh Mẫn Chi lôi đi.

“Từ Di, không cần ——” Trịnh Mẫn Chi đuổi tay về phía hắn, muốn giải thích với hắn, nhưng hắn căn bản không quan tâm.

Nàng chỉ có thể bất lực bị kéo đi.

“Đáng ghét!” Đoạn Từ Di ném ly rượu, tức giận mắng to: “Đây là rượu gì, tại sao uống vào không say?”

Hắn vẫn tỉnh táo như cũ.

Khi Trịnh Mẫn Chi rung rung đuổi tay về phía hắn, hình dạng điềm đằm đáng yêu của nàng, không ngừng ở trong đầu hắn, xua đi cũng không được.

Tại sao nàng lại muốn phản bội hắn?

Hắn chưa bao giờ đối xử với nàng như vậy, thật lòng đối đãi nàng như một nữ nhân; mà nàng có được tình yêu của hắn, lại vứt đi như giày dép, còn vô tình muốn hạ độc hắn.

Sao nàng có thể độc ác như vậy?

Hấn tức, hấn buồn bực; hấn hận, hấn oán.

Hấn hận không thể lấy cây dao, tự mình đem lấy một cái nhẫn mảy một nụ cười nàng ở trong đầu đào ra, như vậy hấn sẽ không bao giờ nhớ tới nữa.

Nhưng hấn không thể, chỉ có thể mượn rượu giải sầu, để quên đi bóng dáng của Trịnh Mẫn Chi ở trong lòng hấn.

Nhưng ngay cả biện pháp này cũng không thể, hấn không say.....

Đúng rồi! Chỉ cần ôm những nữ nhân khác, tuyệt đối có thể quên nữ nhân lãnh huyết vô tình kia.

Khóe miệng của Đoạn Tử Di lạnh lùng nâng lên, quay đầu nhìn ra bên ngoài hét to: “Gọi Viễn Hương, Thúy Linh tới phòng ta!”

Lúc sắc trời dần sáng, một bóng người, lặng yên không một tiếng động đi vào chuồng thú của Lộc Lâm biệt uyển.

Nơi này vốn là dùng để nhốt hoặc bắt sống các con thú, không ngờ hôm nay lại lấy ra nhốt nữ nhân mình yêu thích.

Đoạn Tử Di xót xa thừa nhận, cho dù Trịnh Mẫn Chi đối với hấn vô tình vô nghĩa, nhưng hấn vẫn yêu nàng.

Vốn tưởng rằng những nữ nhân khác có thể thay thế nàng, lấp đầy vết thương trong lòng, nhưng hấn —— I không làm được dienzfnyucdon.

Hấn không muốn ôm những nữ nhân khác, hai tay của hấn, thân thể của hấn, tâm hồn của hấn, toàn bộ cự tuyệt; hấn chân chính muốn ôm vào trong ngực, chỉ có nàng.

Đoạn Tử Di đi tới cuộn lại đóng rom rạ ở trong góc, nữ nhân ở bên cạnh đã vô cùng mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, ngồi xổm xuống, lẳng lặng quan sát đôi phương dienzfnyucdon.

Nàng nhất định là cả khóc cả ngủ, bởi vì nàng hơi bẩn ở trên má, còn có vệt nước mắt chưa khô dienzfnyucdon.

Lòng hấn như bị nhéo một cái, vuron tay muốn thay nàng lau sạch khuôn mặt, nhưng vừa đưa tay, lập tức phát hiện mình lại làm hành động ngu xuẩn.

Nàng muốn hạ độc hấn, hấn còn đau lòng cái gì? Hấn thật là độc nhất vô nhị đại ngốc nghếch!

Đoạn Tử Di đánh mặt, tức giận rút tay về, nhưng đôi mắt lại chăm chú nhìn vào người đang ngủ say, thật giống như đây là lần cuối cùng nhìn thấy nàng.

Quả thật đúng như thế, đợi nàng bị giải vào Thiên Lao, tội có ý đồ mưu sát hoàng tử, rất nhanh sẽ có thể làm cho nàng bị tử hình.

Nhưng, hấn có thể nhẫn tâm sao? Hấn có thể trơ mắt nhìn nữ nhân mình thích, đầu thân hai nơi sao?

Đoạn Tử Di biết mình không thể, mặc dù nàng bị trừng phạt đúng tội.....

Hai tay hấn nắm thành quyền, dùng sức đánh lên mặt đất.”Đáng chết!”

Âm thanh của hấn, đánh thức Trịnh Mẫn Chi vốn ngủ không được sâu.

Nàng đột nhiên thức dậy, nhìn thấy Đoạn Tử Di, vô cùng vui vẻ.” Tử Di, ngươi tới nhìn ta? Ta thật sự rất vui!”

Nhìn thấy nàng không che giấu vẻ mặt vui mừng chút nào, khóe miệng của Đoạn Tử Di không tự chủ nâng lên, nhưng ngay sau đó lại làm cho khuôn mặt của chính mình trở nên lạnh lẽo.

Đoạn Tử Di, ngươi bị nàng lừa gạt còn chưa đủ, còn muốn tiếp tục ngu xuẩn hăm sâu sao? Hấn lạnh lùng trách mắng chính mình.

“Nói cho ta biết, tại sao ngươi quyết tâm, hạ độc ta?” Mặc dù đã biết nguyên nhân, nhưng hấn vẫn không nhịn được muốn hỏi nàng.

Hấn muốn biết, nàng đối với hấn, đến tột cùng có tình cảm hay không?

Lòng của nàng có phải là tảng đá, khối băng, đối với chân tình hấn không phát giác hay không?

“Ta không có bỏ thuốc mưu hại ngươi! Tử Di, ta đã giải thích rồi, ta bỏ thuốc không làm cho ngươi bỏ mạng, chỉ là sẽ thoát nhìn rất giống như đã chết _____,”

“Đủ rồi!” Hấn không muốn nghe nguy biện Trịnh Mẫn Chi nữa.

Đoạn Tử Di đứng dậy, quay đầu đi, cứng ngắc nói: “Ngươi đi đi!”

“Hả?” Trịnh Mẫn Chi đột nhiên ngẩng đầu, cho là mình nghe nhầm,.

“Ngươi không có nghe lầm..... Ta không muốn gặp lại ngươi, ngươi đi đi! Lập tức rời đi nơi này vĩnh viễn không cho xuất hiện một lần nữa!”

Hắn cắn răng ra lệnh.

“Nhưng ta ——”

“Cút! Ngươi không đi nhanh lên, đừng trách ta thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, đưa ngươi hồi cung trị tội.” Đoạn Tử Di uy hiếp.

Trịnh Mẫn Chi yên lặng nhìn khuôn mặt giận dữ của hắn, roi lệ.

Nàng há mồm, muốn nói lại thôi, nhưng đối mặt với sự phẫn nộ của hắn, nàng lời gì cũng không thể nói ra miệng.

“Được, ta đi.” Nàng nói như vậy.

Nàng không thể chết được, nàng còn có chuyện cần làm.

“Hiện tại lập tức đi đi!” Đoạn Tử Di cũng không quay đầu lại, cố ý không nhìn nàng.

“Tốt..... Vậy ta rời đi trước, ngươi phải..... Coi chừng an nguy của bản thân.” Trịnh Mẫn Chi lo lắng dặn dò.

“Những lời này từ trong miệng ngươi nói ra, thật là cực kỳ châm chọc.” Hắn giấu cợt cười lạnh.

Trịnh Mẫn Chi cắn cắn môi, không nói cái gì nữa, chỉ nhìn hắn một cái, liền nhanh chóng xoay người rời đi.

Đoạn Tử Di khổ sở nhắm mắt lại, kiềm chế ý nghĩ muốn giữ nàng trở lại, ôm nàng vào trong ngực thật chặt.

Cura để cho nàng đi!

Như vậy là tốt nhất, hắn sẽ không gặp lại nàng, mà nàng cũng có thể sống.

Như vậy..... Là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Thật Là Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10-1

Đoạn Tử Di nghiêm mặt chán nản, thân thể khẽ đong đưa theo xe ngựa,.

Tối hôm qua sau khi để cho Trịnh Mẫn Chi chạy, hắn không dừng lại lâu, mà là theo kế hoạch ban đầu trở về trong cung.

Dù sao bên ngoài cung đã không còn gì để hắn lưu luyến, không bằng trở về.

Hình như, hắn ở ngoài cung cũng hơn mấy tháng, nên trở về từ lâu.

“Bẩm báo Tam điện hạ, đằng trước có dòng suối nhỏ, có thể dừng lại, để cho ngựa uống nước hay không?” Ngoài xe ngựa có người tới xin chỉ thị.

“Ừ, dừng lại đi!” Hắn lạnh nhạt nói

Đội ngũ thật dài lập tức dừng lại, có người nói lỏng gân cốt, hoạt động tứ chi, có người dắt ngựa đi uống nước.

Đoạn Tử Di bởi vì tâm tình không tốt, không muốn xuống xe, cho nên đội ở trên xe nhắm mắt dưỡng thần.

“Tam điện hạ có muốn uống nước không?” Bên ngoài lại có người đến hỏi.

“Không cần, ta không khát.” Sau khi hắn trả lời, người nọ lại lui xuống.

Sau một khắc đồng hồ, đội ngựa uống đủ nước rồi, lại tiếp tục lên đường hồi cung.

Cũng không lâu, bên ngoài xe ngựa liền bắt đầu xuất hiện dị trạng.

“Bẩm báo Tam điện hạ! Có người xuất hiện triệu chứng khó chịu, đầu óc choáng váng, tứ chi vô lực, giống như trúng độc!”

“Trúng độc?” Đoạn Tử Di lập tức bước xuống xe ngựa, lại phát hiện không chỉ một người trúng độc, hơn nữa càng ngày càng nhiều người; đến cuối cùng, ngay cả ngựa cũng có vấn đề.

Vô luận là bọn hộ vệ cười ngửa hay mã phu, đều đột nhiên vô lực, rồi đột nhiên phịch một tiếng rồi ngã xuống

“Truy Phong!” Nhìn thấy con ngựa bảo bối của mình bất tỉnh ngã xuống đất, sắc mặt của Đoạn Tử Di lập tức xanh mét.

Hắn nhìn lại, quanh mình một mảnh hỗn độn, có thể nói tất cả đều ngã xuống, duy nhất chỉ có hắn là không có việc gì.

Đoạn Tử Di nhanh chóng suy nghĩ, muốn tìm ra nguyên nhân.

Hắn nghĩ, chắc là dòng suối nhỏ mọi người vừa mới dừng lại uống nước kia là nguyên nhân, nó đã bị người khác hạ độc. Nhưng là ai đã làm?

“Ha ha! Đoạn Tử Di, tất cả đều tê liệt, lần này xem còn có ai có thể tới cứu ngươi!” Bỗng nhiên, có tiếng cười ngông cuồng truyền đến.

Đoạn Tử Di cảnh giác quay đầu lại, phát hiện có hai người từ trong cây đi ra, hiển nhiên là đã mai phục từ lâu.

“Ngươi là.....” Kẻ nói chuyện là một gã nam nhân trung niên, diện mạo âm trầm, ánh mắt ác độc, làm cho người ta nhìn cũng không thoải mái.

Đoạn Tử Di không biết hắn, nhưng biết được người phía sau hắn là —— Chu Tấn.

Sau đó, hắn lập tức biết được thân phận của người này. “Ngươi chính là phụ thân của Trịnh Mẫn Chi, Trịnh Chiêu?”

“Không sai!” Trịnh Chiêu ác độc cười to. “Trước khi ngươi chết, để cho ngươi nhìn thấy bộ mặt thật của ta, cũng không uổng công ngươi sống đến bây giờ.”

Không nghĩ tới Đoạn Tử Di luôn suy nghĩ khác người bình thường, nghĩ đến: “Trịnh Mẫn Chi trắng noãn xinh đẹp, sao phụ thân của nàng lại như thế này? Ngươi thật sự là phụ thân của nàng sao?” Hắn rất hoài nghi nha.

“Ngươi.....” Trịnh Chiêu nghe xong, thoáng chốc tức đến đỏ mặt, hận không thể lập tức rút đao, chém hắn trăm cái

“Bây giờ Trịnh Mẫn Chi ở đâu? Tại sao nàng lại không đi cùng ngươi?” Hắn cho là bọn họ, hắn là gặp nhau từ lâu rồi chứ.

“Nó? Nó không phải bị ngươi bắt lại? Ngươi biết rõ rồi còn hỏi!” Trịnh Chiêu tức giận quát.

“Nhưng đêm qua ta đã thả nàng đi, nàng không trở về tìm ngươi sao?” Đoạn Tử Di ngược lại rất lo lắng.

Nàng không có đi tìm cha nàng, vậy nàng đã đi đâu?

“Nếu nó trở về, ta cần gì phải gat ngươi?” Trịnh Chiêu căm tức. “Trước tiên mặc kệ nghiệt tử vô dụng kia! Hôm nay ta vốn muốn mạng của ngươi!”

“Lão nhân gia, nếu không phải là người hay quên, chính là lớn tuổi rồi, ngay cả nữ nhi mình sinh ra, không phải là nhi tử, cũng không rõ sao?”

Hôm nay tự mình trải nghiệm mới biết phụ thân nghiêm nghị ngoan cố phụ trong miệng Trịnh Mẫn Chi, trong quá khứ Trịnh Mẫn Chi hình dung đối với ông ta, cũng quá khách khí.

Lão già này, căn bản là người điên!

Hắn bị bệnh quá nghiêm trọng, kiên trì nghĩ mình sinh nhi tử, mà không phải là nữ nhi.

Hắn là người mù hay là người ngốc?

Tiểu nữ nhân yếu điệu, phấn nộn, điểm nào giống nam nhân?

Mặc dù hắn cũng bị nữ nhân ngu hiểu, lại không có lương tâm làm tức giận muốn chết, nhưng vẫn là không nhịn được, muốn giúp nàng lấy lại công đạo.

“Câm mồm! Ta không có nữ nhi, chỉ có một nhi tử!” Trịnh Chiêu bị hắn làm cho tức giận.

“Người của ta nghe thấy Chu Tấn nói với Trịnh Mẫn Chi, nếu nàng thất bại, ngươi sẽ đem nàng đưa cho Chu Tấn làm đồ chơi. Thì ra là ngươi sẽ đem nhi tử của mình đưa cho nam nhân làm sủng vật chơi đùa nha?” Hắn châm chọc đối phương trong lòng rõ ràng, lại không chịu thừa nhận.

“Ngươi ——” Trịnh Chiêu hung dữ trừng hắn, lại quay đầu trừng Chu Tấn một cái.

Hắn chưa nói qua những lời như thế, tất cả đều là Chu Tấn tự mình bịa ra.

Nhưng mà hắn cũng chịu đựng đủ rồi cùng Đoạn Tử Di nói chuyện —— hắn căn bản không chiếm được tiện nghi!

“Đủ rồi! Hãy bớt nói nhảm, hôm nay là ta tới để đưa ngươi tới hoàng tuyền; lau cổ của ngươi, chuẩn bị lên đường đi!”

Trịnh Chiêu rút trường kiếm ra, tính toán đâm một đao vào tim của Đoạn Tử Di.

Ông ta thì ra là thật cho rằng, mình chỉ cần một đao là có thể giải quyết hẳn, thật không nghĩ đến hẳn ăn sung mặc sướng, hoàng tử không có bản lĩnh, công phu quyền cước cũng không tồi.

Hắn thì ngược lại, học y quá nhiều, rất ít khi tập võ, không đến hai ba lần, Đoạn Tử Di liền đánh cho binh khí trong tay của hắn bay ra.

“Chắc chắc! Ngươi muốn giết người, không có bản lĩnh thì làm sao được? Ngươi không phải yêu cầu Trịnh Mẫn Chi sao? Mới ba tuổi đã bắt nàng học mấy trăm huyết đạo trên cơ thể người, không thuộc còn không cho ăn cơm, vậy tại sao ngươi không luyện võ thật tốt từ lúc ba tuổi? Nếu là làm như vậy, hiện tại không phải có thể sáng khoái làm thịt ta sao?” Đoạn Tử Di thế nhưng giáo huấn đối phương không giết được mình.

“Ngươi..... Ngươi.....” Trịnh Chiêu bị hắn làm cho tức đến thiếu chút nữa học máu.

Trịnh Chiêu đã lớn tuổi, khí lực suy yếu, chỉ cần ông ta di chuyển một tí liền thở hồng hộc, nhưng Đoạn Tử Di vẫn thông dong tự tại khiến trách ông ta, ngay cả một giọt mồ hôi cũng không chảy.

Đoạn Tử Di một lòng chỉ nghĩ mắng Trịnh Chiêu, xả giận thay Trịnh Mẫn Chi nhiều năm bị uất ức, lại không chú ý tới, trường kiếm vừa mới đánh rớt từ trong tay Trịnh Chiêu, đã bị Chu Tấn nhặt lên, mà hắn (CT) đang lặng yên không một tiếng động, chậm rãi đến gần sau lưng hắn(ĐTD).

“Cẩn thận!”

Cho đến khi nghe được tiếng thét chói tai quen thuộc, Đoạn Tử Di mới cảnh giác nhanh chóng quay đầu lại.

Chỉ thấy Trịnh Mẫn Chi không biết xuất hiện từ đâu, giang hai tay về phía hắn.

“Mẫn Chi ——” hắn mới hô to tên của nàng, lại thấy một thanh trường kiếm từ trước ngực nàng xuyên ra, máu tươi nhanh chóng chảy dọc theo trường kiếm chảy ra.

“Mẫn Chi!”

Đoạn Tử Di đem kiếm chém đứt thật nhanh, lại đập một cước về phía Chu Tấn đang nắm trường kiếm, sau khi trở tay đem hắn quật ngã, thuận tay kéo lên trường kiếm rơi trên mặt đất, một kiếm giải quyết tánh mạng của Chu Tấn, vì Trịnh Mẫn Chi báo thù.

Chu Tấn cũng không ngờ tới Trịnh Mẫn Chi lại đột nhiên đi ra, ngăn trở một kiếm thay Đoạn Tử Di, cho nên đến lúc ngã xuống đất chết đi, cũng còn ở trạng thái mở mắt.

Còn có một người đang sững sờ, là Trịnh Chiêu.

Khi nhìn thấy Trịnh Mẫn Chi đỡ kiếm, lần đầu tiên Trịnh Chiêu kinh hãi nói không ra lời.

“Trịnh Mẫn Chi! Cái người ngu ngốc này, chạy tới đỡ kiếm làm gì?” Chóp mũi của Đoạn Tử Di ê ẩm, tầm mắt mờ hồ, ôm thân thể nhỏ bé của nàng, muốn lấy tay, vì nàng ngăn máu tươi không ngừng chảy ra.

“Ta..... Không thể để cho ông ta giết ngươi.....” Nàng nở một nụ cười yếu đuối.”Hoàn hảo kịp thời cứu ngươi..... Thật tốt quá.....”

“Ngươi không phải là muốn hạ độc giết ta sao? Vậy còn cứu ta làm cái gì?” Hắn tức giận hét lên, hắn muốn khóc, muốn ngửa đầu gào thét.

Khi bị nàng phản bội, hắn đau khổ gầy gù hồi lâu, mới dứt khoát quyết định thả nàng đi, kết quả nàng lại chạy đến đỡ thay hắn, còn sắp chết!

Đáng ghét! Đây là cái gì? Hắn không nên như vậy!

“Ta nói rồi..... Đó không phải là độc được, chỉ là làm cho người ta mới nhìn giống như..... Giống như chết, như vậy cha ta sẽ cho rằng ngươi đã chết, cũng sẽ không trở lại giết ngươi.....” Trước kia mặc cho nàng nói, hắn cũng không tin tưởng, lúc này nói lại, hắn đã hoàn toàn tin tưởng.

Thì ra là người cứng đầu không chỉ có Trịnh Chiêu, còn có hắn Đoạn Tử Di nha!

“Mẫn Chi, ta tin tưởng ngươi! Chịu đựng! Van ngươi, vì ta chịu đựng!” Hắn thê lương kêu, cầu khẩn.

Nghe được Đoạn Tử Di nói tin tưởng nàng, Trịnh Mẫn Chi gắng gượng chịu đựng đến khi không còn sức.

Nàng cho hắn một nụ cười dịu dàng, liền chậm rãi nhắm mắt lại.....

“Không! Mẫn Chi, tỉnh lại! Mở mắt ra nhìn ta, ta không cho ngươi cứ như vậy rời khỏi ta! Ta không cho!” Đoạn Tử Di giống như mất đi người quan trọng nhất vậy, ôm nàng thật chặt khổ sở hết lên.

Trịnh Chiêu vẫn còn ngơ ngác đứng đó, một màn trước mắt này, giống như một giấc mộng.

Nếu như hắn là tỉnh ngộ, sẽ phát hiện Đoạn Tử Di lúc này không hề phòng bị, đây là cơ hội tốt; hắn thậm chí chỉ cần dùng hai tay, liền có thể bóp chết đối phương.

Nhưng hắn không nhìn thấy Đoạn Từ Di, hắn chỉ nhìn thấy đang nữ nhân trẻ tuổi từ từ mất đi sinh mạng.

Đó là con của hắn!

Đứa bé thừa kế huyết mạch của hắn, là cốt nhục hắn!

Giống như cho đến giờ phút này, Trịnh Chiêu mới đột nhiên phát hiện ra điểm ấy.

Cả người hắn run rẩy, vẫn tiếp tục chống đỡ hai chân, mở ra bước chân vô lực, từng bước từng bước đi tới bên cạnh Đoạn Từ Di.

“Ta sẽ chữa trị cho nàng” Trịnh Chiêu yêu cầu Đoạn Từ Di.

Đoạn Từ Di nghe xong, từ trên người Trịnh Mẫn Chi ngẩng đầu, nhìn Trịnh Chiêu.

Trịnh Chiêu đã không còn hưng phấn đặc ý như vừa rồi, giống như lập tức già đi mười tuổi.

Mắt của Trịnh Chiêu ửng hồng, mang theo bi thống chân thành, cầu khẩn hắn, để cho ông ta cứu con của mình.

Thấy hắn không có lui ra, Trịnh chiêu lần nữa khẩn cầu: “Ta có thể cứu nàng..... Van cầu ngươi, để cho ta cứu nhi tử của ta..... Không, là nữ nhi của ta..... Cầu xin ngươi!”

Biết hắn đã hoàn toàn tỉnh ngộ, Đoạn Từ Di không hoài nghi nữa, lập tức lui sang một bên, để cho Trịnh Chiêu điểm trụ mấy huyệt, cầm máu cho Trịnh Mẫn Chi.

Đứng ở sau lưng Trịnh Chiêu, nhìn ông ta đem hết toàn lực, cứu nữ nhi của mình, Đoạn Từ Di chậm rãi lộ ra nụ cười.

Nàng sẽ khá hơn! Hắn có tự tin.

Nhiều người yêu nàng như vậy, chờ nàng tỉnh lại, nàng sao có thể chết đi?

Mau tỉnh lại đi, thê tử!

Chờ ngươi tỉnh lại, sẽ biết đang chờ ngươi, là dạng hạnh phúc gì.

Sao ta lại tỉnh lại nhanh như vậy?

Trịnh Mẫn Chi im lặng gào khóc, giống như như trẻ con trần truồng, toàn thân cao thấp chỉ có một chỗ phủ lên, nằm sấp nằm trên giường.

Cảnh tượng này rất quen thuộc, giống như một đoạn thời gian nào đó, ở một chỗ gọi là Lộc Lâm biệt uyển, nàng cũng từng bị đối đãi giống vậy.

Nói là để cho nàng tỉnh dưỡng thật tốt, không để cho vết thương bị xước, thật ra thì, căn bản là để hắn Tam điện hạ dễ dàng tùy thời lâm hạnh, hoặc là nghĩ đến liền có thể vuốt vuốt thân thể mềm mại phần nộn của nàng hai cái chứ?

Vết thương của nàng cũng đã lành, có thể rời đi, nhưng Đoạn Từ Di vẫn giả mượn danh nghĩa để cho nàng chữa thương nghỉ ngơi, cả ngày đem lấy nàng vây ở trên giường, này sinh thú tính.

Trịnh Mẫn Chi vừa nghĩ tới, liền vừa tức vừa thẹn.

Vừa nghĩ đến, đầu sỏ liền kích động vào cửa, vui vẻ nói với nàng: “Mẫn Chi, mau nhìn! Ta cho ngươi xem bảo vật mới ——”

Đoạn Từ Di nhìn trên giường, nhìn thấy Trịnh Mẫn Chi lười biếng nằm sấp ở trên gối, sau lưng che chắn kín, nhưng đường cong tốt đẹp của bắp chân lại cong lên, đung đưa.

Nàng toàn thân trắng nõn óng nhuận, giống như một pho tượng tinh tế làm bằng gốm sứ.

Ánh mắt của Đoạn Từ Di sáng lên, cảm giác dưới bụng lại lần nữa có phản ứng.

Chỉ là, không thể được! Hắn tự nhủ, ban ngày phải chịu đựng.

Hắn thất vọng nâng miệng.

Trịnh Mẫn Chi hiện tại thương thể mới khỏi, hắn không thể quá mức, sợ lại đem vết thương bong ra..... Mặc dù hắn vẫn cực kỳ cẩn thận đối với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Từ Thật Là Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10-2

“Cái gì vậy?” Trịnh Mẫn Chi cảm thấy hứng thú hỏi.

Hình dạng mềm mại, nhìn tới có phong tình khác.

“A, là cái này, ta để cho người ta dọn vào.” Đoạn Tử Di nhìn nàng một chút, sợ làm cho những trướng đình kia, nhìn thấy vóc người tốt đẹp của nàng, liền hẹp hòi cảm một cái chấn khác, đem lấy toàn thân của nàng bao bọc lại, lại kéo xuống màn trướng mỏng màu tím, mới an tâm để cho người ta đem đồ vật đưa vào.

Mấy tên trướng đình mang một gia cụ bằng gỗ thật lớn đi vào, rất nhanh lại đi ra ngoài.

Trịnh Mẫn Chi ngồi dậy, vén lên màn lụa, nhìn cái đồ hình dáng có điểm quái dị..... Cái ghế?

“Đây là cái gì?” Nàng hỏi Đoạn Tử Di

“Loại này tên là ghế bát cước thần kỳ.” Hắn nói xong thần thần bí bí, hơn nữa —— giống như sắp nhỏ nước miếng.

“Để làm cái gì vậy? Để ngồi? Hay để nằm?”

“Cái gì cũng có thể. Ngươi xem——” Đoạn Tử Di đem Trịnh Mẫn Chi từ trên giường ôm lấy, thả vào trên ghế, bắt đầu thay nàng chuyển tư thế. “Ngươi có thể ngồi như vậy, cũng có thể ngồi như vậy, dĩ nhiên, còn có thể ngồi như vậy.....”

Tư thế càng loay hoay càng cổ quái, Trịnh Mẫn Chi cảm thấy, giống như có chỗ nào không đúng lắm—— “Ngươi tại sao phải có cái ghế này? Ta trước kia sao lại chưa từng thấy qua?” Nàng tò mò hỏi.

“Ngươi từng thấy, vậy thì đúng rồi. Đây chính là vợ chồng thành thân, trong khuê phòng mới có bảo vật..... Là dùng để gia tăng tình thú vợ chồng.” Đoạn Tử Di rốt cuộc nói rõ ràng.

Trịnh Mẫn Chi chỉ vào rất cái ghế, quai hàm đều rơi xuống, mặt đỏ bừng.

“Trời ạ? Ngươi nói là, đây là ——” đồ dùng tăng tình thú ở khuê phòng?” “Không sai! Mỗi lần hoan ái, ta đều rất sợ đè ép đến vết thương của ngươi, cũng không thể tận hưởng, về sau có cái ghế này, liền có thể tránh khỏi loại chuyện đó xảy ra, ngươi cũng liền có thể hảo hảo hưởng thụ.” Hắn đắc ý cười một tiếng.

“Người có thể hảo hảo hưởng thụ, là ngươi chứ?” Trịnh Mẫn Chi không nhịn được hét lên với hắn.

Cái tên Đại Sắc Ma này! Trong đầu chỉ có chuyện này sao?

Trông lại như thế nào, hắn không lo lắng chút nào sao?

Trịnh Mẫn Chi từ trên ghế nhảy ra, vẻ mặt buồn bực ngồi vào một cái ghế khác, giận dữ đưa lưng về phía hắn, không chịu nói

Đoạn Tử Di không nhảy bén đi nữa, cũng nhìn ra được, cái ghế này cũng không chiếm được sự yêu mến của nàng, ngược lại còn làm tâm tình của nàng trở nên kém.

Hắn gãi gãi đầu, tới gần. “Thế tử, sao vậy? Nói cho ta biết, cái gì chọc giận ngươi không vui?” Hắn đứng ở trước mặt nàng, cầm tay của nàng, nhìn vào mắt của nàng dịu dàng hỏi.

Trịnh Mẫn Chi thoáng chốc mũi cay xè.

Hắn thường xuyên làm nàng tức tới đầu choáng váng, nhưng mỗi lần, hắn đều đối xử dịu dàng như thế với nàng, sẽ làm cho nàng muốn khóc.

“Ta cảm thấy, ngươi chỉ để ý thân thể của ta, không để ý ta.” Trịnh Mẫn Chi tố cáo.

“Ta nào có chỉ để ý tới thân thể của ngươi?” Đoạn Tử Di trợn to mắt, lớn tiếng kêu oan

“Ngươi mỗi lần vào phòng, liền lôi kéo người ta..... Dạng này dạng kia..... Còn nói không phải?” Nàng mắc cỡ cúi đầu

“Mặc dù chuyện ta là của nữ nhân, mọi người trong cung đều đã biết, Thánh thượng cũng đặc xá, không trị tội ta, nhưng người ta cuối cùng là khuê nữ chưa xuất giá, cả ngày bị trói ở trong tấm cung của ngươi như vậy, không ra thể thống gì.....”

Cung nữ vào phòng quét dọn, còn giúp nàng ăn uống,nội thị công công cũng sẽ nhìn thấy nàng nằm ở trên giường của hần, điều này làm cho nàng cực kỳ ngượng ngùng.

Đoạn Tử Di lập tức hiểu ra, thì ra là, là nàng quan tâm ánh mắt của người bên ngoài.

“Vậy ngươi muốn làm gì?” Hần kéo nàng, trước tiên ngồi lên ghế, sau đó mới ôm nàng ngồi ở trên chân mình.

“Thương thế của ta cũng không sai biệt lắm, ta muốn đi chùa Sùng Thánh xem phụ thân của ta.”

“Có thể, ta sẽ đi với ngươi.” Đoạn Tử Di rộng rãi gật đầu đồng ý.

Phụ thân của nàng Trịnh Chiêu có ý đồ mưu phản, nên bị áp giải vào Thiên Lao xử tội, nhưng Đoạn Tử Di xem phân lượng của Trịnh Mẫn Chi, liền cho Trịnh Chiêu chạy.

Cuối cùng, hần bị xử nhốt trong chùa Sùng Thánh, cả đời sao chép kinh văn để tiêu trừ tội nghiệt; mà bản thân Trịnh Chiêu, cũng rất bình tĩnh đón nhận.

Chi là vì bảo vệ Trịnh Mẫn Chi, ở bên ngoài Đoạn Tử Di tuyên bố, gia tộc tiền triều Nam Chiêu quốc Trịnh thị Trịnh chiếu, quy hàng Đại Lý Quốc, cũng tự nguyện cả đời vào Phật tháp chép kinh, để cầu nguyện cho dân chúng bách tính

Mọi người sau khi biết được đều rất cảm động, hần làm như vậy, chẳng những bảo vệ Trịnh chiếu, cũng đề cao địa vị của Trịnh Mẫn Chi.

“Sau đó, ta muốn trở về thái y quán đi.” Trịnh Mẫn Chi lại nói.

Mặc dù vừa bắt đầu học y, là nàng cha bức bách, nhưng sau đó lại nàng là thật lòng thích học y, bởi vì vậy để cho nàng cảm thấy mình có chỗ hữu dụng, có ích đối với người khác

“Không cho phép!” Yêu cầu thứ hai, không chút lưu tình bỏ đi.

Thái y quán tất cả đều là xú nam nhân, nàng đừng mơ tưởng trở về cùng bọn họ.

“Tại sao?” Trịnh Mẫn Chi cảm tức.”Ngươi đến tốt cùng muốn đem ta nhốt đến lúc nào? Ta không thể nào vĩnh viễn ở trong tầm cung của ngươi, làm sùng vật của ngươi!”

Nàng đau thương nói: “Ta sớm muộn sẽ có một ngày phải đi..... Cuối cùng có một ngày, ngươi sẽ cưới vợ làm chính phi, mà ta cuối cùng rồi sẽ chia lìa.”

“Ừ, ngươi nói không sai, ta là muốn lấy vợ rồi. Vừa qua hai mươi tuổi, các cự thần cũng bắt đầu không buông tha ta, cả ngày rầy rà không ngừng, dứt khoát cưới một thế tử.” Hần tựa như đứa bé oán trách, không chút nào cố kỵ có thể sẽ tổn thương tới nàng.

Trịnh Mẫn Chi chưa xót cười khỏ, biết đây chính là tính cách của hần, rất chân thật, nhưng có lúc, lại có vẻ tàn khốc.

“Ta biết rồi, vậy ta sẽ nhanh chóng dọn ra, tránh cho tương lai Tam hoàng tử phi biết, trong lòng không thoải mái.”

Trịnh Mẫn Chi thân nhiên nói, dù sao ngày này, nàng đã sớm dự liệu.

Đoạn Tử Di nhăn mày.”Ngươi lại muốn đi nơi nào?” Nàng thế nào chỉ nghĩ chạy đi?

“Trở về thái y quán.....”

“Ta không phải nói không cho phép sao? Ta sẽ để cho ái phi của ta, đến ở địa phương tất cả đều là nam nhân mới là chuyện lạ!” Đoạn Tử Di tức giận rống to, khiến Trịnh Mẫn Chi trong nhảy mắt cứng nhắc.

“Ngươi mới vừa nói..... Ái phi?” Nàng cẩn thận xác nhận.

“Không sai, ta nói như vậy.”

“Ngươi nói ái phi..... Là ai?” Nàng nghĩ, chẳng lẽ là mình nghe lầm?

“Ngươi mới mấy tuổi liền ngẩn ngơ rồi hả?” Đoạn Tử Di đi buồn bực nhìn nàng.”Ta vừa rồi không phải nói rất rõ rồi hả?”

“Ta nói ái phi, chính là ngươi nha.”

“Là ta?” Thật sự là nàng? Nàng không có nghe lầm!

“Nhưng..... Ta là gia tộc tiền triều Nam Chiêu quốc Trịnh thị.” Như vậy hôn nhân..... Sẽ được cho phép sao? Đối với bọn họ mà nói, nàng nên tính là dư nghiệt tiền triều chứ?

“Làm ơn! Ngươi nhưng là công chúa tiền triều! Huyết thống cao quý, vừa vận xúng với ta, ai dám bắt mãi?”

Ngày cả phiên toái nhất từ trước đến giờ, cựu thần rầy rà, cũng hoan hỉ chuẩn bị hôn lễ.

Hiện tại hấn rảnh rồi đến cùng các huynh đệ cãi vả ở ngoài, hay bồi thê từ tương lai của hấn là được.

Cũng vì vậy, hấn mới có thời gian rảnh rồi, lấy được cái ghế, tính toán hôn lễ chỉ dạ hưởng dụng thật tốt.

“Mọi người chịu tiếp nhận ta?” Trịnh Mẫn Chi không thể tin được, mọi người có thể tiếp nhận nàng giả trang thành nam tử, còn là thân phận gia tộc tiền triều.

“Dĩ nhiên! Cái người này, bọn họ có lý do gì không chấp nhận ngươi?” Dám không chấp nhận, chính là hoài nghi ánh mắt của hấn Đoạn Tử Di, vậy hấn cần phải cho người kia đẹp mắt.”Huống chi hiện tại hôn lễ đều đang chuẩn bị, còn có giả sao?”

Tin tưởng mọi người là thật lòng đón nhận nàng, Trịnh Mẫn Chi trong lòng rất cảm động.

Còn có hấn.....

Nàng nhìn Đoạn Tử Di, bỗng nhiên lại có chút không biết nhẹ giọng hỏi: “Ngươi thật sự muốn lấy ta?”

“Dĩ nhiên! Không lấy, để cho người ta chuẩn bị hôn lễ làm cái gì?” Cũng không phải là rảnh rồi đến bị khùng.

“Tại sao?” Nàng đối với mình, cũng không có tự tin, không biết được mình hấp dẫn đối phương ở chỗ nào.

“Ngươi còn hỏi tại sao?” Thật sự, rất đáng đánh!

“Ta không biết được mình có nơi nào được ngươi thích, ta.....”

Tất cả hoài nghi của nàng, đều ở trong nụ hôn triền miên của hấn, hóa thành khói sương, biến mất.

Đoạn Tử Di thở nhẹ, khàn khàn nói: “Ngươi không phải biết mình tốt bao nhiêu sao? Phải hiểu, phải đánh ngã trên trăm người cạnh tranh, mới có thể cướp được trượng phu của ngươi.”

Cách nói khuếch đại này, chọc cười Trịnh Mẫn Chi.

“Ngươi mỹ lệ, thông tuệ, thiện lương, đáng yêu —— ách, tuy nhiên có lúc, ngoan cố khiến ta phát điên, chỉ là sẽ làm ta càng thêm yêu ngươi. Vĩnh viễn đừng hoài nghi ta yêu ngươi, cả đời này, ta chỉ cần một thê tử, đó chính là ngươi.”

“Ta cũng yêu ngươi, thật sự rất thích ngươi.” Trịnh Mẫn Chi bởi vì tuyên ngôn chân tình của hấn mà cảm động.

“Ta hiểu rõ.” Cũng hy sinh tính mạng vì hấn, còn có hoài nghi cái gì?

Trịnh Mẫn Chi giang tay, ôm lấy eo của hấn, đem mặt vùi vào trước ngực hấn, hưởng thụ cảm thụ đẹp đẽ khi ôm nhau thân mật.

Nhưng, rất nhanh có người không an phận rồi.

“Ách, nếu thiên thời địa lợi nhân hòa, không bằng chúng ta, tới dùng thử xem một chút cái ghế này chứ?” Đoạn Tử Di trơ mặt đề nghị.

Trịnh Mẫn Chi chỉ nghe được oanh một tiếng, cả khuôn mặt nhanh chóng đỏ lên.

Đại Sắc Ma này!

Kết thúc

Kết thúc tiệc cưới, tất cả đều no say, mọi người đều về hết.

Còn lại tiêu điểm, cũng không bày ra trước mặt mọi người, mà là đang trong tân phòng tiến hành.

Trịnh Mẫn Chi một thân lễ phục đỏ tươi, xinh đẹp tuyệt luân, ngọt ngào ngon miệng.

Đoạn Tử Di nhìn thấy hai mắt tròn ra, hấn không thể một hớp nuốt nàng xuống.

Hấn vô si giả say giả bộ bệnh, nương nhờ trên giường, muốn ái thê thân ái sờ sờ.

“Ừm..... Ta đây không thoải mái, ngươi thay ta xoa xoa nơi này..... Còn có nơi này.....” Hấn nắm bàn tay nhỏ nhắn mềm nhũn của nàng, từ từ đi xuống.

Nhận thấy được ý đồ của hấn, Trịnh Mẫn Chi lập tức rút tay nhỏ bé về, lấy ra rương thuốc của mình, động tác gọn gàng từ bên trong lấy ra châm dài hù chết người, ngọt ngào nói: “Phu quân thân thể khó chịu, nhất định là uống rượu quá gấp, đã thương phổi mạch, đối đãi ta thay ngươi châm mấy châm, sẽ tốt lên.”

Thấy châm dài dọa người kia, Đoạn Tử Di lập tức ”Tĩnh táo hần”.”Không, không cần, ta tốt lắm. Ta nói người..... Đem tân hôn, còn mang theo hòm thuốc làm cái gì?”

“Ta chưa từng rời người nha, để ngừa bất kỳ tình trạng nào xảy ra chứ sao. Giống như vào lúc này, không phải có chút công dụng rồi hả?”

Đúng vậy, dùng để dọa người thật tốt.

Đoạn Tử Di không khỏi kêu: ta khổ quá.

Ái thê là ngự y, sửa trị người ”Người” một đồng lớn, ngày sau nếu hần không an phận, nương tử đại nhân nhưng là sẽ cầm châm dài dạy dỗ hần.

Hần bắt đầu chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, lo lắng cho mình có phải hay không gây ông đập lưng ông?

Chỉ là nhìn thấy bộ dáng ái thê xinh đẹp tuyệt trần làm người hải lòng, trong lòng hần liền không còn bất kỳ ảo não cùng hối hận.

Dù sao hần cũng là trải qua một phen thăng trầm, mới vượt qua, nếu không quý trọng, vậy thì quá ngu xuẩn.

“Ái phi, chúng ta nên nghỉ ngơi.” Hần thổi tắt ánh nến còn lại, chỉ lưu lại long phượng nến.

Tiếp đó, cái ghế sẽ có chút công dụng rồi.

Đoạn Tử Di liếm môi, rất mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Thật Là Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.